

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

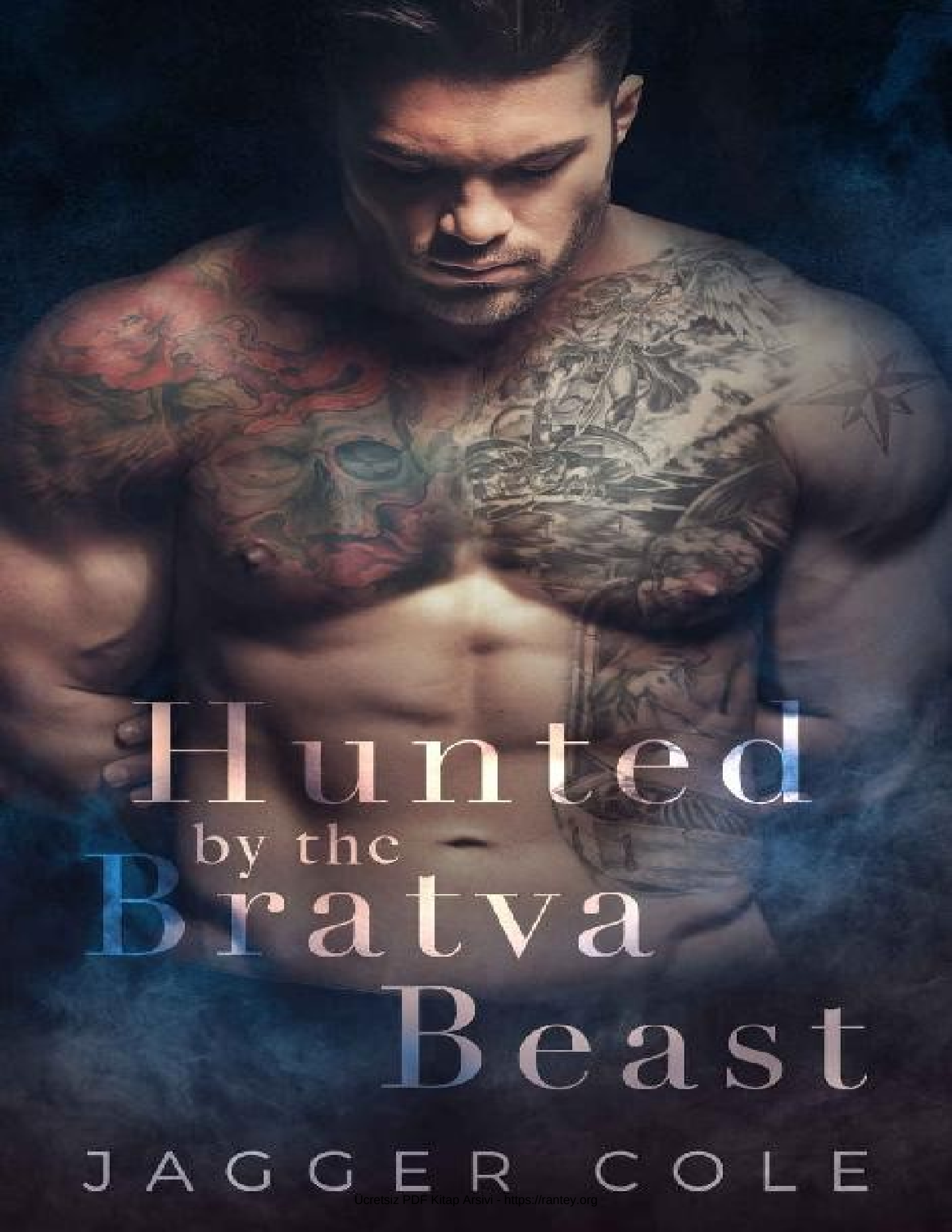
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Hunted
by the
Bratva
Beast

JAGGER COLE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRATVA CANAVARI TARAFINDAN AVLANAN

JAGGER COLE

Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan Jagger Cole © 2021

Tüm hakları saklıdır.

Kapak: Plan 9 Book Design | Düzenleme: MJ Edits
Düzeltilme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçekle benzerlikler veya benzerlik yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bratva Canavarı Tarafından
Avlananlara Özel Bir Hediye

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Sonsöz

Bratva'nın Borcunu Ödemek
Önizleme Ayrıca Jagger Cole
tarafından
Yazar Hakkında

BRATVA CANAVARI TARAFINDAN AVLANAN

Kabuslarımı avlayan canavar, rüyalarımın erkeği olabilir.

İçine doğduğum cehennem beni parçaladı, hasar verdi ve tekrar bir araya getirdi. Rusya'nın evlatlık sisteminden uzun bir yol kat ettim - şimdi Kashenko Bratva'nın başı olan kardeşimin üçüncü komutanıyım.

Ama geçmişin asla orada kalmamak gibi bir huyu vardır.

Serbest dolaşan bir iblis var - Canavar dedikleri devasa, vahşi, acımasız bir katil. Kostya Romanoff, ailemin ona borçlu olduğunu düşündüğü kan borcunu ödemek için kafesinden kaçtı.

Şimdi tek bir şeyin peşinde: Benim.

Av devam ediyor. Ama beni izlemesinden hoşlanmamalıyım. O gözlerin beni delip geçtiğini, ele geçirdiğini ve okşadığını her hissettiğimde sıcaklık ve beklentiyle titrememeliyim.

Av, avcı için acı çekmemeli. Tavşan kurdun keskin dişlerini arzulamamalı.

Uyanırken her düşüncemi işgal ediyor. Her rüyamı bozuyor. Ve ne hissedip hissetmemem gerektiğini takip etmek zorlaşıyor.

Aradığı kırık güzellik ben olabilirim. Ve Tanrı yardımcım olsun, o da benim her zaman istediğim canavar olabilir.

Kemerlerinizi bağlayın: Bu Bratva sapığı / esir romantizmi, sizi nefessiz bırakacak ve daha fazlası için ağrıatacağına söz verdiğim buharlı, kesintisiz bir heyecan yolculuğu. Güvenli, kesinlikle aldatma yok, uçurum yok ve mükemmel bir sonsuza dek mutlu son.

ÖZEL BİR HEDİYE



Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Kaydolun

Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün - başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra sıcak bir milyarder romantizmi!

Tetikleyici Uyarı:

Bu kitap istismar ve geçmiş travmaları içeren geri dönüşler içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir.

PROLOGUE

KOSTYA

Parmağım tetiğın soğuk metalinde bir sevgilinin tanıdık dokunuşu gibi kayıyor. Tüfeğın kundağın sıkıca kavıyorum ve dürbüne doğru eğiliyorum. Yavaşça sola, lüks havuzun avlusuna doğru kayıyorum. Rüzgâr oturduğum ağacın dallarını hışırdatıyor ama aldırmiyorum.

Benim odak noktam tektir. Bugün buradaki niyetim su katılmamış ve tavizsizdir.

Kapsam, Chicago banliyösündeki devasa malikânenin verandası boyunca ilerler; görkemli havuz alanı, lüks araçların bulunduğú altı arabalık garaj, evdeki yardımcılar, bakımlı bahçeler...

İçimdeki öfke yüzeye çıkarken dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. Bu insanların küstahlığı bende çığlık atma isteğı uyandırıyor. Ama kendimi tutuyorum. Odaklanıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve omuzlarımı geriyorum.

Avluya açılan kapının yanında bir hareket var. Dürbün bileklerimin hafifçe kaymasıyla hareket ediyor. Veranda kapıları açılıyor ve hepsi yuvarlanarak dışarı çıktıklarında sessizce homurdanıyorum.

-Gölüyor, şakalaşıyor, gülümsüyor. Öfke yükselirken ağzım alay ediyor.

Bu adamları artık tanıyorum. Üç hafta boyunca her birini tek tek takip edip zayıf noktalarını aradıktan sonra, onları anında tanıyorum; neredeyse yakından. Elinde birasıyla çıplak göğüsle avluya çıkan ilk gülen adam Lev Nychkov - Kashenko Bratva'nın Chicago şubesinin ikinci komutanı. Arkasından Viktor Komarov geliyor, en tepedeki adam. İkisi de tetiği çekmedi. İkisi de burada ölüm meleği gibi beklememin doğrudan sebebi değil. Ama en az onlar kadar sorumlular. Olanlarda onların da payı var.

Üçüncü adam dışarı çıktı ve kanım dondu. Bu Nikolai Antonov, en hızlı yükselen avtoritet kaptanlarından biri.

- organizasyonlarında. Ama pozisyonu ya da unvanı umurumda değil. Birkaç ay önce akıl hocam Fyodor Kuznetsov'u, yani babama en çok benzeyen adamı kafasından vurmuş olması umurumda.

Onunla birlikte olmamanın ve belki de olanları durduramamanın suçluluğu boğazımda safra gibi yükseliyor. Ama bu pişmanlıkları bir kenara itip nefret ve öfkemle birlikte gömüyorum; hayatım boyunca kılıcım ve kalkanım olan aynı nefret ve öfkeyle.

Nefret ve öfke beni hayatta tuttu, özellikle de son on yıldır içinde bulunduğum cehennemde. Gün ışığında gülüp eğlenen, lüks hayatlarının ve ganimetlerinin tadını çıkaran bu adamlara bakıyorum ve hırlıyorum. Biliyorum ki bu adamların hiçbir

Şu anda sahip oldukları para ve güçle. Bunu kabul ediyorum. Ama yine de. İşte buradalar, zenginlikleri ve kibirleri içinde küçük oligarklar gibi gülümsüyorlar.

Onların "kırık çocuklukları" benimkinin eline su dökemez. Ben cehennemde doğdum. Onun ateşi ve acısıyla yoğrularak büyüdüm. Ve hayatımın son on yılını onun en derin çukurunda, on yıldır evim olan Rus Gulag hapishanesinde yaşadım. Akıl hocamın ölümünü öğrendiğimde tırnaklarımla kazıyarak çıktığım o karanlık çukur. Tek amacım buraya gelip o ölümün intikamını almak olduğu için o cehennemden kurtuldum.

İçeride bana "Canavar" diyorlardı. Ama canavar kafesinden kaçtı. Ve açlıktan ölüyor.

Üç adam verandadaki bir masaya oturur. Daha fazla bira açtılar. Ben sadece başımı sallıyorum. Sonra elimdeki göreve odaklanıyorum. Haftalardır bu tüfekte pratik yapıyorum. Geri tepmesini biliyorum. Nasıl teptiğini biliyorum ve yeniden doldurma zamanımı saniyenin onda birine kadar ayarladım. İlk adam daha yere düşmeden üç atış yapabileceğimi biliyorum.

Dürbünüm önce Nikolai'ye odaklanıyor. Çenem geriliyor. İlk o ölecek. Diğer ikisi de bugün ölecek ama Fyodor'un kanını döken adam ilk önce kendi kanını dönecek. Parmağım tetiğin etrafında kıvrılıyor, hazır. Vücudumu gevşetiyorum, birazdan vereceğim ölüm cezalarına hazırım.

Avlu kapısında yine bir hareket var. Tereddüt ediyorum, parmağımı çekerken kaşlarımı çatıyorum. Hareketi takip etmek için dürbünü kaydırıyorum. Ama anında nefesim kesiliyor. Çenem geriliyor ve göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Bikini ona ikinci bir deri gibi oturuyor. Sanki baştan çıkarıcı kıvrımlarına ve uzun, şehvetli bacaklarına uyması için özel olarak yapılmış gibi. Avluda yalınayak yürürken kalçaları sallanıyor, uzun siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ve koyu renk gözlükleri sevimli bir düğme burnun üzerine tünemiş.

Yarım saniyede sertleşiyorum.

Belki daha önce memeler ve kalçalar dikkatimi böyle dağıtmazdı. Ama son on yıldır hapisteydim. On uzun, çok uzun yıl, bir kadına bir an bile bakmadan. Üç haftadır "dünyaya" geri döndüm. Kadınlar gördüm. Ama hayatımda hiç bunun gibi bir kadın görmedim.

Onun avluda ilerleyişini izlerken inliyorum. Parlak beyaz bikinisi dolgun göğüslerini kışkırtıcı bir şekilde kavırıyor. Alt kısmı davul gibi sıkı kalçaları ve kıvrımlı kalçaları boyunca uzanıyor. Onu izliyorum ve büyülenmiş gibiyim.

Erkeklerle birlikte masaya doğru yürüyor. Bir an için bu kadının onlardan biri olup olmadığını merak ettim. Ama hayır. Üç hafta boyunca hepsini gözlemledim. Nikolai bekar ve Bratva için yaptığı işle evli. Viktor'un kadını kızıl saçlı, adı Fiona. Lev'in kadını başka bir Amerikalı, Zoey adında bir sarışın. Bu muhteşem yaratık esmer.

Konuşuyorlar ve odaklanmak için kaşlarımı çatıyorum. Yanımda bir dinleme cihazı var, ancak ondan pek bir şey alabilecek kadar yakın değilim. Yine de çıkarıyorum ve verandada çalıştırıyorum. Kulaklık sessizce tıslıyor. Gözlerimi kısıyorum, kulaklarımı ayarlıyorum. Ama tek duyduğum, tünediğim yerden geniş bir alana yayılan belli belirsiz sözcük mırıltıları.

Ta ki Viktor aniden ayağa kalkana kadar. Yüzü bana dönük olacak şekilde dönüyor ve kızın söylediği bir şeye gülerken sesi özellikle yükseliyor. Ve sonra, onu duyuyorum.

"Kardeşim."

Donuyorum. Uzun boylu, muhteşem esmer Viktor Komarov'un Kardeşim.

Dürbünüm tekrar ona kayıyor. Gözlerim onun çarpıcı, baştan çıkarıcı güzelliğinin her santimini içerken nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Ama birden üç adam ayağa kalktı. Bir kadın tarafından dikkatimin dağıtılmasına izin verdiğim için kendime lanet okuyarak tıslıyorum.

Tüfeği geri sallıyorum ama artık çok geç. Eve geri dönüyorlar. Belki bir atış yapabilirim. Ama üçünü de vuramayacağım. Ve birini vurmak diğer ikisini avlandıkları konusunda uyarmak anlamına geliyor, bu da ikinci bir girişimi daha da imkânsız hale getiriyor.

Viktor avlu kapısını açıp içeri giriyor ve ben yine acımasızca küfrediyorum. O an kayboldu. Fırsat, en azından bugün, kaçtı.

Diğer iki adam da onun ardından büyük malikâneye girdiğinde homurdanarak tüfeği indiriyorum. Çabucak söküp parçalarını omuz çantama geri yerleştiriyorum. Ama bir hareket beni durdurdu. Dürbünü elime alıp gözlerime yaklaştırıırken eve doğru bakıyorum.

Hâlâ dışarıda, verandada. Kız -Viktor'un kız kardeşi- kardeşinin masaya bıraktığı biradan bir yudum alıyor. Verandada hızlı adımlarla yürür ve masanın yanındaki sandalyeye oturur.

Havuz. Arkasına yaslanıyor, çıplak teni güneş kremiyle parlıyor, o koyu renk gözlükler gözlerimi onunkilerden uzak tutuyor.

Ama yine de ona bakıyorum - öfkeyle, arzuyla, istekle.

Nikolai, Lev, Viktor ve tüm Kashenko Bratva benden bir şeyler aldı. Şimdi ben de onlardan bir şey alacağım.

Onu alacağım. Onu benim yapacağım ve çenemden aşağı akana kadar kendimi onun tatlılığında boğacağım.

Yeni hedefime, yeni amacıma bakarken dudaklarım ağgözlülükle kıvrılıyor.

"Yakında küçüğüm," diye sessizce homurdanıyorum.
"Yakında benim olacaksın."

"TAMAM! HAZIR MISIN?! NINA! BURAYA GEL!" Fiona güldüğünde beni Zoey ile çektiği selfie'nin içine çekiyor. Parlamayı önlemek için gözlüklerimi çıkarıyorum, gülümsüyorum - benim gülümseme versiyonum- ve o telefonun kamerasına tıklarken başımı yana eğiyorum.

Zoey, "Bekle, bekle, tekrar al," diye inliyor. "Yaptığım o aptalca gülümseme şeyini yapıyorum."

Fiona gözlerini devirir. "Dostum, harika görünüyorsun. Bunun için endişelenme."

"Evet, kimin düğün öncesi partisiydi bu?"

Fiona iç geçirip bana "ciddi mi" bakışı atarken sırtıtıyorum.

"Tamam, tamam, peki. Nina, tekrar buraya gel de Majestelerinin mutlu olduğundan emin olalım."

Zoey nefesinin altında, "Sik," diye kıkırdıyor. Baldızım kamerayı bir kez daha tıklarken o ve ben tekrar Fiona'ya doğru eğildik.

"Tamam, şimdi daha iyi misin?"

Zoey başını sallayarak, "Çok teşekkürler," dedi. Başını kaldırıp ikimize bakıyor ve sırtıyor. "Bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum çocuklar."

"Evet, sanki bu lanet manzarayı kaçıracaktınız gibi?" Fiona homurdanıyor. Zoey ve Lev'in -ağabeyimin en iyi arkadaşı ve ikinci adamı- Chicago'nun merkezinde yeni taşındıkları, son derece güzel, üç katlı çatı katındaki lüks daireye göz gezdiriyor. O da abartmıyor. Özel çatı bahçesinden görünen şehir ve göl manzarası kesinlikle büyüleyici. Ve ödedikleri fiyata göre, öyle olsa iyi olur, diye düşünüyorum kendi kendime alaycı bir gülümsemeyle.

"Şehre geri dönmek ister misin?"

Arkamızdan gelen ağabeyimin sesiyle gülümsüyorum. Fiona'nın onun kucağına kaydığını ve dudaklarını gagaladığını görmek için tam zamanında dönüyorum. O sırtınca benim de kalbim kabarıyor.

Altı yıl önce beni bulana kadar aileyi ya da sevgiyi hiç böyle tanımamıştım. Aslında o zamana kadar acı ve korku dışında pek bir şey bilmiyordum. Ama altı yıl önce, ağabeyim -daha doğrusu üvey ağabeyim- beni Moskova'daki o korkunç koruyucu aile evinde buldu. Beni buldu, oradan çıkardı ve buraya, Chicago'ya ve şu anda yaşadığım hayata getirdi.

Uzun zamandır kayıp olan üvey kardeşim bir köprü altında yaşayan, beş kuruşu olmayan bir serseri olsaydı bile dürüstçe mutlu olurdu. Ama ortaya çıktı ki Viktor, Kashenko Bratva'nın Chicago şubesinin başı. Ve işler çok çok iyi. Viktor ve Fiona'nın yaşaması için yeterince iyi.

ve Zoey ile Lev'in Christian Grey'i kışkandıracak bir çatı katına taşınması.

Fiona sırtıyor. "Ve evimizi terk mi edelim? Ve havuzdan? Hayır, teşekkürler."

"Sorun değil, zaten artık şehirde sadece havalı insanlar yaşıyor, değil mi Nina?"

Lev Zoey'ye yaklaşırken sırtıyorum. Bir kolunu onun beline doluyor ve bana göz kırpmıyor. Viktor'la birlikte sokaklarda kardeş gibi büyüdükleri için Lev benim için de ikinci bir kardeş gibi.

Fiona kaşlarını çatı. "Hâlâ taşındığına inanamıyorum," diye suratını asıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve sırtıyorum. Amerika'ya taşındığımdan beri kardeşimle yaşıyorum. Yani Tanrı biliyor ya, yeterince büyük. Ama Fiona ile evlendikleri ve yakında bir aile kuracakları neredeyse kesin olduğu için artık zamanı gelmişti. Ayrıca, yirmi üç yaşındayım. Büyük bir ev olsun ya da olmasın, bir kızın ağabeyinin misafir odalarından biri olmayan kendine ait bir yere ihtiyacı vardır.

"Hadi ama," diye karşılık veriyorum. "Sizin kendi alanınıza ihtiyacınız var."

Zoey sırtıyor. "Senin odan onlarınkiyle aynı posta kodunda mıydı?"

"Hayır, ama bazı insanlar..." Çenemle Fiona ve kardeşime doğru başımı sallıyorum. "Ses sorunları var."

Zoey ve Lev gülmekten kırılrken Fiona kıpkırmızı oluyor. Viktor bana sırtmadan önce gözlerini devirerek inliyor.

"Çok komik."

"Evet, beni başka bir zaman diliminden uyandırdığında, o kadar da komik değil. Asla duymamanız gereken bazı şeyler var ve öz kardeşiniz-"

"Ooookay," diye inliyor Viktor, aslında kendi de kızarıyor. "Kimin içkiye ihtiyacı var?"

Bir tepsi dolusu şampanya kadehi getiren ikram görevlilerinden birine işaret ediyor. Etrafımızda parti tüm hızıyla devam ediyor; DJ, ışıklar, süslü yiyecekler ve içecekler; her şey var. Resmi olarak, bu Lev ve Zoey için bir düğün öncesi partisi. Ama aynı zamanda herkesin nefes alabilmesinin bir kutlaması. Fiona ve kardeşimin bir araya gelmesinin yarattığı dramdan ve ardından Lev ve Zoey'in rakip Volkov Bratva'yı da içeren aşklarının yarattığı çılgınlıktan sonra hepimiz rahat bir nefes alabiliriz. Ve bu parti mükemmel bir fırsat.

Ve yine de, diğerleriyle kadeh kaldırmama, gülümsememe ve gülmeme rağmen... bir şeyler eksik. Bariz olanı, yani bu iki çiftin yanında sürekli beşinci tekerlek olduğumu söylemek kolay olurdu. Ama aslında öyle değil. Başkalarına -yani Fiona ve Zoey'e- "sonsuz dek yalnızmışım" ve kediler ve gece tekrarlarıyla dolu bir geleceğe doğru gidiyormuşum gibi görüldüğünü biliyorum. Ama hayatımda bir aşk ilgisi yok çünkü olmamasını seçiyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, kardeşim ve Lev'in en iyi kaptanlarından biri olan Nikolay'ı partinin karşısında görüyorum. Sırıttırıyor ve el sallıyor, ben de gülümsüyorum. Fiona ve Zoey birkaç ay önce umutsuzca bu gündemi zorlamaya çalışmışlardı. Sanki Nikolai ve ben son

gezegendeki bekar insanlar ve tabii ki bir araya gelmeleri gerekiyor. Bu gerçekleşmiyor; benim açımdan ilgi ya da romantik bir bağ yok, onun açısından da yok. Ve bu ikimiz için de gayet uygun.

Ama mesele şu ki - ve bu Zoey ya da Fiona'nın gerçekten anlamasını beklemediğim bir şey - hayatımda bir aşk ilişkisi olmadığı için "farklı" değilim. Ben farklıyım çünkü bu insanların hiçbirine benzemiyorum. Zenginlik ve güvenlik içinde büyüyen Fiona ve Zoey gibi değilim. Bu partideki çeşitli politikacılar, sosyete elitleri ve kardeşimin sahip olduğu güç nedeniyle dirseklerini sürttüğü küçük ünlüler gibi değilim. O ve Lev sokaklarda çok zor ve sert büyümüş olsalar da, onlar bile benim büyürkenki hayatımın ne kadar karanlık olduğunu bilemezler.

Evet, Lev ve Vik zorluklar yaşadı. Petersburg'un acımasız sokaklarında kırıntılar için birlikte savaşarak büyüdüler. Ama onlar erkekti. Büyük ve güçlüydüler. Benim aksime onlar savaşabiliyorlardı. Çocukluğum beni neredeyse mahvediyordu. Viktor beni bulmadan önceki hayatım, onun bile tam olarak kavrayamadığı ya da anlayamadığı bir karanlık.

İşte bu yüzden, kardeşim olduğu kişi olsa bile, hatta şu anda sahip olduğum para, ayrıcalık ve hayatla bile, ben diğer insanlar gibi değilim. Hiçbir zaman da diğer insanlar gibi olamayacağım ve bununla barıştım. Eski hayatımın travmalarını "atlatmak" ya da geçmişte bırakmak diye bir şey yok. Sadece ilerlemek ve şeytanları elimden geldiğince uzak tutmak var.

Fiona, Zoey ve Lev sonunda yemek yemek için içeri giriyorlar. Viktor geride durup sırtarak kolunu benimkinin üzerine atıyor.

omuzlar.

"Her şey yolunda mı, sestra?"

"Baba," diye gülümsüyorum kardeşime. "Mükemmel, aslında."

Kıkırdıyor. "Nasıl oluyor da ben senden iki kat daha uzun süredir bu ülkedeyim ve seninki neredeyse hiç yokken benim aksanım devam ediyor?"

"Çünkü belli ki ben daha iyi bir kardeşim." Viktor

kıkırdar ve başını sallar. "Belli ki." "Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor. "Hâlâ taşındığın için kızgınım ama anlıyorum." Sırıttıyorum. "Yüksek sesle seks konusunda şaka yapıyordum." "Hayır, yapmıyordun."

"Dostum, Fiona çok gürültücü."

Gülüyor ve sonra sırtarak omuz silkiyor.

"Mesele o değil Viktor. Onu bulduğun için çok mutluyum, gerçekten. Ben sadece..."

"Kendine ait bir alana ihtiyacın vardı. Biliyorum ve bunu anlıyorum." Bana sırtıtmak için döndü. "Sonsuza kadar ağabeyinin evinde yaşayamazsın."

"O evde mi? Eğer yeterince sessiz olsaydım, yapabilirdim ve sen bunu asla bilemezdin."

Kıkırdıyor. "Peki ya yeni yer?"

"Mükemmel."

Viktor'un kaşları kırışır. "Seni şehirdeki herhangi bir yere götürmekten mutluluk duyacağımı biliyorsun Nina."

"Kendi masraflarımı kendim karşılamayı sevdiğimi biliyorsun," diye omuz silkiyorum. "Viktor, zaten işimi yapmam için bana müstehcen miktarda para ödüyorsun-"

"Çünkü bu işte çok iyisin," diye homurdanıyor.

"Bulduğum yeri karşılamaya yeter de artar bile."

Viktor, tabii ki, taşındığımda oturmam için bana saray gibi bir çatı katı almak istedi. Ama ben sadaka istemedim. Ve gecekonduda da oturmuyorum. Yeni, oldukça şık dairem yine de Chicago'nun en pahalı semtlerinden birinde, göl manzaralı, kocaman bir mutfığı ve balkonu var. Dürüst olmak gerekirse, bana gayet uygun.

"En azından ön kapısında iki rent-a-cop'tan daha fazla güvenlik olan bir yer için aradaki farkı ödememe izin verebilirdiniz."

"Oh, sanırım tamamen güvendedeyim. Binanın etrafında dönüşümlü olarak bulundurduğunuz iki beş kişilik güvenlik ekibini düşünürsek, öyle değil mi?"

Viktor sırtıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Demek anladın, ha?" "İlk günden."

Kıkırdıyor. "Senden bir bok alamıyorum, değil mi?"

"En iyisinden öğrendim," diye sırtarak kaburgalarına dirsek attım.

"Fiona ve Zoey'nin sonunda Nikolai ile seni birlikte dışarı çıkarmayı başardığını duydum."

"Oh, çok romantikti. Starbucks'a gittik." Sırıttıyor.

"Ve?"

Gözlerimi deviriyorum. "Kesinlikle hayır. Ve bu duygu çok karşılıklı."

"Peki, tamam o zaman."

Gülüyorum. "Viktor, astlarından biriyle çıkmadığım için memnun değilmişsin gibi davranmana gerek yok."

Homurdanıyor. "Hey, ben sadece kız kardeşimin mutlu olmasını istiyorum."

İkimiz de dönüp şehrin ışıklarına bakarken gülümsüyorum. "Nasıl olmayabilirim ki? Buradayım, iyi bir hayatım var, kendine Fiona gibi harika bir kadın bulacak kadar akıllı bir ağabeyim var..." Omuz silkiyorum. "İşler iyi, şehirdeki hemen hemen tüm diğer aile ve kuruluşlarla barış anlaşmalarımız var."

Viktor kıkırdar. "Yani mutlu olmaya evet mi diyorsun?" Başımı sallıyorum. "Evet, bu bir evet."

Çoğunlukla, en azından.

"Güzel. Pekala, bir şeyler atıştırmaya gidiyorum.

Geliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Birazdan.

Şimdilik iyiyim."

"Hey, kışını oraya soktuğunda çiğ bar temizlenirse bana şikayet etme."

Kardeşim şampanyasını yudumlayıp içeri girerken ben gülüyorum. Ben de kendiminkini yudumluyor ve Chicago'nun ışıklarının gln dalgalı yüzeyinde nasıl parıldadığını seyrediyorum. Mutluyum, diye düşünüyorum kendi kendime. Ya da en azından benim geçmişime sahip birinin olabileceği kadar mutluyum.

İçeri girmek için dönüyordum ki bahçeden çatı katına açılan cam kapılardan biri aniden milyonlarca parıltılı parçaya ayrıldı. şok içinde göz kırpıyorum. Ama barda buz üzerinde duran şampanya şişesi aniden patladığında artık şokta değilim.

Birdenbire atışma başlıyor.

Otomatik ateş tüm bahçeye yayılırken partiden çığlıklar yükseliyor. Zihnim iğdsel olarak harekete geçiyor ve kurşunlar cam kapıları ve pencereleri paramparça ederken bir yemek masasının arkasına dalıyorum. arpık gözlüklerimi düzeltirken ve çantama uzanıp 45'liği çıkarırken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Adamların -Kaşenko adamlarının- Ruşa ve İngilizce bağırışlarını duyabiliyorum. Kafamı masanın üzerinden uzatıp hızlı bir tarama yapıyorum.

-Tam zamanında  Bratva askerinin kurşun yağmuruna tutulduğunu gördüm. Geceyi tararken çenem geriliyor. Silah sesleri Lev ve Zoey'nin evinin karşısındaki çatıdan geliyor ama ben hiçbir şey göremiyorum.

Dönüyorum, fırlıyorum ve çatı katının asma kaplı duvarlarından birinin arkasına saklanana kadar koşuyorum. Kurşunlar az önce arkasına saklandığım masaya hızla çarpıyor. Tekrar dışarı bakıyorum ve Nikolai'nin inleyerek bir bahçenin arkasına düştüğünü gördüğümde kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Duvar. Beyaz gömleğinin bir kolu kanla ıslanmış.

Nefes alıyorum. Kendimi ona yardım etmek için koşmaya hazırlıyorum. Ama sonra aniden, kol boynuma dolanıyor ve beni sıkıca çekiyor. Nefesim kesiliyor ve kalbim boğazıma fırlıyor. Sırtımdaki iri kaslı göğsü ve etrafımı saran çelik gibi kolu hissedebiliyorum.

Ve birden nefesini kulağında hissettim. "Sen benimsin, küçüğüm."

Sesi votka ve metal gibi. Eski odun ve duman gibi, kulağımı tehlikeli bir şekilde tırmalıyor. Tıslıyorum, tutuşuna karşı bükülüyorum. Ama o çok güçlü. Ve arkamda bir dev gibi hissediyorum. Son bir homurtuyla iki dirseğimi de geriye atıyorum ve ayağına sertçe basıyorum. Zar zor irkiliyor ama bu onun pençesinde dönüp durmama yetiyor.

Etrafımda dönüyorum. Kalbim küt küt atarken ve nefesim bedenimi terk ederken keskin bir nefes alıyorum. Şaşırtıcı derecede yakışıklı bir yüze bakıyorum ve iki delici, unutulmaz mavi göz doğrudan benimkilere bakıyor.

Gözlerini kırıştırıyor ve aniden eli titriyor. Bana şok, dehşet ve... kaşlarımı çatarak bakıyor. Ve tanıma. Beni gerçekten gördüğünden emin değilmiş gibi gözlerini kırıştırıyor ve güçlü, yontulmuş çenesi geriliyor.

"Sen..."

Tehlike karşısında nasıl hızlı düşüneceğimi bilmeseydim asla on yaşına kadar gelemezdim. Ve

Elimde bir silah var.

Oyalanmıyorum. Saldırganımın ne kadar şaşırtıcı derecede yakışıklı olduğu ya da yüzündeki ifade üzerinde durmuyorum. Silahı elime aldım, göğsüne bastırdım ve tetiği çektim.

Silah sertçe sarsılıyor, şok dalgası koluma ve tüm vücuduma yayılıyor. Ama adamın beni kavrama gücü azaldı. Tek bir homurtu sesi çıkarıyor, elleri deri ceketindeki deliğe doğru uçarken gölgelerin içine doğru sendeliyor. Nefesini içine çekti ve ellerine baktı. Sonra bana bakıyor, yüzü buruşuyor.

"Sen..."

Arkamda silah sesleri patlıyor ve ben çığlık atarak kendimi cam kırıkları ve avlu taşları arasında yere atıyorum. Bir mermi yanımdaki duvara saplanırken irkiliyorum. Ama sonra aniden silah sesleri kesiliyor.

Avludaki katliamı tararken elimde silahla ayağa fırlıyorum. Viktor ve Lev'in dışarıdaki parçalanmış kapılardan içeri daldığını gördüğümde neredeyse rahatlayarak çığlık atacağım. Kardeşim bahçeyi geçip bana doğru koşuyor ve beni sıkıca kavıyor.

"Yaralandın mı?!"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Sen mi?"

Başını acımasızca sallıyor.

"Fiona mı?" Mırıldanıyorum.

"Hepimiz iyiyiz, Nina."

"Nikolai-"

Viktor, yüzünü buruşturan Nikolay'ın ayağa kalkmasına yardım eden adamlarını işaret etmek için döner. "Birini kolundan vurdu ama yaşayacak."

"Kayıplar mı?"

Kardeşim acımasızca başını sallıyor.

"Beş adam." "Kim-"

"Nina-"

"Viktor, ben

iyiyim-" "Nina!"

Kaşlarımı çatıyorum. Hâlâ şokta olduğumu biliyorum ama mantıklı k o n u ş m u y o r . "Viktor, ben iyiyim-"

"O zaman bu kimin kanı?"

Döndüm ve çenem düştü. Delici mavi gözleri olan devasa adam gitmişti. Onu göğsünden vurmuştum ve gitmişti, yani artık yerde yatmıyordu. Ama kan vardı, hem de çok.

"Nina-"

"Bilmiyorum."

Kardeşıme yalan söylediğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Neden doğruyu söylemediğimi tam olarak bilmiyorum. Şu anda neden birini göğsünden vurmaktan bahsetmemeyi seçtiğimi de gerçekten anlamıyorum. Ama bunun üzerinde duracak zamanım yok. Bratva takviye birlikleri çatıya akın ediyor.

Fiona ve Zoey bana doğru koşuyor, ikisi de korku içinde hıçkırırken bana sıkıca sarılıyorlar.

Yine de ağlamıyorum. Ve silah seslerinin şoku çabucak geçiyor. Bir psikiyatrist muhtemelen "çok çabuk" derdi ama olan oldu. Sanırım işkence ve travmayla geçen bir çocukluk insana bunu yapıyor.

Dönüp yerdeki kana bakıyorum. Bir saniye önce neden yalan söylediğimden emin değildim. Ama şimdi emin olabilirim. Ve bunun nedeni, kafamın derinliklerinde bir yerlerde, o unutulmaz mavi gözlere dair bir anı olduğunu bilmem olabilir. İçimde bir yerlerde, onları ve arkalarındaki hayvani vahşeti daha önce gördüğümü biliyorum.

Ve yavaş yavaş, onları ve onlara bağlı olan iri yarı canavarı bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmeye başlıyorum.

Üç Ay Sonra: ŞİMDİ

BENİMSİN, ufaklık.

Nefesim kesiliyor, rüya etrafımda buharlaşırken titriyorum. Nabzım hızla atıyor, nefesim kesik kesik geliyor. Uyku tişörtüm tenime yapışıyor, rüyanın teriyle nemlenmiş.

Ve uyandığımda ıslak olan tek kıyafetim gömleğim değil.

Yatağında doğrulduğumda yüzümün yandığını, cildimin karıncalandığını hissediyorum. Hâlâ titriyorum ama nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum ve sabaha kadar yatağa dönmeyi düşünüyorum. Ama komodinin üzerindeki çalar saate bakınca inliyorum.

Evet, öyle bir şey olmayacak. Ben erken kalkarım, her sabah beşte. Saat 4:30'u gösteriyor ve beynim şu anda tamamen uyanık. Son yarım saatlik uykuyu şimdi talep etmemin imkanı yok.

Yüzümü ellerime bırakırken titriyorum. Ellerimi tekrar saçlarımın arasına sokarken nabzım hâlâ kulaklarımda atıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve rüya parçaları bilinçli zihnime geri geliyor.

Aylardır böyle. Üç aydır, Lev ve Zoey'nin evindeki silahlı saldırı gecesinden beri, aynı rüyaları görüyorum - karanlık, nabız attıran, nefes kesen, kirli rüyalar. Cinsel rüyalar.

Rüyalarım, her gece, beni alıyor, bağlıyor ve... şey, oradan devam ediyorlar. Dudağımı ısıriyorum ve kalçalarım birbirine yapışıyor. Az önceki rüyamda kulağıma nasıl inlediğini hatırlıyorum. Kocaman, güçlü ellerinin bacaklarımı nasıl kavradığını ve onları nasıl açtığını ve nasıl...

Yüzüm kızarıyor ve başımı sallıyorum. Tamam, bu kadar yeter, çok teşekkür ederim. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalkıyorum. Geriniyorum, sonra yatak odamın penceresinin panjurlarını açıyorum. Saray gibi bir çatı katı değil ama evimin manzarası yine de muhteşem. Chicago silueti üzerinde yükselen güneşin görüntüsünü içime çekiyorum. Sonra, günümle yüzleşme zamanı.

Peloton bisikletinde yirmi hızlı tempolu, yorucu dakikadan sonra, bir smoothie ve biraz meyve için mutfağıma giriyorum. Yolculuk kanımı pompalamak ve düşüncelerimi rüyalarından uzaklaştırmak için görevini yerine getirmişti. Ama şimdi tekrar geri geliyor.

Yüzüm alev alev yanıyor. Kulağıma hırlıyor. Tenimin her yerine dokunuyor. Ağzı alttan alay ediyor

ve aşığıya, ta ki...

Blender yüksek sesle vızıldıyor, düşüncelerimi yine bastırıyor; karanlık, tehlikeli rüya sevgilimin bana hayatımın en iyi seksini yapmasının tekrarlarını bastırıyor... şey, "hayatımın" derdim ve bu doğru olurdu. Doğru çünkü onunla rüyamda yaptığım seks gerçekten inanılmazdı. Ama aynı zamanda doğru çünkü gerçek dünyada bunu kıyaslayabileceğim hiçbir şey yok.

Yirmi üç yaşındayım ve sadece bir erkekle seks yaptım; ve o erkek sadece kafamda ve rüyalarımnda var.

Çatı bahçesindeki şiddet olaylarının yaşandığı gece hâlâ gizemini koruyor. Olay Bratva ya da genel çete şiddetine bağlanıyor. Ama bundan daha fazlası olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Yani Kashenko Bratva bir güç merkezi. Bir partiyi basmaya çalışmak için deli olmak gerekir. Zamanlayıcılı ve uzaktan kumandalı tripodlara monte edilmiş silahlar kullanıyor olsanız bile.

Soruşturmanın üzerinden üç ay geçti ve bulabildikleri tek şey bu - hem yasal polisler, hem Viktor'un maaşlı polisleri, hem de olayı araştıran kendi ekiplerimiz. Ne bir insan, ne bir parmak izi, ne de kimin sorumlu olduğunu gösterebilecek tek bir kanıt parçası.

Ceset de yok.

Hızlıca duş alıyorum, hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. İş için giyiniyorum, aşığıya iniyorum, kapıcılara selam veriyorum ve sonra sabaha adım atıyorum. Her zamanki şoförüm Oleg bana sırtıyor. Yanımda getirdiğim siyah Rus çayı bardağını ona uzattığımda inliyor ve dramatik bir şekilde istavroz çıkarıyor.

"Babam, İsa'nın annesi Meryem ve siz... azizler, hepiniz."

Benim için arabanın kapısını açtığında gülüyorum. "Azizlik konusundaki standartlarınızı gerçekten yükseltmemiz gerekiyor."

"Oh, bir fincan iyi siyah çay için kolayca satın alınabilirim."

Şehrin içinden nispeten sessiz bir şekilde geçiyoruz - ben double espressomu yudumluyorum, Oleg mutlu bir şekilde çayını içiyor. Ofiste, alt kattaki korumalar beni sıcak bir şekilde karşılıyor ve ön büro müdürü benim için özel yönetici asansörünün kapısını açarken bana günaydın diyor.

Viktor'un yirmi kadar başka paravan şirket içinde tamamen paravan bir şirket olan "şirketi" The Loop'taki orta yüzyıldan kalma ofis binasının en üst iki katını kiralyor. Kardeşim doğru insanları satın alarak ve herkesi mutlu ederek Kashenko Bratva'yı bu şehirde mutlak bir güç merkezi haline getirdi. Ama yine de, suç imparatorluğunuzu bazı sahte şirketler üzerinden yürütmekten asla zarar gelmez.

Viktor en üstte. Lev iki numara. Ama gayri resmi olarak, ben üç numarayım. Ve bu ofisten, imparatorluğun sorunsuz çalıştığından emin olmaya yardım ediyorum. Dedikleri gibi, tüm yollar Roma'ya çıkar. Bu yolların asfaltlanmasını, sürülmesini ve bakımının yapılmasını sağlamak benim işim.

Asistanım Deborah, onun yanından geçip ofisime girdiğimde gülümsüyor. İçeride kapıyı kapatıyorum, ofisimin penceresinden görünen manzarayı seyretmek için bir an duraklıyorum ve koltuğuma gömülüyorum. Ama ondan sonra artık kendimi tutamıyorum.

Rüyanın tekrarı beni bir dalga gibi tekrar vurdu. Rüyamdaki dokunuşu bir anı gibi tenimde gezinirken yüzüm kızarıyor, sandalyemde kıvranıyorum.

O gece beni yakalayan adam hakkında hala bir şey söylemedim. Bunu saklamak benim için sürekli bir iç çatışma kaynağı olsa bile. Hala o kolları ve gözleri hayal etsem bile.

Ölmüş olsa bile.

Ama çok geçmeden Deborah günün programı hakkında beni bilgilendiriyor. Telefon çalıyor, e-postalar birikiyor ve yeni bir gün başlıyor.

Neyse ki çabuk geçiyor. Çoğunda arka arkaya toplantılar yapıyorum. Sonra telefon görüşmeleri, sonra yine toplantılar. Nefes alabildiğim zaman, dışarının kararmaya başladığını, Deborah'nın bir saat önce eve gittiğini ve kesinlikle açlıktan öldüğümü fark ediyorum.

Oleg'e bu gecelik bu kadar yeter diye mesaj atıyorum ve bir taksiye atlayıp eve gidiyorum. Yaşadığım hayatın getirdiği zenginlik ve ayrıcalık harika. Ama bazen biraz daha normal bir gündelik insan gibi hissetmek güzel.

Nihayet eve dönüp evime girdiğimde derin bir nefes daha alıyorum. Bütün gün meşgul olmak her zaman iyi hissettirir. Ama evde olmak harika. Benim de evim olduğunu ve kardeşimden sadaka almadığımı bilmek de cabası.

Hızlı bir akşam yemeği hazırlıyorum ve ardından Netflix'te on dakika kadar bir yemek programı izliyorum. Ondan sonra da

kalçalarım yanana kadar kırk dakika daha egzersiz bisikletine bineceğim.

Banyoda duşu açıyorum ve sonra dairenin geri kalanına geri dönüyorum. Burası tamamen güvenli, korunan lüks bir bina ve on Kashenko askeri de nöbet tutuyor. Ama yine de tüm kapı ve pencereleri kontrol etmek benim için bir alışkanlık. Kilitli olduklarından emin olduktan sonra banyoya geri dönüyorum ve duş için soyunuyorum.

Dönüyorum ve gözlerim aynada sırtımı tarıyor. Hafifçe kaşlarımı çatıyorum ama yara izleri beni eskisi gibi rahatsız etmiyor. Viktor beni Amerika'ya ilk getirdiğinde, cesaretimi toplayıp havuza bile girecek olsam mayomun üzerine bir tişört giyerdim. Geçmişimden kalan izlerden o kadar utanıyordum.

Şimdi onlara sadece geçmişim olarak bakıyorum. Koruyucu ailemde yaşadığım kötü muamelenin izleri zaten cildimden çok daha derinlere uzanıyor. Ama bugünlerde daha iyiyim. Artık omuz silkebiliyorum.

Duşun kaynar sıcak suyuna giriyorum ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Sıcaklık ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor ve gözlerimi kapatıyorum. İlk başta yarınki programımı düşünmeye ve günü planlamaya başlıyorum. Ama çok geçmeden rüyalarım beni ele geçiriyor.

Bu sefer, tekrar bir gündüz rüyasına dönüşüyor. Karanlık, tehlikeli yabancının benimle birlikte duşa girdiğini hayal ediyorum. Beni duvara yapıştırıyor, kocaman elleri bacaklarımı ayırırken inletiyor.

Suyun altında kızarıyorum, onu düşündüğümde ısınmamam gereken yerlerim ısınıyor ve karıncalanıyor. Ama neredeyse her gece düşünüyorum. Partideki iri yarı, gür sesli adam benim fantezim haline geldi.

Bunun korkunç ve yanlış olduğunu biliyorum. Bunun gerçekten de içimde derinden berbat ve bozuk bir şey olduğu anlamına gelebileceğini biliyorum. Ama bu olabilir. İçim kırık. Viktor'un da yardımıyla kendimi toparladım. Ama iyileşen kısımlar bile yamuk yumuk ve yamalı bohça.

Benimki gibi bir yetiştirilme tarzını "atlatamazsınız". Yirmi üç yaşında olmama rağmen kimseyle yatmamamın nedeni de bu. Çünkü biriyle yatmak, öylesine bile olsa, açılmak anlamına gelir. Bu, asla hissedebileceğimden emin olmadığım bir yakınlık anlamına gelir.

Bunun yerine gecelerimi beni öldürmeye çalışmış olabilecek bir canavarın hayalini kurarak geçiriyorum. Ya da en azından beni kaçırmaya falan.

Artık benimsin ufaklık.

Bu hırıltılı sözler içimde bir şehvet dalgası yaratıyor. Ellerim tenimin üzerinde kayarken inliyorum. Ama tam öncesinde kendimi durduruyorum. Eğer buna devam edeksem, yatakta olacak.

Duştan buhar girdabının içinde çıkıyorum. Bir havlu alıp önce saçlarımı, sonra vücudumu kuruluyorum. Etrafıma sarıyorum ve aynaya dönüyorum.

Çıglık atıyorum.

Ama sonra, harekete geçtim. Lavabonun altındaki pompayı kaptım, elimdeki silaha en yakın şeydi. Banyo kapısını çekip açıyorum ve iç çamaşırı çekmecemdeki bir kutuda kilitli olan silahımı almak için yatak odasına koşuyorum. Silah elimde, tetik parmağım hazır bir şekilde dairenin içinde fırıl fırıl dönüyorum.

Ama tamamen boş.

Ön kapı hala kilitli. Pencere kilitli. Ama balkonumun sürgülü kapısını çektiğimde kayarak açılıyor. Etrafıma bakarken kalbim soğuyor. Buranın duşta önce kilitli olduğunu biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, göğsümde attığını görebildiğime yemin edebilirim. Duyularım ayarlanmış, adrenalin yarışıyor. Her odayı ve dolabı bir kez daha tarıyorum. Ama yalnız olduğuma emin olduğumda, nabzım hala yavaşlamıyor.

Uyuşmuş ve titreyerek dönüyorum ve yavaşça banyoya doğru yürüyorum. Duşun buharı büyük ölçüde gitmiş, ama ayna hâlâ camın üzerinde bir parmağın yazdığı kelimeyi görebileceğim kadar buğulu.

"Yakında..."

Nabzım atıyor. Nefesim kesiliyor.

Bu mesaj beni korkutuyor. Elbette korkutuyor. Ama aynı zamanda beni heyecanlandırıyor. Beni felç ediyor ama aynı zamanda yasak bir sıcaklıkla dolduruyor. Tek kelimeyi tekrar tekrar okuyorum, öfke ve tahrikin girdaplı karışımının göğsümün içinde süzülmesine izin veriyorum.

O yaşıyor. Rüyalarım giren ve sabahın 4:30'unda ıslak bir şekilde uyanmama neden olan karanlık, korkunç yabancı yaşıyor.

Ve bu konuda bu kadar tahrik olmamalıyım.

Moskova, Yirmi Beş Yıl Önce:

"TEKRAR!"

Kan görüşümü bulandırıyor. Acı beni boğuyor. Ama bana kükrediğinde ikisini de görmezden geliyorum.

"Tekrar vur ona, seni küçük amcık!"

Yumruğumu geri çekiyorum ama tereddüt ediyorum. Diğer çocuğa tekrar vurmak istemiyorum. O benim dostum, düşmanım değil; tanıdığım en yakın kardeşim. Tıpkı ona vurmam için bana bağırان adamın sahip olduğum en yakın baba olması gibi.

"I-"

"Ona vur dedim, seni küçük kaltak!" Fyodor yüzüme doğru bağırıyor. Titriyorum, hâlâ tereddüt ediyorum. Ama Dimitri tereddüt etmiyor. Ondan büyük olabilirim ama on iki yaşında olmasına rağmen benden iki yaş büyük. Ve şu anda bunu kullanıyor.

Yumruğu kaburgalarımın çarparken yaşlı, kanlı çocuk hırlıyor. Nefesim bedenimi terk ederken inliyorum. Dimitri

ve odak kaybını iyi anlıyor. Bizi yuvarladı, dizi taşaklarıma sertçe çarptı. Bağırıyorum, ama sonra yumruğu yüzüme çarpıyor. Bir dişim gevşedi. Dudağım yarıldı. Burnumun kırıldığını hissediyorum ve kan neredeyse beni boğuyor.

Dimitri benim gibi tereddüt etmiyor. Ben uyuşana kadar bana vurmaya devam ediyor. Ellerim yere düşene kadar. Fyodor sonunda kıkırdayarak omzuna vurana kadar.

"İyi çocuk," diye homurdanıyor. "Merhamet yok, asla." Bana dönüyor ve gururlu gülümsemesi yerini alaycı bir ifadeye bırakıyor. "Bugünkü dersi sakın unutma Kostya. Ona tekrar vur dediğimde, ben dur diyene kadar tekrar vuracaksın. Merhamet gösterdiğinde, zayıflık gösterirsin. Bunu asla unutma."

Dimitri üzerimden kalktı. Kendimde değilim ama yavaşça başımı sallıyorum. Fyodor kalkmama yardım etmek için uzanırken bana sıcak, neredeyse babacan bir gülümsemeyle bakıyor. Gücsüzce elini tutuyorum ve beni yukarı çekerken acı içinde inliyorum.

Yaşlı adam önümde çömelirken yine gülümsüyor. Yüzümdeki kanı silmek için bir havlu kullanıyor.

"İyi misin, benim küçük askerim?" Başımı salladım.

"Da."

"Peki dersini aldın mı?" Tekrar başımı salladım. "Da."

Gülümsüyor. "Güzel."

Birden yumruğu karnıma çarptı. Acıyla iki büklüm olup dizlerimin üzerine düşüyorum. Fyodor yakınımaya eğildi, ağzı

kulağımın dibinde.

"Bir daha sakın bana itaatsizlik etme," diye hırlıyor. "Ona vur dediğimde vuracaksın. Anlaşıldı mı?"

O ayağa kalkarken hiçbir şey söylemedim. Ama aniden öfkem bastırıyor. Bir kükremeyle ayağa kalkıyorum ve yumruklarımı sıkarak ona saldırıyorum. Hayatım buna bağlıymış gibi savuruyorum ama çok vahşi. Fyodor kolaylıkla savuşturuyor, bana tekrar vurmak için dönerken gülümsüyor. Bu sefer kığımın üstüne düştüğümde, orada kalıyorum.

Fyodor güler. Mutfak lavabosunda temizlenmekte olan Dimitri'ye döner. "Bu nankör küçük pislige inanabiliyor musun, Dimitri?"

"Kardeşim" bana endişeyle bakıyor. Ama hemen yüzü sertleşiyor. Dudakları bir sırtışa dönüşüyor.

"Daha fazla saygı göstermelisin Kostya," diye homurdanıyor ve bir bira açmak için arkasını dönüyor.

"Da, saygı, Kostya," diye homurdanıyor Fyodor. Yerde oturduğum yere doğru yürüyor ve üzerime abanıyor. "Seni ya da Dimitri'yi içeri almam gerekmiyordu, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Cevap ver bana," diye

tersliyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Ama sonra kendimi tutuyorum. "Hayır, efendim," diye düzeltiyorum.

Fyodor gülümsüyor. "Seni bulduğumda neredeydin?"

Yere baktım. "Yetimhanede, efendim."

"Baba, yetimhane. İyi bir yer değil. Söyle bana Kostya, oradan almadığım diğer çocuklara ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Seni ve Dimitri'yi aldım, çünkü benim gibi güçlüsünüz." Fyodor göğsüne bir yumruk indirir. "Seni aldım çünkü umut vaat ediyorsun ve taşaklarında ateş var."

Bizi aldı çünkü yetimhanedeki en büyük çocuklar bizdik. Bizi aldı çünkü Dimitri ve ben hafta sonları Moskova'nın yeraltı boks dünyasının "küçükler liginde" yaşıtımız diğer çocuklarla dövüşüyoruz. Fyodor bu dövüşlere büyük bahisler oynar.

Yine de haklı olduğunu biliyorum. Orada kalsaydım hayatımın nasıl bir cehenneme dönüşeceğini biliyorum.

"Başının üzerindeki bu çatı, yediğin yemek, sana verdiğim bu hayat?" Fyodor başını sallar. "Sokakta kıcına tekme yemeyi basan sen değilsin, değil mi? Hayır mı?" Bana ters ters bakıyor. "Hayır, değilsin. Çünkü benimle bir ailen var. Benim zalim bir adam olduğumu düşünebilirsin Kostya. Ama ben sadece seni acımasız, soğuk bir dünyaya hazırlıyorum. Seni becerecek ve her fırsatta canını yakacak bir dünya."

Kaşlarını çatıyor ve benden Dimitri'ye bakıp geri dönüyor.

"Benimle birlikte erkek olmayı öğreneceksiniz. Bratva'nın yolunu ve hayatta istedikleriniz için nasıl savaşıcağınızı öğreneceksiniz. Tamam mı?"

"Da," dedi Dimitri ciddiyetle başını sallayarak. "Evet, efendim."

Fyodor bana dönüyor ve elini uzatıyor. Tutuyorum ve beni ayağa kaldırıyor.

"Saygı, Kostya. Saygı, güç ve merhamet yok. Da?" "Evet, efendim."

Sırıttıyor. "Aferin oğlum. Şimdi git bana bir bira getir." "Da."

Tokat yüzüme sertçe çarptı. İrkildim ama onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı zaten biliyordum.

"Evet, efendim," diye homurdandım.

Gülümsüyor ve saçımı okşamak için uzanıyor. "İyi çocuk Kostya. Unutma; biz bir aileyiz. Başka kimse seninle ilgilenmeyecek ya da sana yardım etmeyecek. Sadece ben. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Baba," diye başımı salladım. "Evet, efendim."

"Aferin oğlum." Televizyona doğru yürümek için döner. "Biramı unutma, Kostya."

Burada:

Bir rüyanın içindeki bir melek gibi hareket ediyor. Çoğu gece yaptığım gibi onu teleskopun merceğinden izliyorum. Bu gece, bir havluya sarınmış ve pürüzsüz, kremi tenini görünce inliyorum; uzun siyah saçları sırtından aşağı ıslak bir şekilde sarkıyor.

O saçları avucumun içine alma, başını benim için inletecek kadar geriye çekme dürtüsü karşı konulmaz. Sertçe zonkluyorum, taşaklarım sadece onun getirebileceği bir serbest bırakma için ağlıyor.

Onunla her zaman böyle. Artık benim hayatım bu. Onu izlemek, bir zamanlar onun beni koruduğu gibi onu korumak. Gerçi bunu hatırlamadığından eminim. Ya da on yıldan daha uzun bir süre önce o gecenin travma ve dehşetinden sonra her normal insanın yapacağı gibi bunu unuttu.

O zamanlar çok gençti. Ve yine de çok cesurdu. Kırılmıştı, en az benim kadar, belki de daha fazla kırılmıştı. Ama yine de içinde merhamet vardı. Bir canavar gördü ve beni kurtardı.

Gerçi o zaman öyleydi. Şimdi buradayız; on yıl sonra. Artık o kadar küçük bir yaratık değil. Büyümüş. Şehvetim içimde kabarıırken bir nefes çekiyorum. Kesinlikle büyümüş.

O zamanlar ona karşı hissettiklerim şimdi hissettiklerim değildi. Onun küçük kollarını etrafımda hissettiğimde ve onu onca yıl uzakta, cehennemimde düşündüğümde hissettiğim şey şehvet ya da arzu değildi. Kesinlikle hayır. Hapishanede böyle adamlar tanıyordum. O adamları yavaş yavaş öldürdüm.

Hayır. Daha önce bu meleğe karşı hissettiğim şey bir kardeş sevgisine daha yakın bir şeydi. Tanrı ya da din sevgisi belki de. Sizi ölümün sonsuz kara uçurumundan çekip çıkaran bir cerraha duyabileceğiniz bağlılık ya da hürmet.

Bu artık değişti. Onun için ve onun hakkında hissettiklerim değişti. Hem de kökten. O gece pek çok şey değişti,

Üç ay önce.

Nina'yı oturma odasının tavandan tabana büyük pencerelerinden izliyorum. Elinde bir silahla merakla dairesinin içinde dolaşıyor. Ama onu gördüğümde sırtıyorum. O silahı iyi tanıyorum. Namlusu lanet olası göğsüme kazınmış.

Kurşun geçirmez yelekler iyidir, ancak yakın mesafeden bir 45'liği durdurmazlar. Ama kurşunu yavaşlatır. Bunu bir ölüm cezasından aylar süren bir işkence seansına dönüştüreceklerdir.

O acıyı hatırlayınca irkiliyorum - hala zaman zaman içimde kalan bir acı. O gece vurulma olayının karmaşası içinde kendimi bir servis asansörüne taşımayı başarmıştım. Göğsümdeki delikten kanlar akarak, ara sokaklardan ve karanlıktan geçerek kendimi sürüklemiştim. Ama sonunda Volkov Bratva'ya sadık bir doktora ulaştım.

O gece bana yardım etti. Beni bir araya getirdi ve kan kaybına rağmen hayatta kalmamı sağladı. Parçaların çoğunu da çıkardı. Artık iyileştim. Ama saplantım daha da karanlıklaştı; daha da derinleşti.

Önceden ona saygı duyardım. Şimdi, onu arzuluyorum. Meleğimin dönüştüğü kadına bakıyorum ve ona sahip olma arzusu neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Artık biliyorum ki, onu elime geçirirsem, asla ama asla ona doyamayacağım. Benim güzelliğim. Kraliçem. Benim saplantım.

Beni göğsümden vurması ve neredeyse öldürmesi, ona karşı hissettiğim arzuyu durdurmalıydı.

partinin olduğu gece. Ondan nefret etmemi sağlamalıydı. Ama bunların hiçbirini yapmadı.

Onu daha çok arzulamama neden oldu. Onu arzulamama neden oldu. Aylardır onun için yanıp tutuşuyorum.

O partiye Viktor Komarov'un çok değer verdiği bir şeyi almak için gitmişim. Bulduğum şey, benim de değer verdiğim ve on yıl önce kaybettiğim bir şeydi. Evrenin izlediği yolları takip edemiyorum. On yıl önce Moskova'da kirli bir sokakta beni ölümden kurtaran yaralı meleğin nasıl olup da şimdi Kashenko Bratva'nın en zengin, en güçlü adamlarından birinin kız kardeşi olduğunu gösteren bulmacanın parçalarına sahip değilim.

Göğsünden vurulmuş olsun ya da olmasın, çatıdaki o gecenin anıları sonsuza dek zihnime kazındı. Onu yakaladım. Onu almak istemişim. Sonra döndüğünde ve gözlerini gördüğümde, tüm dünyam ikiye bölündü.

Ve sonra beni vurdu.

Onu izlerken inliyorum. Pencereden geri çekiliyor. Ama onu hala görebiliyorum. Yatak odasına gidip ışıkları açmasını izliyorum. Havluyu bıraktığında sessizce tıslıyorum ve nabzım güm güm atıyor.

Tüm iyileşme sürecim boyunca onu izledim. Onu ilk kez soyunurken görmüyorum. Ama her seferinde onu ilk kez içime çekiyormuşum gibi hissediyorum. Onu benim için çıplak görmek... baştan çıkarıcı. Her gün açlığını çektiğim şey bu. Her gece hayalini kurduğum şey.

Pijamalarını giyiyor, kendini benden saklıyor. Ama yine de, onun için zonkluyorum. Şehvetim bacaklarımın arasında kabarıyor, kalın, sert ve muhtaç. Fermuarımı açıp kendimi serbest bırakma dürtüsü beni kavırıyor. Onu izlemenin üzerimde yarattığı baskıyı ilk kez hafifletmiyorum.

Ama bir hareket gözüme çarptı. Dönüyorum, onun yanındaki binanın çatısını tararken geriliyorum. Elimdeki tüfeği sessizce kaldırıp gölgelere doğrultuyorum. Nabzım yavaşlıyor ve nefes alıyorum. Ama çok geçmeden bir tehdit olmadığını görüyorum; sadece gece esintisinde sallanan plastik bir poşet.

Şu anda onu izliyor olabilirim. Ama etrafını da izliyorum. Onu götürmeye çalıştığım gece planlarım değişti. Onun kim olduğunu anladığımda dünyam başıma yıkıldı. İçinde bulunduğu tehlikeyi fark ettiğimde, kararlılığım sertleşti.

Onu istiyorum. Onu arzuluyorum. Ona duyduğum şehvet ve arzu sonsuz ve ezici. Ama bir zamanlar beni koruyan kişiyi koruma ihtiyacı daha da güçlü - elimi onu tekrar almaktan alıkoyacak kadar güçlü. En azından henüz değil. Tehlikeyi ve tehdidi anlayana kadar olmaz.

O gece yaralanmış olabilirdi - serseri bir kurşun, herhangi bir şey. Kendime onu bu yüzden izlediğimi söyleyebilirim ama gerçeğin tamamı bu değil. Onu izlememin nedeni o. Onu korumak için izliyorum, evet. Ama aynı zamanda onu izliyorum çünkü o benim saplantım haline geldi.

Nina yavaşça, pijamaları ve bornozuyla balkonunun cam kapısına doğru yürür. Kapıyı kaydırarak açıyor ve verandaya adım atıyor. Hâlâ silahını taşıyor ve ben sırtıyorum.

Akıllı kız.

Rüzgâr şiddetini artırırken bornozunu kendine doğru sımsıkı sarıyor. Uzun siyah saçları esintiyle dalgalanıp savruluyor ve bir elini kaldırıp sessizce yüzünden uzaklaştırıyor.

On yıl önce beni ölümden kurtardı. Şimdi onu koruma sırası bende.

İçeri dönüyor, kapıyı arkasından kilitliyor ve kontrol ediyor. İyi kız, sanırım. Bornozunu çıkarıp banyo kapısına asıyor. Yalınayak yatağa doğru yürüyor, yürürken pijama pantolonunu indirip tekmeliyor.

Gözlerim onun tişörtünü ve külotunu tararken inliyorum, bütün olarak yutmak istediğim lanet bir yemek gibi görünüyor. Yorganın altına giriyor ve ışığı söndürüyor. Onun karşısındaki çatıda nöbet tutacağım gece için yerleşirken gece görüşüne geçiyorum.

Yakında, küçüğüm, kendi kendime homurdanıyorum.

Yakında seni alacağım. Seni tutacağım. Ve seni yapacağım Benim.

Moskova, 13 Yıl Önce:

Dairenin ön kapısı çarparak kapandı. Sanki sıkışmışım gibi irkildim. Belki de bu noktada Pavlovian'dır - çarpılan kapı sarhoş olduğu anlamına gelir. Sarhoş demek, kızgın demek. Kızgınlık da canımın yanacağı anlamına gelir.

Yine de başka bir şey duymadığımda - Dima'ya, koruyucu anneme bağırmadığını ya da daha fazla alkol açmadığını - nefes alıyorum. Belki bu gece şanslıyım. Belki de eve sarhoş ve öfkeli geldiği ve sadece yerde sızıp kaldığı nadir gecelerden biridir bu.

Sessizlik devam ederken kendimi sert, yıpranmış yatağa bırakıyorum. Bogdan ve Dima'nın bana bakmaları için devletten aldıkları para var; koruyucu aile sisteminin nasıl işlediğini biliyorum çünkü okuldaki bir makalede okumuştum. Ama ya para bu daireye gelmiyor ya da Bogdan yiyecek, deliksiz giysiler ya da yatak çarşafı gibi aptalca şeyler için kullanılmadan önce parayı içiyor.

Ama okulu düşündüğümde dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Okulu seviyorum. Diğer çocukların bundan korktuğunu ya da her gün atladığını biliyorum. Ama ben her gün yeni bir şey öğrenecek olmanın heyecanını seviyorum. Hiçbir şey olmasa bile, rahat bir nefes alıyorum. Temiz bir nefes. Bu cehennemden bir sığınak.

Ayrıca, ben zekiyim. Aslında çok zekiyim. Öğretmenlerimden biri iki yıl önce bana "üstün zekalı" dedi ve beni birkaç sınıf yukarı taşıdı. On yaşımdayım ama sekizinci sınıfa yeni başladım.

Okul, Pavlov'un tepkilerini öğrendiğim yerdi. Bir Rus olan bilim adamı Ivan Pavlov, koşullanma ve refleks eylemleri denilen şeyleri araştırdı. Köpeklerin bir işarete tepki vermeleri için eğitilebileceğini gördü, bir ödül bekliyorlardı.

Bir bakıma ben de o köpeklerdenim. Benim dünyamda çarpık olması dışında. İşareti duyduğumda ya da gördüğümde, neyin geldiğini biliyorum. Ve bu bir ödül değil.

Bogdan şu anda neredeyse kesin olarak kanepede ya da yerde uyuyordur. Gözlerimi kapatmaya başlıyorum. Ama aniden ayak sesleri koridorda gümbürdüyor. Kalbim küt küt atıyor ve sanki beni saklayacakmış gibi ince çarşafı yüzüme çekiyorum.

-Sanki görmemenin görülemeyeceğin anlamına geldiğini düşünen bir çocukmuşum gibi.

Odamda tekmeleyebileceği bir kapı yok - bu aylar önceydi ve hala duvara dayalı duruyor. Ama Bogdan odaya girdiğinde, cehennem ve gök gürültüsü de onunla birlikte geliyor. Çarşafı üzerimden çekip almadan önce bile kokusunu alabiliyorum. Çığlık atıyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum

Kemerin ilk şaklaması sırtımdan geçip gömleğimi keserken.

"Eto byl ty?!" Kükrüyor. Sen miydin?

Neden bahsettiğini anlamıyorum ve başımı hızlıca sallıyorum. "Nyet! Nyet!"

"Bana yalan söyleme!" diye bağırır. "Biramı çalabileceğini mi sanıyorsun? Senin için olduğunu mu sanıyorsun? Hayır, seni küçük orospu. Senin gibi küçük bir fahişenin çatımın altında olmasının yarattığı hayal kırıklığını bastırmak için!"

Bana kemerle tekrar, tekrar ve üçüncü kez vurduğunda çığlık atıyorum. Bunu engellemeye çalışıyorum -içime kapanarak her şeyi uyuşturuyorum. Ama durduğunda ve alçak sesle homurdandığını duyduğumda, daha kötü bir korku beni ele geçiriyor.

Henüz yapmadı. Ama tehdit etti; aslında söz verdi. Dayak korkunç. Bir lokma yemek bıraktığımda günlerce aç kalmak acı veriyor. Ama bir erkeğin bir kadına ya da bir kıza yapabileceği daha kötü bir işkence olduğunu biliyorum. Yıllar önce yetimhanedeyken, Dima ve Bogdan beni almadan önce, diğer kızların bundan bahsettiğini duymuştum.

Bunu istemiyorum. "Bunun" ne olduğunu bile tam olarak anlamıyorum ama bunun için dayak yemeyi göze alacağımı biliyorum. Bu yüzden durakladığını duyduğumda ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Vurmak zorunda değilim, biliyorsun," diye mırıldanıyor Bogdan. "Belki sen ve ben, Nina... arkadaş olmayı öğrenebiliriz, değil mi? İyi arkadaş olabiliriz. Yakın arkadaş..."

Bana uzandığını hissediyorum ve dönüyorum. Bunun intihara meyilli olduğunu biliyorum ama yine de yapıyorum. Yüzüne tükürüyorum ve sonra kırmızı suratlı öfkesine gülümsüyorum.

"Baba, ben yaptım. Biraz içtim ve kalanını da aşağı döktüm-"

Yumruğu ağzıma çarptı. Acıdan ve ağzımdaki kan tadından kör olmuş bir halde yatağa geri düşüyorum. Hırlıyor ve ayağa fırlıyor. Kemer yükseliyor ve üzerime inmeden önce bir top gibi kıvrılıyorum.

Kendimi kapatıyorum. Etrafımdaki dünyayı kapatıyorum, kemer tekrar tekrar inerken her şeyi uyuşturuyorum. Sıkılana kadar bana vuruyor. Sonra bana son bir küfür savurup dönüyor ve sendeleyerek odadan çıkıyor.

Vücudum titriyor. Sırtım yanıyormuş gibi hissediyorum. Ama odanın küçük, kirli penceresinden dışarı bakıyorum ve bunun benim hayatım olmayacağını biliyorum. Nasıl bilmiyorum ama biliyorum. Bu yerde, Bogdan'ın eliyle ölmeyeceğim.

Bir gün, bir şekilde, buradan çıkacağım.

Burada:

Yumuşak pamuklu çarşafların altında titriyorum, derin ve rahat yatağa gömülüyorum. Nabzım hem korkudan hem de heyecandan kulaklarımda güm güm atıyor. Kafamın içinde çarklar dönüp duruyor ve bedenim hala bu durumdan kaçması mı yoksa inanılmaz derecede tahrik olması mı gerektiğini anlamaya çalışıyor.

Ancak tüm bu kaosun içinde, hiç şüphe duymadan bildiğim bir gerçek var: Bir şekilde o yaşıyor.

Sadece bu kısım bile beni dehşete düşürmeli. Beni neredeyse hiç durmadan elde etmeye çalışan muhteşem bir canavarın hayalini kuruyor olmamın bir önemi olmamalı. Aslında, bu durumu daha da kötüleştirmeli. Fantezi bana musallat olmak için ölümden geri döndü. Ya da beni avlamak için.

Yorganın altında titriyorum, karanlıkta nefes nefese kalıyorum. Silahım elimde. Kapıları ve pencereleri üç kez kontrol ettim.

Sanki bu onu daha önce durdurmuş gibi, diye düşünüyorum kendi kendime.

O buradaydı. Lanet olası evimdeydi. Aslında, siktir et, ben duş alırken o banyodaydı.

Bunu bir mantra gibi tekrar tekrar söylüyorum. Ama yine de hissetmem gerektiğini bildiğim korku bir türlü gelmiyor. Endişeliyim. Endişeliyim. Ve evet, belki de korkuyorum. Ama dehşete kapılmıyorum ve bu beni çok korkutmalı.

Bu bana tam olarak ne kadar kırıldığımı anlatmalı. Ailemin partisine ateş ederken ve beni kaçırmaya çalışırken vurduğum adam bir şekilde ölmedi. Ölmemiş, ben duşta çıplak ve savunmasızken evime giriyor ve lanet olası banyo aynama "yakında" yazıyor. Altıma işiyor olmalıydım. Viktor'la telefonda dehşet içinde hıçkırarak ağlıyor, yardım için yalvarıyor olmalıydım.

Onun yerine yataktayım. Ve korku gibi hissetmeye başladığım şey hızla başka bir şeye dönüşüyor ve bu utanç verici bir şey.

Heyecana dönüşüyor.

Bana zarar vermedi. Yapabilirdi; aslında bana ne isterse yapabilirdi. Banyoda silahlı değildim ve o kocaman ve bir ayı kadar güçlüydü. Ama bana dokunmadı. Burada olduğunu bilmeme bile izin vermedi. İçeri girdi, mesajını yazdı ve gitti.

Harika. Ailemi öldürmeye çalışan ve beni kaçıran katil bir psikopat hakkında fantezi kurmuyordum. Sadece içeri girip düşümü izleyen, aynama ürpertici mesajlar yazıp giden bir adamın hayalini kuruyordum.

Çok daha iyi. İyi iş, self.

Deniyorum. Gecenin olaylarından iğrenmek için çok uğraşıyorum. Dehşete kapılmak ya da hissetmem gereken o korkunç korkuyu hissetmek için çok uğraşıyorum. Ama bunların hiçbirisi olmuyor. Ve olanlar hakkında düşündükçe daha da heyecanlanıyorum.

O beni gördü. Sahneyi onun gözünden tekrar canlandırırdığımda yüzüm kızardı. O buradaydı, benim evimde. Banyoya gitmek için uyuduğum yatak odama girmişti. Ve sonra oradaydı, ben çıplak, ıslak ve tamamen onun merhametine kalmıştım. Buharlıydı ama duş kapım camdı. Ve beni kesinlikle gördü; her şeyimi.

Bu düşünce beni ıslattığında yüzüm kızarıyor. Yüzümü buruşturuyorum, umutsuzca tam tersi bir his uyandırmaya çalışıyorum. Ama yine de olmuyor. Tek düşünebildiğim şey

ve bu beni umutsuzca
açık.

Çarşafın altında kıvraniyorum. Şehvet içimde kabarıyor ve kalçalarımın arasındaki sıcak havuzu hissettiğimde titriyorum. Külotum ıslanıyor. Tenim karıncalanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve partideki iri yarı canavarın kapıyı söküp benimle birlikte duş kabinine girdiğini hayal ediyorum. Beni kabaca duvara yapıştırdığını ve benden istediği her şeyi aldığını hayal ediyorum.

Beni çevirdiğini ve bir şekilde tanıdığım o muhteşem mavi gözleriyle bana baktığını hayal ediyorum. Daha önce hiçbir erkeğin beni almadığı gibi beni alırken gözlerimin içine bakmasını hayal ederken vücudum çarşafların altında kıvrılıyor ve kıvraniyor.

Silahın komodinin üzerinde olduğunu fark ettiğimde iki elim de yorganın altına doğru bastırıyor. Donup kaldım. Kendime tısladım ve ellerimi geri çektim. Benim neyim var böyle?

Ama kendime dokunmasam bile, sıcaklık devam ediyor. Pis, berbat arzular beynimde yanmaya devam ediyor. Bacaklarımın arasındaki kaygan arzu sadece yoğunlaşıyor. Sonunda, artık kendimi durduramıyorum.

Ona teslim olacağımı bildiğim için teslim oluyorum. Ellerim yorganın altına dalıyor. Karnımın üzerinde kayıyor ve külotumun belinin altını hevesle itiyorlar. Parmaklarım ıslaklığımın içinden kayarken haykırıyorum. Alay etmeye gerek yok, yavaş yavaş yanmak ya da birikmek yok. Klitorisimi umutsuzca yuvarlıyorum,

Sert. Ve kısa sürede, parmaklarıma karşı titreyerek boşalırken yatak odamın karanlığında nefes nefese kalıyorum.

Nefesimi tuttuğumda utanç yüzüme vuruyor. Temizlenmek için hemen banyoya koştum. Ondan sonra, çok ama çok sert bir içki için doğruca mutfağa.

Ağır votkayı yudumlarken parmaklarım tezgâha vuruyor. Votka içen Rus kızı tam bir klişe ama umurumda değil. İçiyorum ve bu dürtüleri anlamlandırmaya çalışıyorum.
-Bu boktan arzuların.

Geçmişimde yaşadığım travma yüzünden hiçbir zaman bir erkekle birlikte olmadım. Bunu bilmek için psikiyatriste gitmeme de gerek yok. Bogan bana hiç öyle dokunmadı, yaklaşmış olsa bile. Ama bende kırdığı şey, gardımı düşürme kapasitesiydi. Ve tek gecelik ilişki gibi geçici ve anlamsız bir şey bile bir dereceye kadar yakınlık içerir. Ama ben bunu masaya getiremiyorum. Savunmalarımı kapatamam ya da duvarlarımı indiremem; asla.

İşte buradayım: yirmi üç yaşındayım, yalnızım, bakireyim ve umutsuzca tahrik oluyorum... şey, o her kimse. O her kimse.

Ama kesin olan bir şey var: O dışarıda bir yerde. Yaşıyor. Ve benimle işi henüz bitmedi.

Votkamı bitiriyorum ve sessizce yatağıma dönüyorum. Uykunun gelmeyeceğini biliyorum ama zaten yatağımda olacak olan şey bu değil.

Benimle işi henüz bitmemiş olabilir. Ama benim de bu gece onunla işim bitmedi.

Moskova, Yirmi İki Yıl Önce:

"HAZIR MISIN, KOSTYA?"

Acımasızca başımı sallıyorum. Minibüsün arkasında, elimdeki AK-47'nin şarjörünü kontrol ediyorum. Tekrar Dimitri'ye bakıp başımı sallıyorum.

"Hazır."

Ön tarafta, şoförün yanındaki Fyodor kıkırdıyor. Matarasından bir yudum alıyor ve bana dönüp bakıyor. "Da? Hazır mısın, evlat?"

"Evet efendim."

"Bugün sonunda sikini ıslattın, değil mi Kostya?"

Dimitri kıs kıs gülüyor. Gülümsemeye zorlayarak tekrar başımı sallıyorum.

"Sabırsızlanıyorum."

Fyodor kahkahalarla kükrer. "Hevesli küçük piç, ha? Merak etme Kostya. Yakında, senin kirazını patlatacağız."

Minibüs bir köşeyi keskin bir şekilde dönüyor ve aniden hızlanıyor. Fyodor tekrar bize dönüyor ve sırtıyor.

"İşte başlıyoruz. Unutma; merhamet yok. Zayıflık yok. Bugün bu piçlerin kanını akıtacaksınız, değil mi evlatlarım?"

Yeraltı alt lig boksundan mezun olalı çok oldu. Önce, Fyodor'a borcu olan insanları haraca bağladık. Bu kolaydı. Ondan sonra ufak tefek hırsızlıklara, yanlış sokaklarda yürüyen zengin insanları soymaya başladık; bu tür şeyler.

İki ay önce bir içki dükkânını soyduk. O andan itibaren Dimitri tam bir asker oldu. O zamandan beri beni silahlı çatışmalar, tehlikeler ve zafer ganimetleriyle ilgili hikayelerle eğlendiriyor.

"Ay, Kostya."

Fyodor'a dönüp bakıyorum.

"Sakin tereddüt etme evlat. Eğer silahında tek bir mermi bile bulursam, seni sokağa atarım, tamam mı?"

Bana sırtıyor, sanki şaka yapıyormuş gibi. Şaka yapmıyor. Ama bize karşı sert olması gerektiğini biliyorum. Hayat zor. Dünya acımasız. Fyodor gibi bir baba figürünün bizi hazırlamak için yapması gereken de bu: bizi sert ve kurşun geçirmez yapmak.

Bazen bunun için yaratılmadığımdan endişeleniyorum. Fiziksel olarak öyleyim. On üç yaşında, Dimitri'den bile daha büyük olacağım artık belli. Aslında Fyodor'un emrindeki yetişkin adamların yarısından daha büyüğüm. Gerektiğinde can yakmaktan çekinmem. Sahtekar bahisçileri, borcu olan keşleri yendim,

Yanlış mahalleye adım atan rakip Bratva'lılar. Birkaç hafta önce, Fyodor'un fahişelerinden birine zarar veren zincirli bir adamın peşine düştüm.

Gerçekten hoşuma gitti.

Ama bugün bir adım öndeyim. Bugün elimde gerçek bir silah var. Gerçek mermilerle. Ve ilerideki depoda o mermileri alacak gerçek adamlar var.

Minibüs kükreyerek molozlarla kaplı boş bir arazinin yanından geçiyor. Minibüsün arkasındaki tek pencereden, benim yaşımdaki diğer çocukların futbol oynadığını ve güldüğünü görebiliyorum.

"Kostya."

Göz kırpıyorum. Dikkatim tekrar karşımdaki Dimitri'ye kayıyor. "Benimle misin, kardeşim?"

Başımı salladım. "Da, moy brat." Kardeşim.

"Güzel," diye homurdanıyor. Bana yaklaşıyor ve sırtarak başımın yan tarafına vuruyor. "Bugün bir erkek oluyorsun Kostya. Tereddüt etme. Bunun senin içinde olmadığını düşünme. Var. Benim içimde olduğu gibi senin içinde de var. Biz askeriz, Kostya. Bizler katiliz. Ve bugün, düşmanlarımızın kanıyla yıkanacaksın, tamam mı?"

Sırıtiyorum. "Aynen öyle."

Yine de onun gibi olup olmadığımı bilmiyorum. Olmak istiyorum. Olmak için çabalıyorum. Ben daha iriyim ama Dimitri gerçek bir asker. Gözünü budaktan sakınmaz. Savaşmaya ya da öldürmeye gittiğinde, sanki

duygularını tamamen kapatır. Korku yok, merhamet yok, hiçbir şey yok.

Minibüs bir köşeyi daha kükreyerek döner ve aniden gıcırdayarak durur. Dimitri'nin yüzü neşeli bir hal alıyor, gözleri karanlık bir açlıkla parlıyor. Tüfeğini doğrultuyor ve bana göz kırpmıyor.

"Büyüme zamanı, Kostya."

"Yürü!" Fyodor ön koltuktan kükrüyor. "Yürü!"

Dimitri minibüsün arkasını tekmeleyerek açtı ve dışarı atladı. Hemen arkasındayım, ön kapıya hücum ederken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Dimitri önce geçti, ama ben yarım saniye sonra geldim. Önce o ateş etmeye başlıyor ve ben döndüğümde, odayı kurşun yağmuruna tutarken nasıl güldüğüne bakıyorum.

Gözüm bir şeye takıldı. Döndüğümde elinde silahla bana doğru koşan bir adam görüyorum. Ama Dimitri haklıydı: hiç tereddüt yoktu.

Tüfeğimi kaldırdım, gözlerinin içine baktım ve tetiği çektim. İşte böyle, ilk cinayetim.

Ondan sonrası aslında kolay. Dönüp Dimitri'ye katılıyorum ve bize doğru koşan diğer adamlara ateş etmeye başlıyorum. Ama saniyeler içinde her şey bitti. Mermim bitmiş olmasına rağmen hâlâ tetiğe basıyorum. Dimitri beni sırtımdan sertçe alkışlarken gülüyor ve zafer çığlıkları atıyor.

"Ay! Kostya!" Gülüyor ve koluma yumruk atıyor. "Sen artık bir erkeksin, küçük kardeşim. Artık bir çocuk değilsin, değil mi?"

Sessizce başımı sallarken uyuşmuş bir halde dönüyorum.
"Baba."

"Bir adam, Kostya. Şimdi, sen bir katilsin."

Burada:

GÖLGE GİBİ HAREKET EDİYORUM, çatılardan bir hayalet gibi geçiyorum. Onu izlemeye başladığımdan beri böyleyim, tehlikede olduğunu biliyorum. Dışarıda onu avlayan bir avcı olduğunu bilerek.

Kardeşinin onu izlediği adamlar şaka gibi. Belki eğitimli Bratva katilleridir ama ben aylardır onların etrafında dolanıyorum. Bazılarına çıplak ellerimle öldürebilecek kadar yaklaştım ama öldürmedim.

Bu yüzden ona göz kulak olmak, bir zamanlar beni koruduğu gibi onu da güvende tutmak benim görevim.

Onun dairesine göz kulak olmaya giderken asla aynı yolu kullanmam. Dikkatliyimdir, hareketlerimi dört oyun önceden planlarım. Bu gece, yedi blok öteye park ettim ve yangın merdiveninden başka bir apartmanın çatısına çıktım. Oradan bir marketin çatısına, sonra bir bankaya, sonra da yeni bir inşaat projesinin orta katlarına indim. Oradan, bir ofis binasına geçmek için inşaat vincinin açısını kullandım. Oradan da onun karşısındaki çatıya düştüm.

Tehlike her yerde. Onu avlayan gölgeler beni de avlıyor olabilir. Bu yüzden duyularımı ayarlı tutuyorum. Tutuyorum

Her Şeye hazırım. Bunlar Fyodor'un bana gece gündüz öğrettiği hayatta kalma becerileriydi. Ben de onları hapishanenin kasvetinde geliştirdim.

Sonunda durduğumda, karanlığın içinden onun dairesinin parlak ışıklarına doğru bakıyorum. Onun adım attığını gördüğümde, ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. Her ne zorluğa katlandıysam, her ne cehennemde savaştıysam, o buna değer.

Pencerenin yanında duran meleğime bakıyorum ve geri kalan her Şey kayboluyor. Beni yüzüstü bırakan dünyanın acımasızlığı. Benden alınan hayat. Birini hiç işlemediğim, diğerini ise onun için milyonlarca kez daha işleyebileceğim iki suç yüzünden hapiste geçirdiğim on uzun yıl.

Yolun karşısında, Nina pencereden dönüyor. Yavaşça önce yatak odasına, sonra da banyoya doğru yürüyor. Yatak odasına geri adım attığında, rutin olarak, egzersiz bisikletindeki gece seansından sonra duş almak üzere olduğunu biliyorum.

Ama yatak odasının ışıkları açık kalıyor ve Nina pencerelere doğru yürüyor. Kaşlarımı  atıyorum, merak ediyorum. Aşağı uzanıyor ve aniden atletini çıkartıyor. Gözlerim spor s tyeni ve bisiklet şortuyla kaplı vücudunun üzerinde kayarken çenem gıcırđıyor. Onları bırakıyor ve ben inliyorum. Sırada spor s tyeni var ve tamamen mükemmel göğüsleri bana gösterildiğinde homurdanıyorum.

Dönüyor ve belinden eğildiğinde nabzım g m güm atıyor. Parmakları giydiği tanga k lotun içine giriyor ve yavaşça aşağı sıyrıyor. Ayağa kalktığında yavaşça dönüyor - hatta baştan çıkarıcı bir şekilde. Yüzünün kızardığını görebiliyorum,

ve bir elini yavaşça kalçasında gezdirirken pembe meme uçları sertleşiyor.

Gösteri yapıyor.

Bunu fark etmek sikimin zonklamasına ve ona olan arzumun tavan yapmasına neden oluyor. Bir parçam binanın arasındaki uçurumu atlamak ve onu yakalamak için o pencerelerden içeri dalmak istiyor. Onu arkasındaki yatağa sabitlemek ve benim için inlemesini sağlamak.

İzlendiğini biliyor. Geçen gün elinde silahla, korkmuş ve vahşi bir şekilde dairesine girmesinin tek açıklaması bu. Bir şekilde biliyor. Ve yine de burada, striptiz yapıyor.

Benim için.

İnliyorum ve elim bacaklarımın arasına kayıyor. Kotumun içindeki şişkin ereksiyonu avuçluyorum ve tıslıyorum. Ama tekrar yukarı baktığımda Nina'nın durakladığını ve hafifçe iç çektiğini görüyorum. Geceyi tarıyor

-Beni görmüyor tabii ki. Ama belki de beni arıyordu. Sonra dönüp banyoya giriyor ve gözümün önünden kayboluyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve çatıya geri dönüyorum. Telefonum çalıyor ve öfkeyle cevap vermek için çıkarıyorum.

"Ne?"

Adam gülüyor. "Sana da iyi akşamlar, günışığı."

Kaşlarımı çattım. Bu Erik. Bu şehirde onun gibi bir adam bulmak biraz zor oldu ama buldum. Eski bir asker ve biraz da silah delisi. Ama işinde çok iyi, hem de çok iyi. Bu ve diğer tüm silah delilerini, silah tüccarlarını ve

Şehirdeki koleksiyoncu. Bilmem gereken bilgiler için ondan başka kimse yoktu.

"Benim için bir şeyiniz var mı?"

"Hayır, kardeşim. Sadece bu büyüleyici kişiliği ve esprili konuşma becerilerini özümsemek için aradım."

Karanlığa doğru kaşlarımı çatıyorum. Erik iç geçiriyor.

"Evet, senin için bir şeyim var. Sanırım bana bakmam için verdiğin parçalardan bir ipucu buldum."

Donup kaldım. "Sence?"

"Bu dünyada hiçbir şey yüzde yüz değildir, dostum."

"Peki bu ne kadar yakın?"

"Olabildiğince eminim." Başımı

salladım. "Güzel."

Erik o gece partinin karşısındaki çatıdan aldığım makineli tüfekleri araştırıyordu. Viktor'un adamları zamanlayıcıları ve uzaktan kumanda eklentileri olan üç ayaklı taretlerin çoğunu buldular. Ama hepsini bulamadılar.

"Bu sana pahalıya patlayacak kardeşim."

"Ne kadara mal olduğu umurumda değil. Bana ne

bulduğunu söyle." "Son fiyatın iki katı olacak."

Kaşlarımı çattım. "Tamam."

Telefonda sessizlik var. Sonunda gözlerimi deviriyorum.

"Tanrı aşkına, şimdi gönderiyorum."

Erik kıkırdar. "Önce onu görmeyi beklediğim için beni suçlamayacaksın."

Telefonumdaki transfer uygulamasını açıp parayı gönderiyorum. Sonra kulağıma geri getiriyorum.

"Bitti."

Erik küçük bir duraksamadan sonra, "Anlıyorum," diyor.

"Şimdi ben sana gelip öğrenmeden önce bana ne bulduğunu söyle," diye hırlıyorum. "Ve oraya gelmemi istemezsin."

Tekrar kıkırdar. "Sakin ol, dostum. Sakin ol! Tamam, silahlar şehirdeki yerel bir silah ekibinden geldi. Ufak tefekler ama güneydeki bir adamdan, burada yeniden satmak için hizmet dışı bırakılmış askeri malzemeler alıyorlar. Bu tripodlar da oradan geldi."

Geceyi taramak için döndüğümde dişlerimi sıkıyorum. Avlanmak için güzel bir gece.

"Bana adresi mesaj at."

"Dinle dostum, ben-"

"Biz arkadaş değiliz. Gönder."

Kapattım. Karşıya dönüp baktığımda Nina'nın yatağına uzanırken başucu lambasını kapattığını görüyorum. Etrafıma bakıp yanlış bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ama acil bir tehlike olmadığına kanaat getirince dönüp kendimi ava hazırlamaya başlıyorum.

KAPIYI ÇALMAYACAĞIM. Yapmak üzere olduğum şey için nezakete gerek yok.

Kapı gıcırıyor ve topuğumun gücüyle kırılıyor. İçeri dalıyorum, ilkini haklamak için dönerken hırlıyorum. Düşmanlarım için bir canavarım. Bir canavarım. Ama bu adamlar için, ona zarar vermiş ya da onu öldürmüş olabilecek adamlar için?

Onlara göre ben bir vahşiyim.

Yumruklarım çekiç gibi vuruyor, yüzleri parçalıyor, saldırganlarımı odanın diğer tarafına savuruyor. Elim bir boğaz buluyor ve kavrayışımın altında ezildiğini hissediyorum. Çığlıklar bodrumdaki kulüp binasını dolduruyor ve ben yine de onları kaynar suyun altındaki karıncalar gibi ezip geçiyorum.

Ve sonra aniden, her şey bitti. Etrafımda yasadışı silah satıcıları ölü yatıyor ya da acı içinde yuvarlanıyorlar. Onlar için hiçbir şey hissetmiyorum. Onlar bu yaşam biçimini seçtiler ve bu böyle devam ediyor. Ve bunun yanı sıra, Nina'mı yaralamak ya da öldürmek için kullanabilecek birine silah sattılar. Bunu cezasız bırakamam.

Yerde kanlar içinde yatan ve acı içinde kıvranan birine dönüyorum. Ona doğru ilerliyorum ve geri çekiliyor. Başını sallıyor, ellerini acınası bir şekilde havaya kaldırıyor.

"Bekle! Bekle! Dayan dostum! Bekle! Bir şeyler yapabiliriz, kardeşim!"

"Hayır, yapamayız," diye homurdanıyorum.

Göz kırpıyor. "Kahretsin, sen Rus

musun?" Ona ters ters

bakıyorum. "Ve?"

Sırıttıyor. "Kahretsin, adamım! Hey,

aynı takım!" Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Dövmelerimi işaret ediyor. "Sen Bratva'sın, değil mi?"

Sessizce bakıyorum. Adam zayıf bir şekilde gülümsüyor ve arkasındaki duvara parmağını sokmak için dönüyor. Gözlerimi kaldırıyorum ve duvara yapıştırılmış Nazi gamalı haç bayrağını görünce inliyorum.

"Aynı takımdayız, kardeşim! Ruslar ve Üçüncü Reich, Aryan kardeşim!"

Gözlerimi ona dikip hırlıyorum. "Tarih kitabı okumalısın."

Bir yumruk onu bayılttı. Dönüp başka bir yaralıya doğru ilerliyorum. Bu, ilkinden daha sert bir şekilde irkilerek benden kaçmaya çalışıyor.

"Bak dostum, ne istiyorsan senin olsun, tamam mı? Yemin ederim dostum, ne istersen al-"

"Bunu satmışsın..." Üzerinde tripod silahlarından birinin resmi olan telefonumu kaldırıyorum. "Kimin aldığını bilmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Onu tanımıyor musun?"

"Bunu yaparsam burada zamanımı boşa harcamış olur muyum?"

Titriyor. "Hayır, dostum, demek istediğim... o sizden biri."

"Pardon?"

"Evet, Rus. Bratva, sanırım."

Kaşlarım çatıldı. Çenem gıcırıyor. "Kim?"

"Bilmiyorum dostum, sadece bir adam. Tıpkı senin gibi bir Rus." "Nasıl ödedi?"

"Nakit." Adam zayıfça

sırıttıyor. "Ne?"

"Hayır, hiçbir şey, sadece..." diye omuz silkiyor. "Yani nakit ödedi ama ikinci ödeme..." diye kıkırıyor."

"Ben de gülmeyi severim," diye hırlıyorum. "O zaman neden lanet şakayı paylaşmıyorsun?"

"Hayır, bir şey yok dostum. O sadece... o tadına baktıktan sonra hepimizin onun küçük atıştırmalıklarından alabileceğimizi söyledi."

Yüzüm sertleşiyor. "Ne atıştırması?"

"Dostum, peşinde olduğu şu Rus piliç. Koyu saçlı, gözlüklü? Seksi kalçalı?"

Kalbim küt küt atıyor. Telefonumu kaldırıyorum ve Nina'nın geçen gün işe giderken çektiğim bir fotoğrafına kaydırıyorum. Ekranı ona çeviriyorum.

"O mu?"

Tanınma ÇİÇEKLER üzerinde onun Yüzünü.

"Evet!" O kıkırdar. "Evet, bu o. Senin adam-"

"O benim adamım

değil." "Oh, uh,

tamam."

"Adını biliyor musun?"

Adam başını sallar.

"Onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı? Sen ya da lanet olası arkadaşlarından herhangi biri?"

Başını sallar. "Hayır, dostum. Sadece yüz yüze. Ve her zaman maske takardı. Nakit de öderdi."

Duymak istediğim tek şey bu.

"Şey, nakit ve şu ateşli parça-"

Silahım bir patlamayla parladı ve o da gevşedi. Döndüm ve hızlı bir sırayla Nazi pisliği arkadaşlarından hayatta kalan son kalıntıları da yok ettim.

Onu parçaladıktan iki dakika sonra kapıdan çıkıp gecenin karanlığında Nina'ya geri dönüyorum.

Beş Yıl Önce:

"Seni kampüste hiç görmemem çok garip."

Kafeden çıkarken Neil benim için kapıyı tuttu. Gerginim. Gergin olmaktan nefret ediyorum. Ama bu benim ilk randevum. Sanırım gergin olmaya hakkım var. İzlediğim Amerikan filmlerinden anladığım kadarıyla, gergin olmam gerekiyor.

Neil de bu role uyuyor - tüm Amerikalı sarı saçlı, mavi gözlü sporcu. Benim de okuduğum Northwestern Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi. Birkaç gün önce kampüsün yeşil alanında benimle karşılaştı ve bana kahve içmek için çıkma teklif etti.

"Ah, derslerim çoğunlukla üç yüz blokta," diye gülümsüyorum o yanıma geçerken.

"Üç yüz blok mu? Bunlar orta seviye sınıflar, değil mi?"

"Öyleler."

Kaşlarını çatıyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"On sekiz."

"Ortaokul seviyesinde dersler almana izin veriyorlar mı?"

"Onlar, uh..." Omuz silkiyorum. "Aslında tüm derslerim üçüncü sınıf seviyesinde. Ben üçüncü sınıfım."

Neil şaşırması görünüyor. "On sekiz yaşında mı?"

"Da-" Rusça konuşmaya başladığım için kızgın bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Evet."

Bir yıl kadar önce Viktor beni Chicago'ya getirdiğinde, paranın satın alabileceği en iyi, akademik olarak en başarılı özel liseye yazdırdı. Bir hafta içinde sıkılmışım. Moskova cehennem gibi olabilirdi. Ev hayatım bir dehşet olabilirdi. Ama okul her zaman benim güvenli yerimdi. Öğrenmek her zaman benim kaçış yerimdi. Ve görünüme göre, çok fazla kaçmışım.

Bir hafta içinde beni on birinci sınıftan on ikinci sınıfa geçirdiler. Bundan birkaç hafta sonra Viktor ne kadar sıkıldığımı ve ilham almadığımı gördü ve beni okuldan aldı. GED'in özel okul versiyonunu aldım, bazı torpiller yaptı ve Northwestern'e ikinci sınıf öğrencisi olarak başladım. Neil ve ben aynı yaştayız ama aramızda iki sınıf fark var.

"Kahretsin, bir tür dahi olmalısın," diye gülüyor.

Gülümsüyorum. "Onu bilemem. Sanırım çabuk öğreniyorum."

"Evet, kesinlikle." Bana sırtlamak için döndü. "Hey, baskı yok ama bu partiye gitmek ister misin? Omega'ya üye oluyorum."

Kappa, bu gece bir parti düzenliyorlar. Uğramak ister misin?"

Tereddüt ediyorum. Hiç partiye gitmedim, en azından gerçek bir partiye. Ve daha önce hiç içmedim bile. İçimdeki kırık parça tereddüt ediyor. Yeni, kontrol edilemeyen durumlar bazen beni tetikliyor. Ancak Viktor'un beni görüştüğü terapist yeni şeyler denememi, "konfor alanımı zorlamamı" söylüyor.

Bu şekilde düşündüğümde neredeyse kendime gülüyorum. Neden gergin olayım ki? Hiçbir sınıf arkadaşımın hayal bile edemeyeceği bir cehennemden sağ çıktım. Bir kardeşlik partisi üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Yani, kesinlikle baskı yok. Eğer hissetmiyorsan-"

"Elbette!"

Neil sırtıyor. "Aynen öyle."

ON BEŞ DAKİKA SONRA, yeni bir durumun içindeyim. Etrafım üniversite öğrencileriyle çevrili, kardeşlik derneğine ev sahipliği yapan muhteşem evin birinci katına dolmuş durumdayım. Elimde bir bira -ilk biram- var. Müzik içimde gümbürdüyor.

İçimde yükselen paniği hissedebiliyorum. Ama onu geri itmeye çalışıyorum. Nefes almaya ve bu yeniliği deneyimlememe izin vermeye çalışıyorum. Burada güvende olduğumu biliyorum. Bana zarar vermeye gelen bir iblis olmadığını biliyorum. Ama yine de, parti etrafımda şiddetlendikçe, kendimi daha da klostrofobik hissetmeye başlıyorum.

Nefes alışım hızlanıyor. Nabzım kulaklarımdaki müzikten daha yüksek sesle atıyor. Paniğimi bastırmak için dönüp duruyorum. Ama aniden, Neil tam  n mdeydi.

"Hey," diye kaşlarını çatıyor ve elini koluma koyuyor. "İyi misin Nina?"

Başımı sallıyorum. Ama sanırım yüzüm tam tersini söylüyor. Beni sıkıca kavrarken kaşları  atılıyor.

"Hadi, gidelim buradan."

Beni kalabalığın arasından geçirip merdivenlerden yukarı çekmesine izin veriyorum. Beni bir koridordan geçirip bir odaya soktuğunda hâlâ biraz titriyorum. Kapı arkamızdan kapanıyor ve nefesimi veriyorum.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet, ben sadece..." Kaşlarımı  atıyorum. Utanç yanaklarımı yakıyor. " z r dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Olma. Benim de klostrofobim var."

Yatağın kenarına otururken ona gülümsüyorum. Ancak o zaman bir yatak odasında olduğumuzu fark ediyorum. Ama bu sadece Neil, daha bir saat önce bana latte ısmarlayan kampüs avlusundaki hoş Neil. Güvendeyim, diyorum kendime. Artık cehennemde değilim.

"Peki, ne zamandır Amerika'dasın, dahi  ocuk?"

Sırıtıyorum. "Neredeyse bir buçuk yıldır."

Neil başını sallar. "Vay canına, İngilizcen harika."

"Teşekk rl r."

"Bu arada aksanına bayıldım."

Yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim. Ondan kurtulmaya çalışıyorum. Beni dışarıda bırakıyor."

Neil sırtıyor. "Hayır, yapma. Bu çok seksi." Daha da kızardım.

"Peki, siz neden taşındınız?"

"Çocuklar mı?"

"Sen ve ailen mi?"

Başımı salladım. "Sadece ağabeyimle birlikteyim. Bir süredir burada yaşıyor."

"Öyle mi? Güzel. Ne iş yapıyor?"

Ülkenizdeki en büyük, en tehlikeli Rus gangsterlerden biri.

"Nakliye işinde," diyorum eşit bir şekilde.

"Harika." Oda sessizleşirken Neil bana bakıyor. "Hey, o seksi aksanıyla bana başka bir şey söyle."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

Sırtıyor. "Bilmiyorum. Sıcak bir şey."

"Güneş," diyorum sırtarak.

Neil gözlerini devirir. "Hadi ama, ne demek istediğimi biliyorsun." "I-" Kaşlarımı çattım. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Sadece istemiyor muyum?"

Gölüyor. "Hadi ama Nina." Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Gerildim ama sonra kendime rahatlamamı söyledim. Sadece Neil. Bana latte ısmarlayan genç, hoş adam.

"Rusça ayıp bir şey söyleyebilir misin?"

Kaşlarımı çatıttım. "Neden?"

"Sebep."

Rahatsızca gülümsedim. "Uh, tamam, peki ya..." Bogdan'ın söylediği bazı korkunç şeyleri ya da köşedeki içki dükkanında takılan adamların yanlarından geçen kadınlara söylediklerini hatırlıyorum.

"Svoloch" Tükürdüm.

Neil sırtıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarımı çatıyorum ve kelimeyi bulmak için beynimi zorluyorum. "Piç."

Gözlerini deviriyor. "Hayır, gerçekten kirli bir şey demek istedim." "Uh..." Dudağımı ısırdım. "Hooy morzhovy!" Kıkırdıyorum.

Neil bana sorgulayan bir bakış attı.

"Anlamı, gevşekçe, mors penisi," diye kıkırdıyorum.

İç çekiyor, bana daha da yaklaşırken kaşları çatılıyor. Çok daha yakın.

"Hayır, Nina," diye sırtıyor. "Edepsiz bir şey demek istedim. Cinsel bir şey gibi."

Yutkunuyorum. "Oh."

Bana sırtıyor. "'Sevişmek ister misin' nasıl söylenir?"

"Neil..."

"Hadi, Nina."

"Bilmiyorum."

Gülüyor. "Dostum, Rusça konuşuyorsun. "Külotunu çıkar "a ne dersin?"

Sertleştim. "Sanırım artık dil dersi yok, tamam mı?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak gülüyorum. Neil gülmüyor.

"Hadi, söyle."

"Sanırım gidip bir bira daha almalıyız, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bence burada kalmalıyız."

Gitmek için döndüm. Ama aniden eli elimi tutuyor. Saldırgan ya da şiddetli değil, ama beni döndürmek ve kendine çekmek için tutuşunu kullanıyor. Yakınıma eğiliyor, ağzı benimkine doğru iniyor.

Ama Bogdan'dan sonra? Moskova gettolarında geçen bir hayattan sonra mı? Sonrasında olanlar tamamen içgüdüsel. Viktor'un bana kickboks ve Krav Maga öğretiyor olmasının zararı yok.

Neil'in bileğini kavriyorum, döndürüyorum, öne doğru çekiyorum ve dirseğimle vuruyorum. Kemiğin kırıldığını hissedebiliyorum ve ben ondan uzaklaşırken Neil acı içinde çığlık atıyor.

"Seni lanet orospu!" diye kükrer. "Ne oluyor, Nina!?! O benim lanet atış kolum seni psikopat!!!"

Odadan aceleyle çıkıyorum, merdivenlerden iniyorum ve partiye doğru ilerliyorum. Dışarıda nefesim aceleyle bedenimi terk ediyor. Nefesim kesiliyor, sendeleyerek caddeyi geçip kampüse dönüyorum.

Yeni bir hayatta, yeni bir yerde, hayatımla ilgili neredeyse istediğim her şeyi yapma fırsatına sahip olabilirim. Ama hala kırık olduğumu biliyorum. Sonsuza kadar kırılacağımı biliyorum.

Geçmişim beni neredeyse öldürüyordu. Şimdi, sadece yara dokusu ve çapraz kablolar var.

Burada:

"HEY KIZIM, HAZIR MISIN?"

Ofisimden çıkarken Deborah'nın sırtışı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Bu sadece bir akşam yemeği, Deb."

"Sadece akşam yemeği için mi?" Asistanım iç geçirdi. "Yani sizin için çalıştığım iki yıl boyunca sizi gördüğüm tek 'yemek olayı' mı?"

Yine gözlerimi deviriyorum. "Deb, ben randevulara giderim, tamam mı?"

"Öyle mi? Ne zaman? Çünkü son baktığımda, işimin en azından yarısı senin tüm programını bilmektir. Peki tüm bu randevulara tam olarak ne zaman gidiyorsun?"

Yüzüm kızarıyor, kaşlarımı çatıyorum. "Sadece çok meşguldüm, hepsi bu. Ama dışarı çıkıyorum."

"Uh-huh," diyor kuru bir sesle.

Neredeyse iki aydır bir arkadaşının ağabeyi olan Pierce ile bu "randevuyu" zorluyor. Defalarca atlatmayı başardım. Ama sonunda savunmamı aşmayı başardı. Belki de bana sormayı kessin diye evet dedim. Yani siktir et. Sıkıcı bir akşam yemeği randevusu. Bir buçuk saat boyunca havadan sudan konuşup gülümsedikten sonra yoluma devam edebilirim, değil mi?

"Sanırım gitsem iyi olacak. Pierce'ı bekletmek istemem, yoksa sonunu asla duyamam."

Kaşlarını çattı. "Lütfen, o mükemmel bir beyefendi-"

"Senden bahsediyorum."

Sırıttırıyor. "Touché." Kaşları çatılır. "Bekle, önce eve koşmak için gerçekten zamanın yok, biliyorsun."

"Biliyorum. Doğruca restorana gideceğim." Deb yüzünü buruşturdu. "Böyle mi?"

"Peki, bu da ne demek oluyor?"

Gülüyor. "Hayır! Demek istediğim... Yani değişmeyi mi planlıyordun?"

"Değildim, ama bana neden yapmam gerektiğini söyleyecekmişsin gibi hissediyorum."

Gözlerini deviriyor. "Kızım, sen ateşlisin. Seksi olduğunu biliyorsun. Ve o toplantı odası kalem etek ve bluz kombinasyonunu bir patron gibi sallıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ve?"

"Ve Chez Patise'e bin dolarlık bir akşam yemeği için gidiyorsunuz, kamyon şirketiyle pazarlık masasına değil."

Bu sefer gözlerim dönüyor. "Deb-"

"şimdi, bunun iş tanımının dışında olduğunu biliyorum ve bana daha sonra teşekkür edebilirsiniz..."

Gülüyorum. "Uh oh."

Yan odaya doğru yürür ve elinde askıda duran siyah bir Dior elbise çantasıyla vals yaparak geri döner.

"Deb..."

"Sadece d e n e , tamam mı?" Çantanın fermuarını açtı ve ortaya çarpıcı görünümlü küçük siyah bir elbise çıktı."

"Deb, Grammy Ödülleri'ne gitmeyeceğim."

"Hayır, ama daha başlamadan bunu sabote ediyorsun. Nina, Pierre seksi, uzun boylu, zengin ama senin kadar değil, şirketinde isim yapmış bir ortak ve tatlı bir adam. O mükemmel biri."

"Demek onunla çıkıyorsun!"

İnliyor. "Keşke."

"Hayır, ciddi!" Gülüyorum. "Elbiseyi giy ve benim için bu şeye bin. Lütfen."

Çantayı elime tutuştururken gülüyor. "Git giyin, kaçık herif. Oh, ve..." bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Bu gözlüklerle ne kadar evliyiz?"

"Gözbebeklerinle ne kadar evlisin? Çünkü bunlar olmadan bir yarasa kadar körüm."

"Lens taktırmayı hiç düşünmedin mi? Lasik?"

"Perşembe akşamı saat yedide mi Deb?"

Gülüyor. "Tamam, gözlükler kalsın. O seksi inek görünümünü takınabilirsin."

"Tanrım, tam da istediğim şey," diye homurdanıyorum. Ama beni ofisime geri götürmesine izin veriyorum ve istemeye istemeye elbiseyi giyiyorum. Aynaya baktığımda sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Tamam, oldukça seksi görünüyorum. Ama yüzüm düşüyor.

Giyinmiş kuşanmış ama hepsi yanlış. Tatlı, temiz kesimli, kare çeneli, şirketinde isim ortağı Ken bebeği istemiyorum.

Canavarı istiyorum.

"Ben de ona baktım ve 'işte böyle geri dönüş yapılır' dedim!" Pierre hikayesini bitirirken kahkahalarla kükrüyor. Aslında bu harika bir şey çünkü bana gülme zamanının geldiğini haber veriyor.

"Vay canına, bu çok komik!" Gülümsüyorum ama bunu hemen bir yudum şarapla gizliyorum. Raketbol nasıl oynanır hiç bilmiyorum, anlamaya da hiç niyetim yok. Pierre görünüşe göre bu konuda çok iyi. Ya da bana öyle söyledi. Defalarca.

"Biliyorum, değil mi?" Kıkırdıyor. "Sana söylüyorum, Sanderson bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

"Oh, sadece hayal edebiliyorum," diye kibarca gülümsüyorum.

"Evet ve çılgın bir hikaye; Sanderson'ın büyükbabası Diego Sanderson'dan başkası değil."

"Oh... evet?" Bunun benim için bir anlamı olmalı gibi görünüyor. Ya da raketbol hakkında hiçbir şey bilmeseydim belki olurdu.

"Evet! Adam kelimenin tam anlamıyla geri dönüşü icat etti! Sonra da kendi torununa ders verdi!"

"Vay canına! Büyüleyici!"

On beş dakikadır oturuyoruz ve bu şimdiden hayatımın en dayanılmaz akşam yemeklerinden biri oldu. Pierre iyi bir adam olmadığından değil, öyle. Çekici, yakışıklı ve çok tatlı. Ama bu olmuyor işte.

Varlıklı bir hukuk firmasında üst düzey bir avukat. Ben ise ülkedeki en acımasız ve güçlü suç örgütlerinden birinin lojistik işlerini yürütüyorum. Pierre yatılı okul, Avrupa tatilleri ve bir vakıf fonuyla büyüdü. Ben çocukluğumu zar zor atlattım.

Ama bundan daha büyük bir şey de var. Mesele sadece işlerimizin yasal spektrumun tam anlamıyla zıt kutuplarında yer alması değil. Ya da çok farklı koşullar altında büyümüş olmamız da değil. Özümüzde çok ama çok farklı insanlarız.

Asla onun dünyasında olamayacağım. Şu anda sahip olduğum para, nüfuz ve güç ne olursa olsun. Ne kadar iyi giyinirsem giyineyim ya da ne kadar zeki olursam olayım. Asla raketbol servisleri yüzünden ıslanan country club tipi olamayacağım.

Bunun için çok kırıldım. Çok hasarlıyım. Çok fazla yara dokusu var.

"Hey, raket kulübüne yeni döşedikleri zeminle ilgili şu çılgın hikayeyi duymak ister misin?"

Kesinlikle hayır.

"Elbette!" Acıyla gülümsüyorum. "Ama önce, izin verirsiniz tuvalete gideceğim."

Pierre benimkinden çıkmama yardım etmek için koltuğundan fırlıyor. Gülümseyip ona teşekkür ediyorum ve sonra koşarak banyoya gidiyorum. Tek kişilik odanın içinde inliyor ve kapıya yaslanıyorum. Saatile bakıyorum. Bu buluşma on sekiz dakikadır devam ediyor. Daha yemek siparişi bile vermeden, kaba görünmeden bunu bitirmenin bir şekilde mümkün olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Telefonumu kontrol ediyorum, üç dakika daha öldürüyorum ve sonra bunu yapmanın ve her şeyi bitirmenin zamanının geldiğine karar veriyorum. Hey, en azından burada yemeklerin inanılmaz olması gerekiyor. Bunun için raketbol dersini iptal edebilirim.

Dışarı çıkıp masaya geri dönüyorum. Ama yaklaştıkça Pierre'in ayakta durduğunu, ceketini iliklediğini ve masaya biraz para bıraktığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Yaklaştığımı görünce kaskatı kesiliyor.

"Merhaba, her şey yolunda mı?"

"Çok, evet. Bu..." endişeyle gülümsüyor, yüzü solgun ve çizgilerle kaplı. "Bu akşam seni rahatsız ettiysem özür dilerim Nina."

Kaşlarımı çattım. "Sen... Yani..." İçimi çektim. "Bak Pierre, sen gerçekten iyi bir adamsın, ben sadece-"

"Bu akşam yemeği için," diyerek masaya biraz daha para bırakıyor. "Lütfen, kalın, tadını çıkarın."

Kaşlarım çatıldı. "Hey, her şey yolunda mı?"

Ona doğru bir adım atıyorum, ama o gerçekten geri çekiliyor, benden geriye sıçırıyor. Kafasını çevirip yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle odanın etrafına bakıyor.

"Pierre, neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye ağzından kaçırdı. "Hiçbir şey. Ben sadece... bu işi bitirmeliyiz Nina. Ve bunu tekrar denememiz gerektiğini düşünmüyorum. Kişisel bir şey değil."

"I..." Yine kaşlarımı çattım. "Um, tamam mı? Pierre, emin misin?"

Ona doğru adım attığımda tekrar geri çekiliyor. Gözleri yanımdan geçip odayı tarıyor. Ama sonra yutkunuyor ve bana bakıyor.

"Bak Nina, onu bir daha gördüğünde, onu çok iyi anladığımı ve benimle ilgili endişelenmesine gerek olmadığını söyler misin?"

"Ne?"

"Lütfen bunu ona söyleyin. Ona 'Tamamen anlıyorum ve asla sorun olmayacağım' dediğimi söyle. Lütfen bunu yapar mısın? Lütfen?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Bir dahaki sefere kimi göreceğim?"

Göz kırpıyor. "Arkadaşın. Bütün dövmleri olan iri yarı adam."

Titriyorum. Birdenbire kimden bahsettiğine dair hiçbir şüphem kalmadı.

"Güle güle, Nina."

Pierre bembeyaz bir yüzle başını sallıyor ve hızla restorandan kaçıyor. Başımı çevirip odayı taradım. O buradaydı. Ya da buradaydı. Pierre'in yüzündeki dehşet dolu ifadeyi ve "bütün dövmleri olan iri yarı adam" hakkındaki sözlerini tekrar hatırlıyorum.

O benim avcım. Canavarım. Onu tanıyorum.

Yutkunuyorum ve odayı tekrar tarıyorum. Kalbim onu gerçekten tekrar görebileceğim için berbat bir heyecanla çarpıyor. Bana bakıyor ve eğer yeterince dikkatli bakarsam onu tekrar görebileceğim. Ama büyük bir restoran değil. Ve burada olmadığı çok açık.

Bir yanım delirip delirmediğimi ve sonuçlara atlayıp atlamadığımı merak ediyor. Ama Pierre'in ani ayrılışını başka ne açıklayabilir ki?

Bir garson gelip hâlâ onlarla yemek yiyip yemeyeceğimi sordu. Ama başımı salladım. Eşyalarımı topladım ve çıktım. Dışarıda yağmur yağıyor. Ama vale arabamı getiriyor ve direksiyona geçiyorum. Ama kalbim hala göğsümde güm güm atıyor. Zihnim hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyor.

Takip ediliyorum. Yani, kelimenin tam anlamıyla öyle. Beni izliyor. Evimdeydi, ben duş alırken banyomdaydı. Beni gördü ve ben de dışarıda olduğunu bile bile ona şov yaptım. Bu durumda kendi akıl sağlığımı sorgulamak istiyorum. Yani pervasızlık var, bir de canlı dinamitle oynamak var.

Ve şimdi gitti ve işleri kızıştırdı. Şimdi de akşam yemeğine geliyor ve randevularımı kaçırıyor. Şehrin içinden geçerken yüzüm kızarıyor, koltuğumda titriyorum.

O benim sapığım. Ama aynı zamanda benim kaçışım. O benim gölgeli kabusum ve aynı zamanda yasak fantezim. Ama fantezi gerçek olmaya başladı. Belki de çok gerçek.

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde araba kullanıyorum. Kırmızı ışıktaki yavaşlıyorum, aniden yan taraftan, ara sokaktan gelen uzun farlar beni kör ediyor. Gözlerimi korumak için döndüğümde irkildim. Ama farlar aniden büyüyor ve yaklaşıyor. Bir dizel motorun kükremesini duyuyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve çığlık atıp ellerimi havaya kaldırıyorum.

Darbe sert geldi. Tüm dünyam paramparça olmuş bir cam yağmuruyla alt üst oluyor. Arabam yana doğru savrulurken bildiğim tek şey metallerin ve lastiklerin gıcırdama sesi. Hava yastığı yüzüme çarpıyor ve araba iki tekerlek üzerine devriliyor. Sonra, ben çığlık atarken tavana kadar çıkıyor.

Gözlerimi kırptırıyorum, yüzümden aşağı sıcak ve ıslak bir şeyin damladığını hissediyorum. Ama bu ve çarpışmanın sersemliği arasında kamyon kapılarının açıldığını duyabiliyorum. Rusça bir komut duyuyorum ve çenem geriliyor. Eldivenle oynayarak uzandım.

Açılmadan önce bölme. Silahı çekip emniyetini açıyorum ve botlar arabanın yanına doğru koşarken dönüyorum.

"Ubey yeye!" Bir adam Rusça hırlıyor. Öldürün onu.

Bugün olmaz, orospu çocuğu. Baş aşağı duruyorum ve hava yastığı ile emniyet kemerim tarafından sıkıştırılmış durumdayım. Ama silahı çevirip sürücü kapıma yaklaşan bacaklara doğrultuyorum. Dişlerimi sıktım ve tetiğe bastım. Adam kükrüyor, yere düşerken kaval kemiğinden kan fışkırıyor. Onu tekrar vurdum, bu sefer işini bitirdim.

Ama bir anda arabanın yan tarafına ateş açıldı. Şarapnel ve cam parçaları üzerime yağarken çığlık atıyorum. Hava yastığı patlıyor ve silahı parçalanmış ön cama sokmak için aşağı itiyorum. Yağmurun altında yaklaşan adamlara ateş etmeye başlıyorum, onlar da karşılık vermeye başlayınca çığlık atıyorum.

Sıkıştım ve fazladan bir şarjör cephanem yok. Kalbim hızla çarpıyor ve emniyet kemerimi çözmeye çalışıyorum. Ön camdan yukarı bakıyorum ve arabaya yaklaşan silahlı adamlar görüyorum. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor ve panik de onunla birlikte yükseliyor. Hıçkırarak emniyet kemerimi çıkarmaya çalışıyorum ama tamamen sıkışmış durumdayım.

Dışarıda adamlar silahlarını kaldırıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bir makineli tüfeğin sesi geceyi yırtıyor ve ben çığlık atıp irkiliyorum. Ama adamların kükrediğini ve Rusça bağırıldığını duyduğumda gözlerim açılıyor. Ağzım açık kalıyor.

Bana yaklaşan adamlar sinek gibi düşüyor. Silah sesleri arkamdan geliyor ve kocaman bir şeyin aniden arabaya çarpıp onu salladığını duyduğumda nefesim kesiliyor.

Dışarıdaki adamlar ölülerini ya da yaralılarını bırakıp kaçmaya çalışırken üç cipe dalıp kükreyerek uzaklaşırlar.

Ve sonra, sessizlik. Gözlerimi kırıştıtırıyorum, sıcak kanın hâlâ yüzümden aşağı süzöldüğünü hissediyorum. Baş aşağı duran arabanın üstündeki ağırlık kayıyor ve aniden iki kocaman ayak pencereimin yanındaki betona çarpıyor. Nefesim kesildi, kalbimin boğazıma kaçtığını hissettim.

Kocaman eller aşağı uzanır ve kapıyı açmak için neredeyse tüm kapıyı yerinden sökerler. Bir bıçak açık kapıdan içeri girerken parlıyor. Çığlık atıyorum ama bıçak emniyet kemerini kesiyor. Kemer düşüyor ve ben ters dönmüş koltuktan düşerken iki kocaman el beni yakalıyor.

Başım sisli ve dönüyor. Hâlâ yağmur yağıyor ve siren seslerinin yaklaştığını duyabiliyorum. Kocaman kollar beni arabamın enkazından çekip çıkarıyor. Yukarı bakıyorum ve bulacağımı zaten bildiğim delici mavi gözleri gördüğümde nefesim kesiliyor. Elimi zayıfça kaldırıyorum. Ama o çenesini sıkıyor ve mermisiz silahı elimden yavaşça çekiyor.

"Bu sefer değil," diye homurdanıyor ağır ağır. Silahı almasına izin verdim. Beni kaslı, kocaman kollarının arasına almasına izin veriyorum. Eğilmesine izin veriyorum ve dudakları dudaklarıma doğru hareket ederken kirli rüyalarımnda oynadığım her şey için acı çekiyorum.

Bir an duraksıyor, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. Titriyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor, onun muhteşem, tehlikeli ve bir şekilde tanıdık gözlerine bakıyorum.

Ama sonra o an kopuyor. Ve bu dünyada bu öpücüğü durdurabilecek hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Ağız benimkine çarpıyor. Bunun yoğunluğu karşısında inliyorum ama açlıkla dudaklarımı ona açıyorum. Ağzımın içinde hırlarken öpücüğün içinde inliyorum. Kocaman elleri beni zahmetsizce kavlıyor. Vahşiliği devasa bedeninden yayılıyor gibi görünüyor, üzerimde yükseliyor ve beni yağmurdan koruyor.

Kollarım boynuna dolanıyor ve onu umutsuzca öpüyorum. Ama aniden tısladı ve geri çekildi. Elini kaldırıyor ve silahının tetiğini çektiğinde irkiliyorum. Arkama bakıyorum, yere yığılan son tetikçiye bakıyorum.

Sirenler yaklaşıyor. Gizemli adamım geri çekiliyor, yüzü asık.

"Uzanmalısın."

"Kim..." başım dönüyor. Kelimelerim bulanıklaşıyor. Ve biliyorum ki başımın yanından aşağı süzülen yağmurdan daha fazlası.

"Uzan bakalım ufaklık," diye homurdanıyor kalın bir Rus aksanıyla. "Kto ty?" Mırıldanıyorum. Kimsin sen?

"Kıpırdamadan yat. Yardım geliyor." Ayağa kalkmaya başladı. Panikle ellerim sırlıslıkla tişörtünü kavıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bekle, lütfen..."

"Uzan küçüğüm," diye mırıldandı yine. "Güvende olacaksın. Her zaman güvende olmanı sağlayacağım." Gözleri mıknatıs gibi benimkileri tutuyor, yağmurun, silah dumanının ve yanık lastik kokusunun içinde sıcak sıcak yanıyor.

"Kto ty?" Görüşüm kararmaya başlarken mırıldanıyorum.

"Kto ty

."

"Ben seninim Nina," diye hırlıyor. "Ben seninim."

Işıklar sönük. Onun muhteşem gözlerine ve derin, gür sesine odaklanmaya çalışıyorum. Ama yavaş yavaş hepsi kayboluyor.

"NINA?"

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim hâlâ kapalı. Bilincimin yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyorum. Adımı tekrar duyduğumda kaşlarım çatılıyor. Yumuşak bir el yüzümdeki saçları itiyor. Bir nefesle gözlerim açılıyor ve dimdik oturuyorum.

"Oha! Whoa! Orada durun, bayan."

Fiona üzerime eğilmiş, endişeyle kaşlarını çatıyor - ya da Fiona olduğundan oldukça eminim. Gözlüklerim kapalı ve görüşüm bulanık.

"Benim... benim

gözlüklerim."

"Bende var."

Kardeşimin sesi beni sakinleştiriyor. Bir figür yaklaşıyor ve ellerinin gözlüklerimi bastırdığını hissediyorum. Yavaşça takıyorum ve birden her şey odaklanmaya başlıyor. Yavaşça etrafımı incelerken nabzım hâlâ hızla atıyor.

Parlak ışıklara ve beyaz duvarlara göz kırpiyorum ve bir hastane odasında olduğumu fark ediyorum. Ama en azından etrafımda tanıdık yüzler var. Fiona ve Viktor hastane yatağımın iki yanındalar. Ama onların arkasında Lev, Zoey ve Nikolai var.

"Nasıl hissediyorsun?"

Viktor'a bakmak için döndüğümde kaşlarımı çatıyorum. "Sanki bana kamyon çarpmış gibi."

Yüzü çizgili ve acımasız. "Evet, öyleydin."

"Doktorlar iyileşeceğini söylüyor Nina," diyor Fiona nazikçe, kolumu rahatlatıcı bir şekilde sıkarak. "Ama seni bir ya da iki gece gözetim altında tutacaklar. Kafanı fena çarpmışsın," diye kaşlarını çatıyor. Elim başımın yan tarafına götürüyorum ve bandaja dokunduğumda irkiliyorum.

"Ne kadar kötü?"

"Endişelendikleri bir şey yok ama bu gece Los Angeles'tan bir nörolog getiriyorum."

Kardeşıme gülümsemek için döndüm. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Evet, zorundayım."

Uzanıp elini kendi elimle tutuyorum.

"Yanında insanlar olmalıydı," diye homurdanıyor kalın bir sesle. Başını sallarken gözleri öfkeyle bulutlanıyor. "Yapmalıydım lan-"

"Viktor," diyorum sessizce, elini okşayarak. "Ben iyiyim." Ama sonra aniden solgunlaştım. "Kahretsin Vik, taşıyordum

ve

geri-"

"İcabına bakıldı," diye ince ince gülümsüyor. "Olay yerine gelen ilk polisler... arkadaşlar. Raporlarınız şu anda nasıl korkunç bir çete çatışmasının ortasında kaldığınız hakkında yazılıyor."

"Peki ya

silah?" "Ne

silahı?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Ne olursa olsun," diye homurdanıyor Lev odanın öbür ucundan. "Bu oldukça inanılmaz bir atıştı Nina."

"O... o muydu?"

"Kızım," diye kaşlarını kaldırıyor Fiona. "Yaklaşık on adamı hakladın."

Kaşlarımı çattım. Zihnim, yağmurda parçalanmış ön camdan dışarı fırlayan gözlerime geri dönüyor. Ama sonra aniden her şey geri geliyor. Zihnim onun arabanın tepesindeki gümbürtüsünü tekrar canlandırıldığında nefesim kesiliyor, sanki beni kurtarmak için lanet olası gökyüzünden düşmüş gibi. Makineli tüfek ateşini ve suikastçıların düşüp geri çekilmelerini hatırlıyorum.

Viktor kaşlarını çatıyor. "Bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Çünkü hatırlıyorum. Ellerini hatırlıyorum. Gözlerini hatırlıyorum. Ve dudaklarını hatırlıyorum - aslında o öpücüğü hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım. Ama nedense bunu kimseye anlatamayacağımı biliyorum. Aldığım yardımdan da bahsedemeyeceğimi biliyorum. Bir doktor tanıdığımdan

bahsedemem.

Bir adam canavarı beni izliyordu, hatta belki de takip ediyordu. Tıpkı çatıdaki çatışmada beni yakaladığında ve ben de onu vurduğumda onun varlığından bahsetmediğim gibi.

Yani o bir sır olarak kalacak; benim sırrım. Benim karanlık, kalp çarpıntısı, deri karıncalanması sırrım.

"Herhangi bir şey?"

Başımı salladım. "Yemeğe çıkmıştım ama çok uzun sürmedi. Kırmızı ışıktaki arabamdaydım ve bir kamyon ara sokaktan bana çarptı ve arabayı devirdi."

"Tanrım, Nina," diye mırıldanıyor Fiona, elimi tekrar tutup sıkıyor.

"Kim olduklarına dair bir fikrin var mı?"

Viktor'un ağzı açık kalır. "Hem evet hem hayır. Vurduğun adamlar sadece kiralık kas gücüydü-Rus, bazılarının Bratva bağlantıları vardı. Ama önemli biri değildi. Bu başka bir ailenin hamlesi falan değildi."

"Sanki orada bir yerde bir 'ama' varmış gibi geliyor."

Acımasızca başını sallıyor ve Nikolay'a bir an bakıp geri dönüyor. "Geçen yıl Fyodor Kuznetsov ile olan iş..."

Kaşlarımı çatıyorum. Gözlerim Lev ve Zoey'ye kayıyor ve Lev'in Zoey'nin elini tutup sıkıldığını görüyorum. Aylar önce, aslında Lev'in ayrı yaşadığı babası olan Fyodor, Lev'in kendisi için berbat ettiği bir iş anlaşmasına misilleme olarak onu ve Zoey'i öldürtmeye çalışmıştı. Çile boyunca, bir an için

Kardeşim ve Lev'in en iyi kaptanlarından biri olan Nikolai aslında Fyodor için çalışıyordu. Ama sonunda, sadece Fyodor'a yakınlaşmak için onunla oynadığı ortaya ıktı.

Hikayenin çok kısa versiyonu şu: Fyodor yıllar önce Moskova'da bir kokteyl garsonuna saldırmıştı. Bu korkunç saldırının sonucu Nikolai oldu. Yıllar sonra da Fyodor'dan intikamını onu öldürerek almış ve Lev ile Zoey arasındaki tüm ileyi sona erdirmiştir.

"Bu Volkov'ların geri tepmesi mi?" Teknik olarak Fyodor, rakip bir Bratva ailesi olan Volkovlar için çalışıyordu. Ancak ailenin reisi Yuri Volkov, Fyodor'un kendi başına hareket ettiği ve iki aile arasında aramızdaki kırılğan barış anlaşmasını sarsacak bir saldırganlık olmadığı konusunda Viktor'a birkaç kez güvence verdi.

Viktor başını sallar. "Hayır. Ama onunla ilgili yeni bilgiler var."

Lev kaşlarını çatarak bir adım ne çıkar. "On bir yaşındayken evden ayrıldım Nina. Ama görünüşe göre ben ayrıldıktan sonra Fyodor 'himayesine' -potansiyel gördüğü çocukları- almaya başladı..." kaşlarını çatıyor. "Haydutlar, sanırım. Zalimliğini uygulayabileceği, onları savaşçı ya da kendi boktan küçük kavgaları için asker olarak şekillendirebileceği ocuklar."

Kaşlarımı attım. Lev'le daha önce biyolojik babası hakkında kısaca konuşmuştum - ki o da benim üvey babam Bogdan'dan pek farklı değildi. İkiisi de acımasız, merhametsiz, küfürbaz pisliklerdi.

"Bu öğrencilerden özellikle ikisi Bratva dünyasında korkulan güçler haline geldiler.

Moskova'da. Ancak on yıl önce biri öldürüldü, diğeri de Sibirya'da "Delik" olarak bilinen bir gulagda hapse atıldı." Lev kaşlarını çatıyor. "Orası en kötülerin en kötülerinin gittiği yer. Kötülüğü unutmak için attıkları bir kara delik. Nükleer atıklar gibi."

Dudağımı ısırdım. "Lev, neden söylüyorsun-"

"Çünkü Nina," diyor Nikolai sessizce, bir adım öne çıkarak. "Birkaç ay önce, bu gulagda şimdiye kadar yaşadıkları ilk kaçış oldu. Bir adam delikten kaçtı -Fyodor'un çırağı. Adı Kostya Romanoff. Ama içeride ona Canavar diyorlardı."

Titriyorum, nabzımın hızlandığını hissediyorum. "Neden-"

"Çünkü o vahşi bir hayvan," diye homurdanıyor Nikolai. "Çünkü o vahşi, acımasız, duygusuz bir katil. Ve benim Fyodor'u öldürmemle bu kadar yakın bir zamana denk gelmesinin tesadüf olmadığından biraz endişeliyim."

İçimde bir sıcaklık titreşiyor. Canavar. Bu gece beni öpen adam. Beni kurtaran adam, ama aynı zamanda beni almaya çalışan adam. Bana göz kulak olan ama aynı zamanda beni izleyen adam.

Korkup korkmayacağıma ya da umutsuzca arzulayıp arzulamayacağıma karar veremediğim adam.

Viktor ve ailemin geri kalanı ayrıldığında hala anlamaya çalıştığım bir ileri bir geri. Kardeşimin kişisel hastane nöbetim olarak ayarladığı bir düzine silahlı koruma ve üç üniformalı polis beni kontrol ettiğinde hala bunu düşünüyorum.

Hemşireler uyumama yardımcı olacak ilaçlarla geldiklerinde sadece başımı sallıyorum. Çünkü tüm düşüncelerim Canavar'ın üzerindeydi - beni neredeyse çalan ve az önce tek, mükemmel bir öpücük çalan canavar.

İlaçlar etkisini gösterdikçe oda kararıyor. Ama karanlıklaştıkça, görebildiğim tek şey o oluyor.

Moskova, 13 Yıl Önce:

"ALDIN MI?"

Onu duyuyorum ama cevap veremiyorum. Adrenalin hala çok sert atıyor. Hangi kanın bana ait olup olmadığını anlamak için soyunup duş almaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar çok kanla kaplıyım.

Yırtık gömleğimi başımın üzerine çekerken irkiliyorum. Omzum dönerken acı içinde çığlık atıyor ve yanımdan aşağı yeni bir kaygan ıslaklık dalgası dökülüyor. Benim olan kanı buldum.

"Kostya!" Fyodor kanepeden kükrüyor. Bana tekrar bağırmak için başını çeviriyor. "Anladın mı lan?!"

"Baba," diye mırıldanıyorum. Sendeleyerek banyoya giriyorum ve kalan kıyafetlerimi çıkarıyorum. Su soğuk ama yine de pek hissetmiyorum. Başımı duvara yaslayıp suyun üzerime gelmesine ve çığlıkların yankısını bastırmasına izin veriyorum.

Bir dakika sonra su tükürmeye ve ekşi kokmaya başlıyor. Bu boktan apartmanda, bu o kadar da alışılmadık bir şey değil. Ama bu aynı zamanda dışarı çıkma zamanının geldiği anlamına da geliyor. El havlusunu üzerime sürüyorum, kurulayabildiğim kadar kuruluyorum. Banyodan çıkıyorum ama boğazımdan tutulup yere fırlatıldığımda anında tıslıyorum.

"Bu ne cüret!!" Fyodor üzerime atılırken kükrüyor. Elinde bir polis copu var ve onu yan tarafıma vurduğunda irkiliyorum. Sopayı savuşturmaya çalışıyorum ama o copla parmak eklemlerimi kırıyor. Tıslıyorum, ama kanayan omzuma vurduğunda acı içinde inliyorum.

"Kendi evimde beni görmezden gelmeye nasıl cüret edersin, seni nankör küçük pislik!" Bana bağılıyor. Bana tekrar vuruyor, tükürüyor ve ayağa kalkıyor. "Bir kez daha, Kostya. Anladın mı lan?"

"O", boks organizatörünün ona borçlu olduğu paraydı. İşte şimdi oradaydım; en iyi yaptığım şekilde "geri alıyordum": kaba kuvvetle.

"Da, Fyodor!" Homurdanıyorum. "Evet, bende." "Al onu," diye tersledi.

Başımı salladım ve yerdeki kanlı pantolonuma doğru yürüdüm. Cebimden bir tomar para çıkardım ve ona uzatmak için döndüm.

Fyodor onu kaptığında sırtıyor. Ve aniden tüm tavrı değişir. "Ahh, gördün mü oğlum?" Kıkırdar. "Tek istediğim bu evde biraz saygı görmek. Hepsi bu kadar. Bunu yaparsan her şey yolunda gider, tamam mı?"

"Da, Fyodor," diye başımı salladım. "Evet, efendim."

Bir tomar banknotu çevirip sayıyor. Sonra sırtıyor. "Aferin Kostya. İyi iş çıkardın."

"Düşündüğümüzden daha kalabalıklarmış."

"Görünüşe göre üstesinden gelemeyeceğiniz bir şey değil."

Az önce girdiğim ofiste organizatör ve iki korumasının olması gerekiyordu. Onun yerine on beş silahlı adam vardı. "Vardı", geçmiş zaman. Şu anda hiçbirisi nefes almıyor.

Dairenin kapısı açılır ve Dimitri omzunda bira kutusuyla içeri girer.

"Ahh! İşte benim ödüllü dövüşçüm!" Fyodor sırtıyor. Benden uzaklaşıyor ve Dimitri'yi kucaklamak için yürüyor. "Nasıl geçti?"

Dimitri omuz silkiyor. "Sorun değil. Ağlayarak borcunun tamamını ödedi."

Fyodor kıkırdar. "Güzel. Güzel. Ve sende mi?"

"Da, tabii ki." Dimitri o kazanan gülümsemesiyle sırtıyor ve bana göz kırpmıyor. Ceketinin cebinden bir tomar para çıkarıyor ve Fyodor'a uzatıyor.

"Çok iyi iş, oğlum."

"Nyet problem." Dimitri omuz silkiyor. "Yine de zaman çizelgeleri konusunda ona bir ders vermek için çenesini kırdım."

Büyük "ağabeyim" bira kutusunu açıp iki tane çıkarırken Fyodor kıkırdıyor. Önce Fyodor'a sonra da kendine birer tane açıyor ve dönüp beni görüyor, duştan yeni çıkmışım ve kanamam var.

"Neden çıplaksın Kostya?"

Fyodor gülüyor. "Şuradaki küçük çocuk göreviyle ilgili bazı sorunlar yaşadı."

Kaşlarımı çatıyorum. Dimitri gülüyor. "Bu sadece bir koleksiyon çalışması, Kostya. Onları becermek zorunda değildin."

O ve Fyodor kıkırdarken gözlerimi deviriyorum.

"Düşündüğümüzden daha dağınıktı, hepsi bu," diye homurdandım.

Dimitri sırtıyor. "Ellerini kirletmek zorunda mıydın, küçük kardeşim? Nasıl dövüşüleceğini unuttun mu?"

"On beş kişilerdi," diye homurdandım.

Ama ikisi de para ve birayla birlikte kanepeye doğru ilerlemeye başlamışlardı bile. Bir nefes alıyorum ve içimdeki öfkenin dışarı sızmasına izin veriyorum. Sadece benimle dalga geçiyorlar, hepsi bu. Aileler böyle yapar. Bir ailenin parçası olmanın anlamı budur. Sadece takılıyorlar, hepsi bu. Fyodor'un eve canlı dönmeme önemseydiğini biliyorum. Bugün yaşadığım küçük ıskalamayla ilgilenmemesinin beni sertleştirmek, daha güçlü kılmak için olduğunu biliyorum. Böylece bir dahaki sefere yan kapının ardında fazladan on iki adam ve bir düzine daha silah olduğunda daha da hazırlıklı olacağım.

O olmasaydı, ölmüş olurdum. Bu yüzden sataşmaları olduğu gibi kabul ediyorum ve yoluma devam ediyorum.

Dimitri'yle paylaştığımız odaya girdim. Üzerime bir şeyler giydim. Ama sonra bir şey gözüme çarpıyor. Dönüp avlunun karşısındaki pencereden bir sonraki apartman bloğuna bakıyorum. Elini kaldırdığını görünce kaşlarımı çatıyorum. Aşağı indiğinde, hırladım.

Karşımda oturan küçük kıızı tanımıyorum. Ama zalimliği gördüğümde anlarım. Çığlık atıyor ve odasının köşesine dalıyor. Ama pencereden, adamın -belki de babasının- elinde kemerle ona doğru fırladığını görebiliyorum. Vuruşları duyamıyorum ama neredeyse hissedebiliyorum.

Ona tekrar tekrar vurduğunda irkiliyorum. Çenem kan tadı alana kadar daha sert ve daha sıkı öğütüyor. Sonunda adam durdu. Küçük kıza bir şeyler daha bağılıyor ve sonra sarhoş bir şekilde odadan dışarı çıkıyor, kıızı köşede titrerken bırakıyor.

Ama o gittiğinde, yavaşça ayağa kalkar. Pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyor. Ben de geriye, geniş, boş avluya bakıyorum. Gözleri amaçsızca geziniyor, ama aniden bana takılınca duraksıyor, irkiliyor.

Aramızda elli metre mesafe var, havada uçuyoruz ve birbirimize tamamen yabancıyız. Ama yavaşça dudakları küçük, gizli bir gülümsemeye dönüşüyor. El sallıyor. Ne olduğunu anlamadan ben de ona el sallıyorum ve gülümsüyorum. Yıllardır ilk kez gülümsüyor olabilirim.

"Kostya!" Fyodor kükrüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve kapıya doğru bakıyorum. Geri dönüyorum ama kız gitmiş, perdelerini kapatmış. Tekrar gülümsüyorum, kimseye el sallamıyorum.

"Kostya!"

Homurdanıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum. "Baba?"

Fyodor futbol izlediği kanepeden, "Dışarı çıkıp biraz daha bira almanı istiyorum," diye homurdanıyor.

Fiziksel olarak bitkinim. Birkaç bin dolar için on beş adamla dövüşmekten ve öldürmekten bitkin düştüm. Hâlâ kan kaybediyorum. Ama Fyodor dönüyor ve bana gülümsüyor.

"Hey ve akşam yemeği için güzel bir şeyler al. Pizza olabilir mi?" Sırıttıyor. "Bunu hak ettin, oğlum." Bana göz kırparak bir tomar para fırlattı.

Gülümsüyorum. "Da, Fyodor." "İşte benim oğlum."

Burada:

Uyurken çok güzel görünüyor.

Ona tekrar yakın olmak heyecan verici. Kalbimin ona duyduğu ihtiyaçla kabarmasına neden oluyor. Dürüst olmam gerekirse, diğer parçalarımın da onun için özlem duymasına ve acı çekmesine neden oluyor. Gözlerim onun uyuyan formunun üzerinde kayarken inliyorum.

Kafamın içinde bir savaş var. Onu korumak isteyen içimdeki adam ile onu korumak isteyen

İçimdeki canavar bu hastane örtülerini onun üzerinden çekip almak ve onu burada vahşileştirmek istiyor. Bu, kalın sikim onun daracık amcığına girerken bacaklarını belime dolayarak onu uyandırmak isteyen parçam.

Dilim onun tatlılığının derinliklerine inerken, onun benim adımı inleyerek uyanması.

Sessizce homurdanıyorum, içimdeki canavar tamamen kontrolü ele almadan önce kendimi yakalıyorum. Bu bir savaş ve sürekli bir savaş. Onu narin bir çiçek gibi kucaklamak istiyorum. Ama aynı zamanda onu bir hayvan gibi becermek istiyorum. Bir nefes çekip ondan uzaklaşıyorum.

Plan tamamen ters gitti. Ama hayatımın hikayesi bu, değil mi? Bir yanım hâlâ onu alıp sonsuza dek göz kulak olabileceğim bir yere götürmek istiyor. Ama istemeyerek de olsa onun burada güvende olduğunu biliyorum.

Kardeşinin bu katta devriye gezen küçük muhafız ve polis ordusunu geçerek hastane odasına gizlice girmeyi başardım. Ama bunun tek nedeni binanın dışından yedi kat yukarı tırmanmam ve ardından iki kanadı aşarak penceresinden içeri girmemdi. Ve buradan ayrıldığımda, onu izleyenler, koruyanlar listesine kendimi de ekleyeceğim.

Telefonum cebimde sessizce çalışıyor. Pencereden çıkmadan önce gözlerimin bir kez daha Nina'nın üzerinde kaymasına izin veriyorum. Ağırlığımı onunkinin üstündeki ve yanındaki odaya doğru sallıyorum. Boştu ve aramayı cevaplarken tüneyebileceğim küçük bir pencere çıkıntısı vardı.

"Ne buldun?"

Erik bir an duraklar.

"Dedim ki, ne yaptın-"

"Hayır, seni duydum. Ama bu yüzden aramadım."

Kaşlarımı çatıyorum. Erik'e, o hayvanların ona zarar vermeye ve onu benden almaya çalıştıkları çatışmada ele geçirdiğim ateşli silahlardan bazılarını verdim. Kolay bir av bulacaklarını sandılar. Ama onu izlerken beni hesaba katmamışlardı. Bütün gece onu izlediğim gibi. Tek bir bakış ve tek bir cümleyle korkuttuğum adamın yumuşak, omurgasız küçük amcığını düşünüyorum: "Ondan uzak dur."

O bir tehdit değildi. En azından, daha sonra onun için gelen adamlarla aynı şekilde değildi. Ama tek bir çakalın bile onun etrafında dolaşmasına, onu koklamasına, bir zayıflık aramasına izin vermeyeceğim. İnsanların içindeki şeytanı okuyabildiğim için bu kadar uzun süre hayatta kaldım, özellikle de hapishanede. Bir suçlular vardır, bir de doğalarında olduğu için kötülük yapan kötü insanlar vardır. Hapishane bana aradaki farkı görmeyi öğretti.

Onun "randevusu" -bu yumuşak, omurgasız adam- kötü değildi. Onu incitmek, hatta bazı erkeklerin Nina gibi güzel bir masumiyet söz konusu olduğunda yapmaya meyilli oldukları gibi onu manipüle etmek niyetinde olduğuna inanmıyorum. Ama yine de gitmesi gerekiyordu. Ona ait olmayan şeylerden uzak durması söylenmeliydi.

Çünkü o benim.

Onu yoldan çıkaran silahlı adamlar ise başka bir hikâyeydi. Bazılarında Bratva mürekkebi vardı, bazılarında yoktu. Yine de hepsi kiralık katil görünümündeydi. Görünüşte,

Bu gece olanlar Bratva'nın işi gibi gösterildi. Ama parçalar birbirini tutmuyor. Oyuncuların hepsi yanlış. Erik de burada devreye giriyor, silahlara ve ona bıraktığım dövmelelerin resimlerine bakarak meleğimin peşinde kimin olduğunu bulmak için.

"O zaman neden arıyorsun?"

Erik boğazını temizliyor. Cesur bir adam olmasına rağmen gergin.

"İşimiz bitti, dostum."

Kaşlarımı çattım.

"Pardon?"

"Dinle dostum, ben soru sormam, takım seçmem, taraf tutmam ve politika yapmam. Ama her ne bok yiyorsan? Ben bunun bir parçası olamam."

Çenem gıcırıyor. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum." "Yaptık."

"Sana ödeme yapıyorum, sen de bana bilgi veriyorsun-"

"Evet, burası Moskova değil, yoldaş. Chicago küçük bir kasaba ve bir sürü insandan senin hakkında her şeyi duyuyorum. Para olsun ya da olmasın, bütün mürettebatı ortadan kaldırmaya yardım ettiğim duyulursa, bu benim için kötü olur."

I Kaşlarını çat. "Ne vardır sen konuşmak
Ne hakkında? Bu Nazi orospu çocukları mı?"

"Wyatt'ın ekibi mi? Silah tüccarları mı? Hayır dostum, siktir et o faşist piçleri."

Homurdanıyorum. "O zaman nasıl bir sorunumuz olduğunu anlayamıyorum."

"Nazileri dövmekten bahsetmiyorum kardeşim. Para ve silah için devirdiğin diğer tüm ekiplerden bahsediyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Pardon?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ortadan kaldırdığım tek "ekip" üçayaklı silahları satan küçük gamalı haçlı piçler. Ve bu gece Nina'yı öldürecek olan adamlar. Bunun dışında, bu şehirde lanet bir hayalet gibiydim.

"Bak, neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ve her neyse, burası Chicago, değil mi?"

"Peki ben ne yapıyorum?"

"Ondan bir parça koparıyorsun. Bak dostum, bundan nefret etmiyorum. Ve ileride işe ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Ama ortalık yatışana kadar değil-"

"Ben bir bok oymuyorum."

Erik iç çeker. "Dinle kardeşim, ben duyduğumu duyarım. Bir avuç Bratva mürekkebiyle bölgeyi ele geçiren, yüksek paralar karşılığında adam toplayan, diğer çeteleri alaşağı eden büyük bir Rus orospu çocuğu mu? Viktor Komarov'un çetesinde olmadığını biliyorum çünkü bu ona yakışmaz. Sen de Volkov değilsin, çünkü onlar ve Kashenko'lar Chicago için bir barış yaptılar. Yani anladığım kadarıyla sen kendi imparatorluğunu kuran yalnız bir kurtsun."

Dişlerim gıcırdıyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Bak kardeşim. İyi şanslar falan. Ama ateş kesilene kadar yokum. Kişisel bir şey değil."

Telefonu kapattım ve gecenin içine baktım. Nabzım göğsümde gümbürdüyor ve duyularım ayarlanıyor.

Erik hem hatalı hem de haklı. Benim yalnız bir kurt olduğum konusunda haklı; tek başıma, uzun bir ava çıkmış bir yırtıcı. Ama bir imparatorluk kurmuyorum. Kimseyi işe almıyorum ve kimsenin bölgesinin ya da çıkarlarının peşinde değilim.

Bu da başka biri daha var demek. Bu şehirde başka bir yalnız kurt daha var. Ama o benim olanın peşine düşerek hata yaptı. Nina'yı vurmak gibi bir hata yaptı.

Ve şimdi, onu avlayacağım. O her kimse.

Nina'nın odasına geri dönüp pencereden içeri giriyorum. Sessizce yatağının yanına gidip üzerine eğiliyorum. Gözlerimi kapatıp saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve uykusunda derin derin nefes alışını dinliyorum. Kendimden şüphe etmeden önce cebimden yedek kullan-at telefonu çıkarıp yastığının altına koyuyorum. Bu henüz yapmaya hazır olduğum bir hareket değildi. Ama koşullar değişti.

Dudaklarımı indiriyorum ve alnına hafifçe bir öpücük konduruyorum.

"Beni bir kez kurtardın meleğim," diye fısıldıyorum sessizce. "Şimdi seni kurtarmak için cehennemin kendisini yakacağım."

BİR SOLUKLA UYANIYORUM. Tenim karıncalanıyor ve hastane önlüğüm üzerime yapışıyor. Gözlerim odanın içinde geziniyor, karanlığa ve hastane makinelerinin ısıltısına alışmaya çalışıyorum. Bir an için nerede olduğumu unuttum. Ama yavaş yavaş aklıma geliyor.

O zaman rüya da öyle.

Detaylar kafamda canlanmaya başladığında anında yüzüm kızardı. Yine onu rüyamda görüyordum. Ateşli rüyalar. Yasak rüyalar. Karanlık, kirli, yasak rüyalar. Rüyalar aleminde yanımdaydı, tam burada, bu odada. Kulağıma bir şeyler mırıldanıyor, beni öpüyor ve sonra parmaklarıyla beni yavaşça uyandırıyor.

Çarşafın altında kıvranıyorum. Rüyamda elinin aralarından kaydığını hatırlarken bacaklarım birbirine yapışıyor - kocaman eliyle amımı avuçlayana kadar yukarı ve daha yukarı kayıyor. Parmağını dudaklarımın arasından geçirip klitorisimi okşayarak beni uyandırdığı kısmı yeniden canlandırırken yüzümün kızardığını hissediyorum.

Rüyamda üzerimdeki hastane önlüğünü yırttı ve bacaklarımı açtı. Ben acı içinde kıvrana kadar ağzını kalçalarımın arasına daldırdı. Ve sonra beni aldı, tam burada, bu yatakta. Kalçalarımı güçlü bir şekilde kavradığını ve kalınlığını istekli amımın derinliklerine soktuğunu hatırladıkça sessizce inliyorum.

İnliyorum ve hayalimi silkeleyip atıyorum, yüzüm kızarıyor. Titreyerek nefes alıyorum, sinirlerimi yatıştırmaya ve öfkeli kirli düşüncelerimi durdurmaya çalışıyorum. İçimde hâlâ zonklayan bir sıcaklık ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık var. Ama gözlerimi kendime çeviriyorum.

Yirmi üç yaşındayım ve bekaretimi hastane önlüğü içinde, antiseptik kokusu ve kolumda bir serumla kaybetmeyi hayal ediyorum. Kim demiş romantizm öldü diye?

Tekrar uykuya dalmak için gözlerimi kapatıyorum. Ama şimdi kalbim hızla atıyor. Zihnim de uyanık. Kaşlarımı çatıyorum ve dönüp duvardaki saate bakıyorum. Saat sabahın ikisi. İç çekiyorum ve uyumaya çalışmak için tekrar dönüyorum. Ama gözlerimi ne kadar sıksam da, beynime susmasını söylesem de olmuyor.

Tekrar dönüyorum, birden elim yastığın altına kayınca donup kalıyorum. Elimi tekrar dışarı kaydırıyorum ve tanımadığım bir telefon tutuyorum. Fiona'nın mı yoksa başka bir şeyin mi olduğunu zihnimde canlandırmaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Ama yepyeni görünüyordu.

Ayrıca henüz kilit kodu da yok. Ekranı parmaklarımla açıyorum ve evet, yepyeni. Kişileri açarken kaşlarım çatılıyor, ama sadece bir numara gördüğümde nabzım

hızlanıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve farkına vardığımda dilim dudaklarımı ıslatıyor.

O buradaydı. Sadece rüyalarımda ya da fantezilerimde değil. Gerçekten buradaydı. Ya da belki bir hemşireye telefonu yastığımın altına koydurmuştur, ama bu pek olası görünmüyor.

Odanın gölgelerini tararken tenim karıncalanıyor, sanki son baktığımda onu kaçırmışım gibi. Ama tabii ki hala burada değil. Sadece içinde bir numara olan telefon. Onun burada durduğunu, beni uyurken ve onu hayal ederken izlediğini hayal ederken kızarıyorum. Beni bu yatağın üzerinde becerirken rüyalarımda kıvranişımı izliyor.

Başparmağımı numaranın üzerinde gezdirirken yüzüm yanıyor. Ama sonra kendimi tutuyorum. Ne yapacağım ben, onu mu arayacağım? Bu konuşmanın nasıl olacağını hayal etmeye çalışırken dudağımı çiğniyorum. Ama sonra durduramadan parmağım tekrar tek numaraya gidiyor. Mesaj simgesine tıklıyorum ve boş bir metin ekranı açılıyor.

Kalbim hızla atıyor. Bacaklarım birbirine yapışıyor. Rüyanın kalıntıları içimde cızırdıyor, ta ki kendimi durduramayana kadar.

Kimsin sen?

Gönderdiğim anda kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. Midem düğümleniyor ve nabzım o kadar hızlı atıyor ki nefes nefese kalıyorum. Ama yavaş yavaş kendimi kontrol etmeye başlıyorum. Telefona bakarak nefes alıyorum. Neredeyse "Harika, telefonumu bulmuşsun!" mesajı alacağımı hayal ediyorum. bir mesaj alacağımı hayal ediyorum. Ama üç nokta belirdiğinde, durumun böyle olmayacağını zaten biliyorum.

Kim olduğumu biliyorsun.

Titriyorum ve sözlerine bakakalıyorum. Beni takip eden, rüyalarırna giren ve beni izleyen adamlar resmen konuşuyorum. Ve en azından beni koruduğunu düşünüyorum. Beni öpen adamlar.

Canavar.

Evet.

Titriyorum, dudağımı ısıriyorum.

Bu ismi mi tercih ediyorsun? Yani, seviyor musun? Bu benim adım.

Neredeyse yazmayacaktım. Sonra yazıyorum ve siliyorum. Ama sonra tekrar yazıp gönder tuşuna basıyorum.

İstersen sana Kostya diyebilirim.

Üç nokta beliriyor. Sonra kayboluyor. Sonra tekrar beliriyor, sadece kayboluyor. Ama sonunda, tekrar yazmaya başlıyor.

Ev ödevinizi yapmışsınız.

Sırıtiyorum.

Seni takip edenin kim olduğunu bilmek her zaman iyidir. Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?

Basit cevap evettir. Daha karmaşık cevap ise "ama ben bu fikri heyecan verici ve biraz da ateşli buluyorum." Ama bunu yazamam. Bunlar çılgın bir kızın düşünceleri, hasarlı bir kızın.

Ama gerçekten, onun hakkında ne düşündüğümü ya da nasıl düşündüğümü tam olarak anlatacak kelimeler yok. Bu yüzden sinirlerim bozulmadan önce -belki de hala vücudumda bulunan ağrı kesici ilaçların etkisiyle- arama düğmesine bastım.

Nabzım hızla atıyor ve telefonu kulağıma götürürken nefesimi tutuyorum. Açıp açmayacağını merak ediyorum. Bir yanım açmamasını umuyor, böylece o gizemli fantezi adamı olarak kalacak. Ama fantezi çoktan gerçek hayata karıştı. Beni daha önce öptüğünde bu bir fantezi olmaktan çıktı.

"Nina."

Deri ve viski gibi bir sesle adımı haykırması beni titretiyor. Her yerimi ısıtıyor ve dişlerimi dudağımda gezdirmeme neden oluyor.

"Kostya," diye fısıldıyorum.

Sessizce nefes aldığını duyuyorum. "Sen busun, değil mi?" "Baba," diye homurdanıyor.

"Ty by predpochel goverit' po-russki?" Tercih eder misin Rusça konuşmak mı?

"Nyet," diye homurdanıyor Kostya. "Hayır, İngilizce iyi." Onun sesini duyunca yüzümün daha da kızardığını hissediyorum.

"Beni izliyordun."

"Evet," diye cevaplıyor hiç tereddüt etmeden. Bu tek kelimenin sıcaklığı içimin kasılmasına ve zonklamasına neden oluyor.

"Neden?"

"Öyle..." Kostya hırıltılı bir ses çıkarır. "Karmaşık." "Ben akıllı bir kıyım."

"Baba, öyle olduğunu biliyorum." "Öyleyse söyle bana."

"Gerçekler hoşuna gitmeyebilir, Nina."

"Olmayabilirim. Ama hayat acı gerçeklerle dolu." "Evet, öyle," diye homurdandı Kostya.

"Ve sanırım sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun." Hiçbir şey söylemiyor.

"Nerelisin?" "Moskova."

Gölümsüyorum. "Burada da aynı aslında." "Biliyorum."

Yüzüm kızarıyor, nabzımın hızlandığını hissediyorum.

"Benim hakkımda çok şey biliyorsun."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Yüzümün yandığını hissediyorum. "Ev ödevini de yapmışsın."

"Seni izlemek iş değil."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu flört mü? Beni takip eden adamla flört mü ediyorum?

"Ne sıklıkla..." Yorganın altında kıvraniyorum. Tanrım, öyleyim. Bu adamla sert bir şekilde flört ediyorum. "Beni ne sıklıkla izliyorsun?"

"Çoğu zaman. Çoğu zaman." "Bu gece sevgilimi korkutup kaçırdın mı?"

"Evet," diye hırlıyor, kabaca. Sahiplenici ses tonu beni ürpertiyor ve daha önce hiç bilmediğim bir ihtiyaçla zonklamama neden oluyor. Bir sonraki soruyu sormak istiyorum. Ama korkuyorum. Cevabın ne olabileceğinden korkuyorum ama aynı zamanda ne olmayabileceğinden de korkuyorum.

"Neden?" Fısıldıyorum. "Neden onu korkutup kaçırdın?" "Nina..."

"Tehlikeli miydi?" "Hayır."

"Bana zarar vermeye mi çalışıyordu?" "Hayır."

"Evli misin?"

"Hayır, Nina-"

"Peki neden-"

"Çünkü sen onun değilsin!" Kostya hırlıyor.

Sözleri nefesimi kesiyor, yatakta titrerken nefes nefese kalmama neden oluyor.

"O zaman ben kimin-"

"Benim," diye vahşice hırlıyor. "Sen benimsin."

"I..." Titrek bir nefes alarak titriyorum. "İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

"Bu işler böyle yürür."

Kızarak gülümsedim. "Sadece senin olduğuma mı karar veriyorsun?"

"Evet."

Gülümsemem genişliyor. Nabzım hızlanıyor. "Bu tüm kadınlarınızda işe yarıyor mu?"

"On yıldır hapisteyim ufaklık," diye homurdanıyor.

Kahretsin, bana böyle seslenmesi çok seksi.

"Hapiste takip edecek kadın yok mu?"

Kıkırdıyor, sessizce. İlk defa güldüğünü duyuyorum.

"Hayır, yok."

Konuşma birkaç uzun saniye boyunca sessiz kalıyor.

"Seni vurduğum için özür dilerim," diyorum sonunda sessizce.

"Bunun için üzülmemelisin."

"Beni götürmeye çalıştığın için mi?"

"Evet." Cevap yine hiç tereddüt etmeden geliyor.

"Neden?"

Kostya derin bir nefes alır. "Bu da cevabını beğenmeyeceğiniz bir başka soru."

"Dene beni."

"Yapmamayı tercih ederim," diye

homurdanıyor. "Kostya-"

"Bu geçmişte kaldı ve sebepler değişti. Biz..." diye iç geçirir. "Bunu tartışmamıza gerek yok."

"Beni kaçırmaya çalışmanı tartışmak istiyorum." Dudağını ısırdım. "O gece yaptığın şey buydu, değil mi?"

Homurdanıyor. "Evet."

Ağzım açık kalıyor. "Aileme zarar verebilirdin, biliyorsun," diyorum soğukkanlılıkla. "Aslında ailemden bazılarına zarar verdin."

"Ateş eden ben değildim, Nina."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ateş etmek. Tripodlardaki silahlar. O ben değildim. O gece seni götürmeye çalışıyordum," diyor açıkça. "Ama ben kimseyi vurmuyordum."

Soğuk bir korkuyla titriyorum. "Peki... kimdi o zaman?" Midem aniden düğümlendi. "Aman Tanrım, bu geceki aynı insanlar mıydı?"

"Baba," diye kalın kalın homurdanıyor.

"Peki kim olduklarını biliyor musun?" Fısıldıyorum

"Bilmiyorum. Ama onları
avlıyorum." Yutkunuyorum.

"Senin beni avladığın gibi mi?"

"Seni avladığım gibi değil ufaklık," diye tıslıyor
tehlikeli bir şekilde. "Yani beni koruyorsun."

Kostya kalın bir sesle, "Evet," diye
homurdandı. "Her zaman." "Ve sen de
beni izliyordun."

"Yaptım."

Kızardım. "Sen..." allığım yüzümde daha da ısınıyor ve
tenimde, göğsümden aşağıya, içime doğru bir sıcaklık
karıncalanıyor. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?" Fısıldıyorum.

Kostya homurdanıyor.

"Aslında daha fazla sevdiğim bir şey düşünemiyorum," diye
mırıldanıyor.

Kalbimin daha hızlı çarptığını ve kalçalarımın arasında bir
sıcaklık biriktiğini hissedebiliyorum. Bacaklarımı birbirine
kenetliyorum, içimdeki yasak uyarılmanın tutuştuğunu
hissettiğimde sessizce nefes alıyorum.

Kostya tehlikeli bir katil. Ayrıca tamamen aklını kaçırmış
olabilir, hatta belki de benimle oynuyor. Ama bunların
hiçbiri, sadece onunla konuşarak içimde kabarmaya
başlayan kontrolsüz şehveti ve arzuyu durdurmuyor.
Sadece onun derin, erkeksi sesini duymak bile.

"İzlediğimi biliyordun," diye
mırıldanıyor. Kızarıyorum, kalın kalın

yutkunuyorum. "I-"

"Benim için bir gösteri yaptın."

Allığım zonkluyor. Kostya dişleriyle bir tıslama sesi çıkarıyor.

"Bu tehlikeliydi."

"Neden?"

"Çünkü ben tehlikeliyim."

İçimdeki arzunun zonklamasıyla nefesim kesiliyor. "Bana zarar vermek mi istiyorsun?"

"Seni incitmekten acızım. Asla," diye homurdanıyor.

"Gösteriş yapmam hoşuna gitti mi?"

Kostya kalın kalın homurdanıyor. "Dikkatli ol, ufaklık." "Neye karşı?"

"Nedenini biliyorsun," diye homurdanıyor. "Çünkü beni istiyorsun."

"Seni istediğimi biliyorsun."

"O gece beni bu yüzden mi götürmedin?"

"Beni vurdun."

Yüzüm kızardı. "Ondan önce," diye fısıldıyorum. "Tereddüt ettin. Beni gördün ve tereddüt ettin."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Soruma cevap vermedin," diyorum kalın bir sesle. Burada henüz tam olarak anlamaya bile başlamadığım bir tehlikeyle flört ediyorum. Ama duramıyorum. Durmak istemiyorum. Çünkü onunla konuşmak bile vücudumun her yerini karıncalandırıyor. İçimde onun için yanıp tutuşan bir arzu kabarıyor.

"Nina-"

"Beni izlemek hoşuna gitti mi Kostya?"

Fısıldıyorum. "Evet," diye hırlıyor.

Sessizce inliyorum. Ama o bunu duyuyor. İniltisi telefonda gürlüyor ve beni daha da ateşlendiriyor.

"Benim için ıslandın, değil mi?"

Gözlerimi kapatarak inliyorum.

"Evet," diye
itiraf
ediyorum.

İnliyor.

"Sen-"

"Senin için her zaman zor biriyim, Nina."

Yatağa gömülüyorum, nabzım zonkluyor. Bedenim onun için kıvranıyor ve ağrıyor. Kalçalarım sıkıca sıkışıyor ve parmaklarım çarşafın kenarını izliyor, sanki altından kaymaya cesaret ediyormuş gibi.

"Benim için küçük amına dokun, Nina," diye tıslıyor

Kostya. İnliyorum. "I-"

"Benim için kendine dokun," diye homurdanıyor.

Tekrar söylenmesine gerek yok. Ellerim arşafın altına giriyor ve karnımın üzerinde kayarken inliyorum. Hastane pantolonunun belinin altından kayıyorlar. Islak bir şekilde kaygan dudaklarımın üzerinde kaydıklarında, telefona doğru nefes nefese kalıyorum.

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu hisset," diye homurdanıyor. "Küçük amının beni ne kadar istediğini hisset. Parmaklarım için ne kadar acı çektiğini. Dilim için..."

İnliyorum.

"Sikimin içine girip seni doldurması için. Seni sahiplenmek için, hiçbir erkeğin sahiplenmediği gibi."

Parmaklarım klitorisimin üzerinden kayarken inliyorum. Küçük düğmeyi daha hızlı ovuyorum, onun için inlerken kalçalarım yataktan yukarı sallanıyor.

"Hiçbir erkeğin sana sahip olmadığını biliyorum," diye homurdanıyor. Donup kalıyorum, derinden kızarıyorum. "I-"

"Bana numara yapma ufaklık," diye homurdanıyor Kostya. "Senin hakkında her şeyi biliyorum." İnliyor. "Benim için amına dokun, Nina. Kendin yap-"

"Öyleyim," diye soluk soluğa telefona bakıyorum. Gözlerim kapanıyor ve parmağım kaygan sıcaklığıma batıyor. İnliyorum ve kalçalarımı yukarı itiyorum, klitorisimi avucuma sürtüyorum, sanki o bana dokunuyormuş gibi yapıyorum.

Kostya'nın telefonda derin derin inlediğini duyabiliyorum. Bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Telefonu kapatmalı

ve fırlatıp atmalyım. "Canavar "dan olabildiğince uzak durmalıyım. Ama tavşan deliğinde duramayacak kadar ilerledik.

Ve onun hem koruyucu melek hem de şeytan olarak her parçamı ele geçirmeye çalıştığı fantezisinin içinde kaybolmuş durumdayım.

"Kostya..."

"Küçük amcığını benim için gelmesini sağla, Nina," diye hırlıyor. "O açgözlü amcığını benim için güzel ve sıırıslıkam yap ve sonra geldiğini duymama izin ver."

Nefesim kesiliyor ve vücudum sertleşiyor. Bu berbat bir şey. Bu çok yanlış. Ve bu beni daha önce hiç gelmediğim kadar sert bir şekilde boşaltmak üzere.

"Benim için gel, Nina," diye hırlıyor. "Benim için gel."

Klitorisim avucuma sürtünüyor. Parmaklarım g- noktama sürtünüyor. Ve aniden, doruk noktamda boğuluyorum.

"Kostya!"

Boşalmaya başladığımda utançla onun adını haykırıyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve ağzım açık kalıyor. Vücudum kasılıyor ve dalgalanıyor ve amımı elime doğru çekerken inliyorum. Başka bir orgazm beni sert bir şekilde vururken çarşafın içinde dönüyorum, yanıma kayıyorum. Vücudum bir topun içine sıkıca kenetleniyor, elimi bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve hapsediyor. Son bir doruk noktası içimde patlarken yastığıma doğru çığlık atmak için başımı çeviriyorum.

Telefon yanağımla yastık arasına sıkışmış. Zirveden inerken hala sessizce ona doğru inliyorum. Birden ne yaptığımı fark ettiğimde öfkeyle kızarmaya başlıyorum.

"I..." I allık derinden. "Ben asla... I ortalama Bu Sık sık yaptığım bir şey değil," diye beceriksizce geveledim.

"Biliyorum," diye homurdanıyor Kostya.

"Aslında bunu hiç yapmadım."

Derinden, sessizce kıkırdıyor. "Bunu biliyorum Nina."

Nabzım güm güm atıyor. Tenim karıncalanıyor ve dudağımı dişlerimin arasında emiyorum.

"Beni mi avlıyorsun?" Fısıltıyla söylüyorum. "Yani, hâlâ beni almaya mı çalışıyorsun?"

"Seni avlamamı mı istiyorsun? Seni kovalamamı mı? Seni yakalamamı mı?" Titriyorum. "Belki," diye fısıldıyorum.

"O zaman evet, küçüğüm," diye inliyor Kostya. "Öyleyim."

KOSTYA

Moskova, On Yıl Önce:

RENKLER PENCERESİNİ DOLDURUYOR. Grinin soğuk tonlarından oluşan bir dünyada, kâğıttan kelebekler bulutları delen güneş ışığı gibi. Bunları yapmak için gerekli malzemeleri nereden bulduğunu bilmiyorum, belki de okulundan. Birlikte yaşadığı zalim insan müsveddesinin onları nasıl olup da hâlâ yok etmediğini de bilmiyorum. Belki de pencereye asılı olmadıkları zamanlarda onları saklamakta iyidir.

Az sayıda ve çok uzakta. Ama onun penceresine asıldıklarında, tüm haftam aydınlanıyor. Belki de bütün ayım. Bu kez, kendi sıkıcı penceremin önünde oturup avlunun karşısından onunkine gülümsüyorum. Bugün ona bir sürprizim var.

Pencereye geldi. Beni gördü ve sık sık yaptığı gibi gülümsedi. O da el sallıyor, ben de sırtarak karşılık veriyorum. Sonra dönüyorum ve gömleğimin kolunu yavaşça kıvırıyorum. Ben gömleğimin kolunu sonuna kadar kıvırana kadar merakla kaşlarını çatıyor.

ve omzumu cama bastırıyorum. Anında yüzü aydınlandı.

Bunu paslı bir çatalla kendi koluma kazıyabilirdim ve yine de o gülümseme için buna değirdi - bu cehennemde mutluluk ve insanlık parıltısı.

Omzumu esnetiyorum ve yeni mavi ve yeşil kelebek dövmesi camda dalgalanıyor; sanki kanatlarını çırpıyormuş gibi. Ellerini birbirine kenetliyor ve resmen parlıyor. Bana bakıyor, tüm yüzü aydınlanıyor.

Tekrar esnetiyorum ve sonra kendi kağıt kelebeklerini gösteriyorum. Pembe bir kelebeğin bandını nazikçe sıyrıyor ve havaya kaldırıyor. Kanatlarını çırpıyor ve ben onun kıkırdamasını izliyorum. Kalbim kabarıyor. Ve buna alışık olmamalıyım, çünkü gülümsemekten yüzüm acıyor.

Birdenbire pencereden uzaklaşıyor. Kaşlarım çatılıyor ve gözlerim onun penceresinden oturma odasındakine kayıyor. Onu gördüm ve çenem sıkıştı. Hırlayarak ayağa kalkarken öfkem yükseliyor. Tekrar onun penceresine bakıyorum ve kalbim sertleşiyor.

Kelebekleri olabildiğince hızlı aşağı çekiyor. Geliyor, yüzündeki korkudan anlayabiliyorum. Ellerim yumruk oluyor ve penceremin çerçevesine vuruyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum; kafeslenmiş.

Aniden kızın arkasından odasına dalıyor. Çığlık attığını ve kelebekleri pencereden dışarı itmeye çalıştığını görüyorum. Ama yeterince hızlı değildi. Onu yakalıyor ve

renkli küçük kâğıt kelebekler konfeti gibi gri binanın dışından aşağı süzülürken.

İçimde bir şeyler kırılıyor. Bu adamın ona vurduğunu ilk kez görmüyorum. Şiddet dolu bir dünyada yaşıyorum ve öfkeli, sarhoş babalar bu mahallede yeni bir şey değil. Ama nedense, bu benim kırılma noktam.

Dönüyorum, öfke ve intikam duygusu gözlerime doluyor. Hışımla odamdan çıktım ve apartmanın ön kapısına doğru ilerledim. Onun binasına gidip o adamı öldürmek için her şeyi yapmaya niyetliyim.

Ama aniden ön kapı çarparak açıldı. Dimitri kaşlarını çatarak bana bakıyor ve neredeyse geri çekiliyor.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Yürü Dimitri. Gitmem gerek." "Evet, işe. Hadi gidelim."

Kaşlarımı çattım ve sonra hatırladım. Lanet olsun. İş. Sahte para basmak için kullanılabilecek havale makbuzları için bir devlet postanesini soyuyoruz. Bu büyük bir iş.

-Fyodor'un bizi eğittiği büyük skor. Ve bu bok çukurundan çıkış biletimiz.

Ve yine de, işin gelecek hafta olması gerekiyordu. Bunu şimdi hatırlıyorum. Yine de şu anda bunların hiçbiri umurumda değil. Tek bildiğim, avlunun karşısındaki dairede bir adamın küçük meleğime zarar verdiği. Ve şimdi onu öldürmek için oraya gidiyorum.

"Yapamam."

Dimitri bana bakıyor. "Sen ne?"

"Yapamam... Ben-" Ona ters ters baktım. "Lütfen çekil."

"Ne demek yapamam!" Bana hırlıyor ve aniden üzerime atılıyor. Gömleğimi tutuyor, beni döndürüyor ve duvara doğru itiyor. Ondan daha büyüğüm ama yine de bir şekilde hep ona boyun eğiyorum. Sanki o gerçekten benim ağabeyimmiş gibi, sadece Fyodor'un ikimizi de asker olarak eğitmek için seçmiş olmasıyla değil, kan bağıyla.

"Yapamazsın!"

"Dimitri," diye hırladım. "Kız..."

Soğuk soğuk gülüyor. "Planımızı lanet bir kız için mi terk ediyorsun?!"

"Öyle değil," diye karşılık verdim. "Onun başı dertte. Yardıma ihtiyacı var."

"Hayır, Kostya," diye tıslar. "Yardıma ihtiyacım var. Babamızın senin yardıma ihtiyacı var."

"O değil-"

Dimitri'nin elinin tersi ağzıma çarptığında geri çekiliyorum.

"Evet, öyle. Baban nerede, Kostya? Gerçek baban. Son zamanlarda sana yazdı mı? Hiç doğum günü kartı gönderdi mi?" Beni küçümsüyor. "Ertesi sabah fahişe annenin amında bir pişmanlıktan daha fazlası olarak var olduğunu biliyor mu?"

Hırlıyorum, içimde öfke kaynıyor. Ama Dimitri beni sıkıca tutup duvara yapıştırıyor.

"Fyodor bizim babamız, Kostya. İkimizin de tanıdığı tek baba o. Bizi o büyüttü. Bize yiyecek ve bir çatı verdi. Bize eğitim ve bir amaç verdi, Kostya." Bana ters ters bakıyor. "Ve sen tüm bunları silmek ve bize ihtiyacı olduğunda onu ihmal etmek mi istiyorsun, lanet olası bir kız için?!"

"Öyle değil-"

"Ne olduğu ya da olmadığı umurumda değil!" Dimitri kükrüyor. Aniden silahını çıkardı ve namluyu çeneme dayadı. O bana ters ters bakarken ben de ona ters ters bakarak gerildim.

"Şimdi gidiyoruz, Kostya. Ve bu işi yapıyoruz."

"Gelecek hafta olduğunu sanıyordum."

"Planlar değişti. Hazırlan, gidiyoruz." Silahını indirdi ve benden uzaklaştı.

"O zaman bunu yapmamalıyız."

Dimitri dönüp bana baktı. "Ne?"

"Fyodor her zaman der ki, eğer plan son dakikada değişirse, çekip gidersin."

"Beni kızdırmaya başlıyorsun, Kostya. Kendine gel, bu işi yapıyoruz."

"Dimitri-"

Bir kükremeyeyle tekrar üzerime dönüyor ve silahı yüzüme doğrultuyor. "Kostya," diye hırılıyor. Öfkeden titriyor. Ama nefes alıyor ve silahını indiriyor. Yüzü hafifçe düşüyor. "Kostya, lütfen," diyor yalvaran bir sesle. "Bu işi yaparsak hayatlarımız değişecek. Artık bu dünyada yaşamak yok."

Lanet olsun. Artık kazımak yok. Bunu yaparsak adam oluruz. Düşünsene kardeşim. İyi yemek, iyi içki, isteyebileceğin tüm kadınlar? Bundan sonra oligark olacağız Kostya."

Kaşlarımı çattım.

"Lütfen kardeşim," diye fısıldıyor. "Lütfen. Benim için. Bu değişikliğe ihtiyacım var. Lütfen."

Dönüp yatak odasının kapısından pencereye bakıyorum. Avlunun karşısında, kelebekler onun penceresinden gitmiş.

"Bu işi benimle yap Kostya. Sonrasında ne istersen yaparsın. Ne istersen. Git 'öyle olmayan' kızı gör. Ama sana ihtiyacım var. Fyodor'un sana ihtiyacı var. Aile böyle bir şeydir, Kostya."

Ona dönüyorum. Ve yavaşça, kalbim kırılrsa da, başımı sallıyorum.

Burada:

Onun kokusu beni sarıyor. Dairesine adım attığımda, yüzümü onun uzun, siyah saçlarına gömüyor gibiyim. Kapı arkamdan sessizce kapanıyor ve Nina'yı içime çekiyorum.

Evde değil tabii ki. Hâlâ hastanede, bakılıyor. Ama onu orada bırakmamın tek sebebi, ağabeyinin ona göz kulak olan adamlarının aslında

En iyisi. Ayrıca, koridorda devriye gezen paralı polisleri de var. Buna ek olarak, pencerelerinin dışındaki çıkıntılara havan topları yerleştirdim, benden başka biri o yoldan içeri sızmaya çalışırsa diye.

Ve o iyi olacak. Onu orada bırakmamın en büyük nedeni buydu. Dosyasını okumak için doktoru bir hastayla ilgilenirken ofisine girdim. O iyi olacak. Kalıcı hasar yok, beyin sarsıntısı yok. Ama bu, dışarıda bir yerde ona zarar vermek isteyen birilerinin olduğunu hâlâ görmediğim anlamına gelmiyor.

Nina'nın dairesinden pencerelere doğru sessizce yürüyorum, karanlıkta. Pencereleri izleniyordur diye ön kapıdan girdim. Ve öyle olma ihtimali yüksek. Ben onları izliyordum. Başkaları da izliyor olabilir.

Biraz ışık için bir lambaya gitmeden önce panjurları yavaşça kapatıyorum. Dönüp yatak odasını inceliyorum. Yardım edemem ama burada olmak daha da sertleşiyor.

Onu burada soyunurken izledim. Karanlıkta, gece görüş lensleriyle kendine dokunuşunu izledim. Ya dün gecedен sonra? Telefonda benim için gelmesini dinledikten sonra? İnledim. Gözlerimi kapatırsam, küçük amının tadının ne kadar tatlı olduğunu hayal edebiliyorum. Dilim dudaklarının arasından kayarken benim için nasıl inlediğini.

Yatağına doğru ilerliyorum. Elim yastığına dokunuyor, parmaklarım geceleri yattığı yerde geziniyor. Yüzümü yastığına gömmek ve kokusunu içime çekmek istiyorum. Ama kendime bunun için burada olmadığımı hatırlatıyorum.

Ziyaretimin sebebi dairesini gözetlemek değil. Onu izleyen başka biri var mı diye bakmak için buradayım. Aklıma Erik'in bahsettiği "Bratva mürekkepli diğer Rus" geldi.

Bu gecelerde sinsice dolaşan iki kurt var. Şimdi benim görevim, bana aynısını yapmadan önce diğerini bulup yok etmek. Ya da daha önemlisi, ona.

Ceketimin cebinden bir donanım parçası çıkarıyorum. Dinleme cihazı, buradaki dinleme cihazlarını ya da gizli kameraları tespit edecek. Yavaşça duvarlarını, aydınlatma armatürlerini, tesisat donanımını, ev aletlerini, dolaplarındaki giysileri, her şeyi tarıyorum. Elbise dolabını çekmece çekmece gezdim. Ama yine de hiçbir şey bulamadım.

Üst ve son çekmece dışarı kayıyor. Gözlerim onun kışkırtıcı, dantelli iç çamaşırlarına takıldığında homurdanıyorum. Her koşulda beni çılgına çevirirdi. Ama Sibirya gulagının soğuk cehenneminde geçen on yıldan sonra, transparan külotlar, dantel kenarlar, narin sütyenler ve minik tangalar denizi beni şehvetle hırlatıyor.

Aletim kabarıyor, kotumun içinde çelik gibi kalınlaşıyor. Kendimi tutmak için uzanıyorum. Böcek bulucu ile son bir tarama yapıyorum. Ama temiz çıkınca kapatıyorum ve ceketimin içine geri koyuyorum.

Gözlerim onun iç çamaşırlarında geziniyor. Ona duyduğum şehvetle inliyorum. Elimi çekmeceye sokuyorum, parmaklarımı ipek ve dantellerin üzerinde gezdiriyorum ve-

Donup kaldım. Parmaklarım, açık iç çamaşırı çekmecesinin üstüne damlatılmış gibi yapışkan bir şeyin izi üzerinde geziniyor. Kaşlarımı çatıyorum, elimi çekip burnuma götürüyorum. Kokladığımda içimde korku, tiksinti ve öfke patlıyor.

"Siktir!"

Kükrüyorum ve banyoya kaçmak için dönüyorum. Lavabonun suyunu sığağa getirip ellerimi suyun altına soktuğumda kuru bir nefes alıyorum. Parmaklarıma sabun pompalıyorum ve tekrar suyun altına sokmadan önce şiddetle ovuyorum.

Sperm. Kiler çekmecesinde döl var.

Tiksintim sıcak suyun altında eriyip gidiyor. Onun yerine, tehlikeli ve öfkeli bir şeye dönüşüyor.

Burada biri vardı. Bir adam buradaydı. Evindeydi, mahremine dokunuyordu ve onlara boşaldı. Zihnim dönüyor ve kafamda onun hayatındaki insanlarla ilgili tuttuğum notları gözden geçirmeye başlıyorum.

Eski erkek arkadaşı yok. Çevresinden tanıdığı ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın olan birkaç erkek var. Ama hepsini takip ettim; hiçbiri bu düzeyde bir ahlaksızlık yapamaz.

Hırlıyorum, banyo lavabosunun kenarını kavriyorum ve odayı yavaşça buharlaştıran suya bakıyorum. Bunun tek bir açıklaması var: O buradaydı. Diğer kurt. Bu şehirde sinsice dolaşan ve avlanan diğer yırtıcı.

Daha önce onu öldürmek istemiştim, neredeyse ona zarar verdiği için. şimdi, bunu yavaşça yapmak istiyorum. Merhamet için yalvarana kadar onu parça parça ayırmak istiyorum.

Telefonumu çıkarıp kameraların yayınını açıyorum. Birkaç tane küçük kamera kurmuştum; biri hastanenin karşısındaki caddeye, onun penceresine yerleştirilmişti. Ve odasına gizlenmiş iki tane daha. Nabzım hızla atıyor ama canlı yayını açtığımda nefes alıyorum.

O güvende. Odada onunla birlikte bir hemşire var, Fiona, Zoey ve... Adamı gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Nikolai, Fyodor'u öldüren adam. Ona dik dik bakıyorum ama bir zamanlar silahın dürbününden ona bakarken hissettiğim öfke ve nefret artık yok. Ya da en azından seyreli miş durumda. Meleğimin güvende olması için ikinci planda kalıyor.

Ama öyle. En azından şimdilik, o hastanede. Ama birisi onun evinin sığınağına adım attı. Benim dışımda biri yani. Birisi onun dairesini kirletti. Ve o canavar hala dışarıda, onu avlıyor.

Onu arzuluyorum.

Öfke içimde patlıyor, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Sıcak suyu kapattım ve gitmek için döndüm. Ama aniden donup kaldım. Yavaşça geri dönüyorum ve gözlerim aynasının üzerinde bir parmak tarafından yazılmış kelimeye takılıyor. Daha önce görünmüyordu. Ama sıcak su akarken ayna buğulanmış ve mesajı ortaya çıkarmıştı.

"Yakında."

Döndüm, cehennemden gelen bir şeytan gibi ona doğru fırladım.

NINA

Elimdeki telefona, yani kendi telefonuma kaşlarımı çatarak bakıyorum. Ama az önce Fiona ile konuşmamın ortasında kapandı. Hâlâ açıktı ama arama kesilmişti. Cep telefonumun tamamen kapandığını fark etmeden önce onu tekrar deniyorum.

Diğer telefonuma bakıyorum... o diğer telefona. Ama bunda da durum aynı; hiç çekmiyor. İkisine de bakarken kaşlarım çatılıyor. Hmm... garip.

Kostya ile gece geç saatlerde yaptığım telefon görüşmesinden bu yana neredeyse tam bir gün geçti. Çoğunlukla dinleniyor ve uykumu alıyordum. Birkaç kez işe gitmeye çalıştım. Ama ne zaman ofis ağına bağlanmaya çalışsam Deb, Viktor'un emri olduğunu söyleyerek beni engelledi.

Şikayet etmek için onu aradığımda bana "Dinlenmen gerek," diye hırladı.

"Ben iyiyim. Kafam iyi. Çok sıkıldım." "O zaman bir film izle."

Aslında az önce Fiona ile telefonda konuşuyordum ve Viktor'u iş e-postalarımı toparlamak için iyi olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. Ama sonra servis kesildi.

Odamın kapısı açılıyor ve yeni vardiya hemşiresi gülümseyerek içeri giriyor.

"Bugün nasıl hissediyorsunuz, Bayan Komarov?"

Eski hayatımda soyadım Turgenev'di. Bogdan ve Dima'nın soyadını kaybetmek hayatımda hissettiğim en güzel duygulardan biriydi. Belki de Viktor'un kapımızı çaldığı ve Bogdan'ın öldüğü günden sonra üçüncü sıradaydı.

"Güzel, sanırım taburcu olmaya hazırım."

Marie, isim etiketinde yazdığı gibi, sırtıyor. "İyi denemeydi. Shelly vardiyası için ayrılmadan önce bana bilgi verdi."

İnledim. "Lütfen mi? Sana rüşvet verebilirim."

Gülüyor. "Ne kadar konuşuyoruz?"

"Pazarlık edelim."

Kıkırdıyor. "Shelly eğlenceli olduğunuzu söyledi. Bakın, gayet iyisiniz Bayan Komarov-"

"Nina iyi."

"Nina, sen iyisin. Çektiğin çileden dolayı hemen göze çarpan kalıcı bir yaralanma yok. Ama doktorlar emin olmak için seni bir gece daha tutmak istiyorlar. Görünüşe göre kardeşin bu konuda ısrarcı."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben iyiyim."

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama doktorlar doktordur, tatlım."

İçimi çektim ve Maria bana nazıkçe gülümsedi.

"Büyük bir badire atlattın tatlım," diyor sessizce. Başını iki yana sallar. "Ben de Chicago'nun bugünlerde daha güvenli olduğunu sanıyordum. Ama işte yemekten eve dönerken bir çetenin çapraz ateşine yakalanmayı başardın!"

Kaşlarını çatıyor ve yatağımın yanındaki makinelerin göstergelerini kontrol etmeye başlıyor. İki telefonuma da tekrar bakıyorum ve ikisinin de hala servis dışı olduğunu görünce homurdanıyorum.

"Seninki de, ha?"

Sertçe yukarı baktım. "Bekle, servisin kapalı mı?"

Başını sallıyor. "Ben buraya gelmeden hemen önce. Yine de hastane çapında bir müdahale olabilir. Bunu bir yıl önce First Lady kan aldırırken de yapmışlardı. Gizli Servis ekibi o buradayken tüm hastanenin telefon sinyallerini kapatmıştı."

Kaşlarım kırışıyor. "Ciddi misin?"

"Evet, güvenlik protokolü sanırım." Maria hayati değerlerimi kontrol etmeye devam ediyor. Ama kafamda çarklar dönerken kaşlarımı çatmaya devam ediyorum.

"Peki, First Lady burada mı?"

Gülüyor. "Hayır. Kim bilir? Buranın altyapısıyla sürekli oynuyorlar. Her şey olabilir."

Başımı sallıyorum ama hâlâ şaşkınım. Maria notlarını bitiriyor ve kapıya doğru dönüyor.

"IT'yi telefonla arayıp neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Bir şey duyarsam sana haber veririm, tamam mı?"

Gülümsüyorum. "Elbette, teşekkür ederim."

O gittiğinde, ben de iki işe yaramaz telefonuma bakmaya geri dönüyorum. Neredeyse hiç çalışmayan bir televizyonla büyümüş olmam çok komik. Şimdi telefonum dört dakika boyunca çalışmıyor ve endişe seviyem tavan yapıyor.

Telefonuma bakıyorum - Kostya'nınkinin aksine normal telefonuma - ve iç çekiyorum. Fiona ile yarın buluşma planlarımız hakkında konuşurken hat kesildiği için kendimi kötü hissediyorum. Ama sonra bakışlarım diğer telefona, onun telefonuna dönüyor. Orada kalıyor ve yüzüm yanıyor.

Dün gece bunu yaptığımı inanamıyorum. Yüzüm kızardı, yaramazlığın içinde kaynadım. İnanamıyorum ama oldu. Onu aradım, derin, gür sesinin bana bir şeyler yapmasına ve beni kıvrandırmasına izin verdim ve sonra biz...

Dudağımı çiğniyorum. Telefon seksi mi? Cidden dün gece onunla telefon seksi mi yaptım? Her yerim karıncalanıyor ve çarşafların altına batıyorum. Telefonunu elime alıp ona bir "merhaba" mesajı atmaya başlıyorum ki servisin kapalı olduğunu hatırlıyorum. Bunu göndermenin ne kadar ezikçe olacağını da hatırlıyorum, bu yüzden hemen siliyorum.

Dışarıda bir şey gözüme çarpıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum, akşam ışığında hiçbir şey göremiyorum. Ama sonra, tam arkamı dönecekken, onu tekrar görüyorum. Donup kaldım.

Bir adam. Yedinci kattaki hastane odanın penceresinin dışında bir adam var. Gölgele içinde, bir çeşit tırmanma halatıyla aşağı kayıyor. Bir an için camları yıkıyor olabileceğini düşündüm. Ama sonra silahı gördüm. Kalbim küt küt atıyor. Ama sadece bir saniyeliğine duraksıyorum, acaba Kostya mı diye.

Dudaklarım gülümsemek için kıvrılmaya başlıyor, birden adam cama ve ışığa yaklaşıyor. Bana doğru baktı ve ben sapsarı kesildim.

Evet, Kostya değil.

Ama ben çığlık atamadan ya da yardım için bağırımadan, yolun geri kalanını indiriyor ve ayakları pencere pervazına diyor. Anında bir ateş topu ve cam kırıklarıyla patlıyor. Sonra, gerçekten çığlık atıyorum.

Alarmlar çalıyor. Odadaki fiske sistemi devreye girince nefesim kesiliyor. Dışarıdan bağırarak adamların sesiyle gözlerim duvardaki kara delikten kapıya doğru dönüyor. Rusça duyuyorum, ki bu rahatlatıcı. Ama sonra aniden makineli tüfek ateşinin hızlı patlama sesini duyuyorum.

Paniğin yükseldiğini hissediyorum, ama onu bastırmak için bir nefes alıyorum. Etrafıma bakıyorum, ulaşabileceğim bir silah olmadığını fark edince dişlerimi sıkıyorum. Dışarıdaki silah sesleri daha da artıyor ve yaklaşıyor. Adamların bağırıışlarını ve şiddetli patlamaları duyuyorum.

Çığlıklar ve cam kırıkları var. Ve sonra aniden, dışarıdan bir şey kapıya çarptı. Başlıyorum

Lanet olası yataktan çıkmak için bacaklarımı sallıyordum ki aniden tüm kapı içeri doğru patladı. Serum kulesi üzerime yıkılırken çığlık atıp yere atlıyorum.

Kapının alevler içindeki enkazından üç adam otomatik tüfekleriyle içeri daldı. Biri beni yatağın yanında yerde görüyor ve tüfeğini kaldırırken sırtıyor. Çığlık atıyorum ama aniden üçü de dönüp titreyerek yere düşüp ölüyor.

Dışarıda daha fazla silah sesi duyulur, ama sonra aniden, kapıdaki ateş ve dumanın arasından kocaman bir şekil belirir. Adamın şekli o kadar büyüktü ki, eğilip kapının çerçevesinin altına girdi. Sonra aniden orada durup bana bakmaya başladı.

Kostya.

Nutkum tutuldu. Uyuşuyorum, karıncalanıyorum ve odaya dolan dumandan gerçekten boğuluyorum. İki saniye boyunca birbirimize bakarken yağmurlama sistemi ikimizin de üzerine yağıyor. Ama sonra aynı hızla bana doğru adım atıyor.

Beni omzunun üzerinden yukarı doğru çekerken nefes nefese kalıyorum. İçgüdüsel olarak ve belki biraz da durumun verdiği korku ve adrenalinden dolayı dövüşmeye ve çırpınmaya başlıyorum. Tekmeliyorum ve vuruyorum. Beni bırakması için bağıriyorum. Ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. Kolu ve omzu bedenimin altında çelik gibi esniyor.

Yine, bu adam benim fantezim mi yoksa kabusum mu emin değilim. Ama her iki durumda da, beni yakaladı.

Bir patlama daha binayı sarsar. Kostya dönüyor ve odaya dalan iki adama ateş ederken kükrüyor. Düşüklerinde kapıya doğru fırlıyor. Ama aniden bir patlama daha patlıyor, bu seferki hemen yanımızda. Ve bu sefer, her şey karardı.

KOSTYA

Moskova, On Yıl Önce:

HER ŞEY TERS GİTTİ. Her şey: giriş, bugün işte olmaması gereken güvenlik görevlisi, Fyodor'un içeriden bir adama devre dışı bırakması için para ödediği güvenlik kapıları.

Alarmların çalmaması gerekiyordu. Boş para havalelerinin hâlâ kapının arkasındaki kasada olmaması gerekiyordu. Dimitri'nin kan gölünün içinde solgun, iri gözlü ve hareketsiz yatıyor olmaması gerekiyordu.

Ona bakıyorum, nabzım kulaklarımda davul gibi gümbürdüyor. Göğsünde bir sürü delik var; gri ceketinin üzerinde bir sürü büyük kırmızı leke. Bir an için bana bugün erken saatlerde gördüğüm kâğıttan kelebekleri hatırlatıyor - apartmanın kasvetine karşı parlak renkler.

Elini elime aldım ama nabzını bulmak için fazla uğraşmama gerek kalmadı. Dimitri öldü. Plan mahvoldu. Her şey ters gitti.

Postaneden üç sokak ötede bir ara sokaktayız. Ama şehirden gelen siren sesleri ve tepemizdeki helikopter bana çoktan mahvolduğumuzu söylüyor. Şimdiye kadar, şehir kilitlendi. Ağ yavaş yavaş yaklaşıyor ve bizi burada bulmaları an meselesi.

Biri beni sarsıyor. Başımı kaldırıp baktığımda Fyodor'un suratsız ve bitkin görüldüğünü görüyorum.

"O öldü, evlat," diye homurdanarak Dimitri'ye başını salladı.

Dimitri'nin elini tutmak için geri dönüyorum. Ama Fyodor beni tekrar geri çekiyor, önümde diz çöküyor ve eliyle yanağımı okşuyor.

"Özür dilerim oğlum," dedi sertçe. "Çok çok üzgünüm."

"Muhafız..." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kapılar..."

"Boku yedik Kostya," diye homurdanıyor Fyodor. Bir siren sesi yaklaştığında arkasından sokağın girişine bakar.

"Fazla zamanımız yok, oğlum." Tekrar yanağımı okşadı. "Kaçarsak bizi kovalarlar ve ikimizi de avlarlar. Ve ben..." Ağzı inceliyor. "Hapishaneye gidemem Kostya. Orada daha ilk gecemde boğazımı kesecek düşmanlarım var."

"Koşabiliriz-"

"Şehirden çıkmayı başaramayacağız. Şimdi olmaz." Bana bakarken yüzü sertleşiyor. Ağzı hafifçe gülümsüyor. "Sen benim için bir oğul gibiydin Kostya. Sana ve Dimitri'ye karşı sert davrandığımı biliyorum. Ama seni bunun için hazırlıyordum. Bu an, şu an."

Kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Başımı salladım. "Bunu biliyorum, Fyodor."

"Çok iyi bir çocuk oldun Kostya. Beni çok gururlandırdın. Ve şimdi..." kaşlarını çatır. "Bunu benim için yapmanı istiyorum. Ailen için."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapacaksın?"

"Eğer ikimiz de kaçarsak, bizi yakalarlar ve ikimiz de hapse gireriz." Boğazını temizliyor. "Ama eğer sadece bir kaçakları varsa..."

Donup kaldım. "Sen... sen kaçmamı istiyorsun."

"Seni yakalamalarını istiyorum Kostya," diyor

sessizce. "Ve hapse girmeni."

Başını sallıyor. "Baba, oğlum. Oğlum. Bunu yapmana ihtiyacım var, çünkü aile böyle bir şeydir. Sana verdiğim hayatı düşün - karnındaki yemeği, başının üstündeki çatıyı. Sana verdiğim fırsatları ve becerileri."

Üşüdüm. "Hapse girmemi mi istiyorsun?"

"Bunu benim için yap, Kostya. Bunu baban için yap,

tamam mı?" Yutkunuyorum. "Ne kadar..."

"Bilmiyorum. Bunun için mi?" Omuz silkti. "Zamanım yok. Hiç zaman yok. Özellikle de teslim olursan. Beni bu işin dışında tut ve onlara Dimitri'nin diğer tek kişi olduğunu söyle, onlar da kendilerini alkışlasınlar."

"Da, ama ne kadar süre-"

"Bilmiyorum Kostya," diye tersler. Siren sesleri uzaktan yaklaşıyor. "Ama bunu yapmana ihtiyacım var. Benim için. Ailen için Kostya."

O haklı. Aile böyle yapar. Zihnim dayakları ve kötü muameleyi unutmaya başlıyor. Savrulan hakaretleri ve talepleri. Ne de olsa o haklıydı. Bana hayatta ikinci bir şans verdi. Bana yiyecek, barınak ve bu dünyada bir yol çizebilmem için gereken becerileri verdi.

"Baba," diye boğuluyorum. "Baba, Fyodor. Tamam."

Gülümsüyorum ve ona sarılmaya gidiyorum. Ama Fyodor hemen ayağa kalkıyor. "İyi, evet, iyi, Kostya. Şimdi, koş!"

Başımı salladım. "Tören olacak mı?"

Fyodor bana dönüp bakıyor. "Ha?"

"Bir tören. Dimitri için."

Kaşlarını çatıyor. "İçin... ah, evet!" Işıldıyor. "Tabii ki! Tabii ki! Da, tabii ki olacak. Büyük bir tören. Güzel bir tören." Kaşlarını çattı. "Şimdi git, Kostya. Git!"

Beni ara sokaktan dışarı itti. Ve ben koşmaya başladım. İlk başta, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Düzgün düşünemiyordum. Ama sonra aniden, netleştirdim. Bir anda, tam olarak ne yaptığımı biliyorum.

Ben aptal değilim. Fyodor hiç zaman yok dedi ama bundan çok daha uzun süreceğini biliyorum. Beni yakaladıklarında çok ama çok uzun bir süre uzaklara gideceğimi biliyorum; soğuk, güzelliğin ve iyiliğin olmadığı bir yere.

Ama hayattaki ikinci şansımı elde ettim. İlkenden çok daha iyi değildi ama en azından bir şeyi yapabiliyorum.

Sirenler bana doğru yaklaşıyor. Polis helikopteri üstümden süzülerek geçiyor. Ama ikinci bir geçiş için geri döndüğünde, fark edildiğimi anlıyorum. Ama önemli değil. Apartmanım ileride ve kararımı vermiş durumdayım.

Binaların arasındaki avluda koşuyorum. Ama benimkine girmiyorum. Karşısındakine giriyorum. Gerçek numarasını bilmiyorum ama katını ve binanın hangi tarafında olduğunu tahmin edebiliyorum. Sonunda doğru kapı açılana kadar üç yanlış kapıyı çaldım.

Adam ucuz votka ve bayat bira kokuyor. Kapıyı çekip açtığında gözleri kararmış ve kaşları çatıktı. Ayrıca ayakkabısına yapışmış bir inşaat kağıdı kelebeği var.

"Chto ty khocheshi'?" Lafı geveliyor. Ne istiyorsun?

Tek cevabım yumruğumla ağzına vurabildiğim kadar sert vurmak oluyor. Dişlerinin paramparça olduğunu ve çenesinin kırıldığını hissediyorum. Tökezleyerek geri çekiliyor ve ben de peşinden gidiyorum. Bitkin, solgun görünümlü bir kadın mutfaktan aceleyle çıktı. Ama neler olduğunu görünce hemen geri çekildi.

Adam yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyor, paramparça olmuş çenesinden bana doğru bir şeyler geveliyor. Onu boğazından yakaladım ve duvara çarptım. Kaburgalarına vuruyorum, sonra diğer tarafına, sonra arkasına, sonra tekrar arkasına. Her birini un ufak ettiğimden, canını acıttığımdan emin oluyorum.

Sanki onu incitmiş gibi.

Arkamda zeminin gıcırdadığını duyuyorum ve duraklıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun odasının kapısında gözlerini kocaman açmış durduğunu görüyorum.

"Otvernüt'sya, meleğim," diye homurdanıyorum. Başka tarafa bak.

Başını sallayıp odasına geri dönüyor. Ellerimin altında ağlayan adama dönüyorum. Dışarıdaki siren seslerini duyabiliyorum. Helikopterin binanın etrafında döndüğünü duyabiliyorum. Fazla zamanım yok, ama bu hiç de uzun sürmeyecek.

Elim boğazında sıkılaşıyor. Onu tekrar duvara çarpıyorum, tekrar ve tekrar, gözleri geri dönene kadar. Elimden geldiğince sıkıyorum, boğazının avucumun altında ezildiğini hissettiğimde yüzüne doğru hırlıyorum. Vücudu gevşiyor ve onu bir gübre çuvalı gibi yere bırakıyorum.

Daire sessiz. Kadın hiçbir yerde görünmüyor. Ama arkamı döndüğümde, kapının arkasından tek gözüyle bakan kızı görüyorum.

"Artık özgürsün ufaklık," diye sessizce homurdanıyorum.

Döndüm ve daireden çıktım. Koridordan aşağıya, merdivenlerden avluya iniyorum. Sirenleri ve araba tekerleklerinin gıcırtısını duyabiliyorum. Yanıp sönen ışıkları görebiliyorum. Beni bekliyorlar.

Her tarafım kan içinde. Bugün işlediğim suçlar için hapishanede hiçbir zaman "hiç zaman" olmayacaktı. Ama bundan sonra? İnce ince gülümsüyorum. Bundan sonra hapisane olmayacak. Bunun için beni asacaklar.

Ama sorun değil. Binanın lobisinde duraklıyorum. Dışarıda, durmak için patinaj yapan polis arabalarını ve arkalarında  melmış silahlı polisleri görebiliyorum. Gri, kirli avlu güzel, parlak renkli kelebeklerle dolu.

Bunun bir son olması sorun değil. Bu dünyaya çok fazla acı getirdim. Ama iyi bir şey yaptım.  nemli olan da bu.

Kapıları iterek açtım ve k r edici polis arama ışıklarının içine girdim. Ellerimi kaldırmam için bana bağırıyorlar. Yürümeye devam ediyorum. Tekrar bağırıyorlar ve silahıma uzanırken gözlerimi kapatıyorum.

Ama sonra aniden, yumuşak bir sesin "nyet!" diye bağırdığını duyuyorum. Dönmeye başlıyorum ama o benden önce davranıyor. Küçük kollarıyla beni sımsıkı sarıyor ve polisle arama giriyor.

"Nyet!" Gözlerini sıkarak çığlık atıyor. "Nyet! On spas menya!!" Beni kurtardı.

Benden uzak durması için ona bağırıp duruyorlar. Ama aniden, onun yerine saldırıyorlar. Ellerim havaya kalktı, onu benden uzaklaştırdıklarında irkildim. Sonra beni yere çarptılar ve kelepelemek için kana bulanmış kollarımı geri çektiler.

Sonsuza dek hapse gireceğim. Ama  l  ve polis kurşunuyla dolu değilim. Onu götürürlerken gülümsüyorum.

İyi bir şey yaptım. Ve o iyi şey hayatımı kurtardı.

Burada:

GÜVENLİ EVİN İÇİNDE nihayet nefes alabiliyorum. Buraya gelirken hep arkamı kolladım. Yaralı olmasına rağmen uzun yolu seçtim, çünkü mecburdum. Sonunda içeri girmeden önce iki kat geri gittim, yanlış dönüşler yaptım ve on farklı kez rota değiştirdim. Ve şimdi, güvendeyiz. En azından şimdilik.

Nina'ya bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. O iyi; bunu biliyorum. Emin olmak için buraya gelirken iki düzine kez durdum. Baygın ama düzenli nefes alıyor ve gömleğimi ıslattığını hissettiğim kan azalmış gibi görünüyor.

Büyük, pencere duvarlı ustabaşı ofisine doğru fırladım. Aşağıda, buranın bir konfeksiyon fabrikası olduğu zamanlardan kalma eski dokuma makineleri karanlığın içinde hareketsiz ve tozlu bir şekilde duruyordu. Bu şehre geldiğimden beri burası benim sığınağım oldu. Burada güvende olacak.

Büyük ofisin uzak tarafında, haftalar önce getirdiğim büyük yatağa yatırdım onu. Donmuş gulag cehennemimde on yıl boyunca üzerinde uyuduğum taş bloktan sonra, sıcak bir yatak bir daha asla hissedemeyeceğim bir lüks gibi görünüyordu. Bir kadının yumuşaklığına tekrar dokunmak da öyle. Ya da onu görmek. Ama işte buradayım, tüm bunlarla birlikte.

Onu yatırdım. Gözlerim uyuyan formunu tararken kaşlarımı çatıyorum. Kıyafetlerinde kan var. Nabızı iyi ve nefes alış verışı sabit, ama onu inceleyecek zamanım olmadı.

-Patlamadan çok kötü yaralanmadığından emin olmak için.

Kendi kendime hırladım. Bir kez daha, onun peşindeki her kimse neredeyse ona zarar veriyordu. Evine girip onu kirletenin de aynı pislik olduğunu biliyorum. Hastaneye geri dönmek için acele ediyordum ki telefonum pencere havanının patladığını haber verdi. Ondan sonra hiç tereddüt etmedim, sadece hızla girdim.

Bu gece öldürdüğüm adamlar, onu hastanelik eden araba kazasındakilerle aynıydı. Onları inceleyecek zamanım olmadı. Ama rastgele Bratva ve diğer suçluların mürekkebini görebiliyordum. Bu adamlar paralı askerdi, tıpkı kazada olduğu gibi. Viktor'un onu izlettiği adamların yarısı ölmüş. Geri kalanı da yaralı. Eğer orada olmasaydım.

Gözlerim sıkıca kapanıyor. Bunu düşünemem. Oraya gitmeme izin veremem. Beni kurtaran meleğe ne olduğunu merak ederek on yıl geçirdim. Onu şimdi sadece kaybetmek için bulmadım. Onu kaybetmeyeceğim.

Gözlerimi açıyorum ve yan masadan sustalıyı alıyorum. Üzerine eğilip bıçağı yarı parçalanmış, kanlı kıyafetlerine götürüyorum. Kolayca kesiliyorlar ve birdenbire önümde cırılçıplak kalıyor.

Daha iyi, iyi bir adam başka tarafa bakabilir. Ama ben iyi bir adam değilim. Ve şu anda gözlerimin onun her santimetresini içime çekmesini engelleyebilecek hiçbir güç yok bu dünyada. Onu uzaktan gördüm. Soyunmasını ve çarşafın altında kendine dokunmasını izledim.

Onu hiç böyle görmemiştim. Birkaç santim uzaktan değil. Şu anda ellerimi onun üzerine koyup

onu istediğim her şekilde. Bakışlarım onun tamamen mükemmel çıplaklığı üzerinde gezinirken inliyorum - yumuşak, dolgun göğüsleri, karnının eğimi, kalçalarının kıvrımı ve düz beyaz, yarı şeffaf hastane külotu amcığının üzerine sıkıca çekilmiş.

Sessizce hırlıyorum. Ama içimdeki canavarın kükremesini bastırıyorum. Nefes alıyorum ve ilk yardım çantasına uzanıyorum. Ellerim yaralarını hafifçe sıyrıyor, patlamadan kalan kesik ve sıyrıkları temizliyor ve pansuman yapıyor. Bir kolunda daha sonra bir iki dikiş atılması gerekebilecek bir kesik var. Ama bunu yapacak ne aletlerim ne de yeterince küçük ellerim var. Onun yerine temizleyip pansuman yapıyorum, bu da yeterli olacaktır.

İşim bittiğinde, teninin her santimini bir kez daha gözden geçiriyorum. İnliyorum, kokusundan başım dönüyor, yumuşak teninin sıcaklığından ve yakınlığından başım dönüyor.

Çenem sıkıştı. Başım sallanıyor. Ben... yorgunum. Zayıflamış hissediyorum. Başımı kaldırıyorum ve inliyorum. Sadece o değil, gerçekten başım dönüyor. Ayağa kalktım ve kendime baktım. Gömleğimde onun kanından kalan leke daha da büyümüştü. Kaşlarımı çatıp gömleğimi sıyırdım ve sonra irkildim.

Kahretsin. Bu onun kanı değil, benim kanım.

Oda sallanıyor. İlk yardım çantasına uzanıyorum ama elimden kayıp yere düşüyor. Onu almaya gidiyorum ama yer sallanarak yüzüme çarpıyor. Görüşüm kayboluyor. Başımı kaldırıp ona bir kez daha bakmayı başarıyorum, yatakta uyuyor.

O yaşayacak. Tıpkı daha önce olduğu gibi, daha büyük bir masumiyet için bir fedakarlık. İyi ve masum için kırık ve kötünün adil bir takası.

Görüşüm kayboluyor ve karanlıktan başka bir şey bilmiyorum.

NINA

Moskova, Altı Yıl Önce:

"YESH' svoyu yedu!"

Dima küçük mutfak masasının üzerinden bana ters ters bakıyor. "Yemeğini ye," diye tekrar tersliyor.

Tek, çıplak ampul, harap mutfağa hastalıklı gölgeler düşürüyor. Yere bakıyorum ve bakıcı annemin koyduğu, aslında kedi maması olabilecek "yiyecekleri" kurcalıyorum. Bugünlerde ne yediğimi ya da yiyip yemeyeceğimi kimse tahmin edemiyor.

Bogdan hayattayken de kötüydü, bana bakmak için aldıkları tüm devlet parasını alkol ve fahişelere harcıyordu. Ama her nasılsa, o gittikten sonra daha da kötüleşti. Kocasının onu sürekli küçümseyen ve taciz eden zorbalığı olmadan, Dima gerçekten kendine geldi.

Tek sorun, "kendi" kumar ve uyuşturucu bağımlısı, acımasız, soğuk ve zalim bir kadındır.

Kokain.

Bir yabancının kapımızı kırıp Bogdan'ı çıplak elleriyle öldürmesini izlemek bana ömür boyu kâbus gördürmeliydi. Onun yerine, hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Hâlâ kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve neye benzediğini hatırlamaya çalıştığım da bile belirsiz. Avluda birbirimize el salladığımızda, o hep bulanıktı. Dima ve Bogdan gözlüğe ihtiyacım olduğuna inanmayı reddettiler ve ancak son iki yıldır okuldaki bir öğretmen gidip bana bir gözlük aldı.

Beni serbest bıraktığı gece bile, yüzünü aklımda tam olarak bir araya getiremiyorum. Kan, kir ve terle kaplı olması da pek yardımcı olmuyor. Ama onunla silahlı polisler arasında koşuşturmanın kör edici korkusu ve duygusu her şeyi daha da bulanıklaştırıyor.

O her kimse, sonsuza dek gittiğini biliyorum. Ama benim için yaptıklarını ya da en azından benim için yapmaya çalıştıklarını her zaman hatırlayacağım.

Artık her gün Bogdan'dan dayak yemiyor ve daha kötüsüyle tehdit edilmiyorum. Bu ciddi bir gelişme. Ama o günden beri hayat tam olarak bir peri masalına dönüşmedi. Dima tüm paramızı uyuşturucuya ve köpek yarışlarına harcadığı için şu anda o zaman olduğumuzdan daha da fakiriz.

Daha da kötüsü, son bir buçuk yıldır "insanlarla görüşmeye" başladı - geceleri evimize gelen, ellerinde para olan ve kısa süreler için onunla birlikte odasında kaybolan adamlar.

Ben aptal değilim. Gencim ama ne yaptığını anlıyorum. Bunu hayatta kalmak için yapmıyor, yemek için ya da hayatımızı iyileştirmek için de değil. Uyuşturucu alışkanlığını desteklemek ve köpek pistlerine olan sürekli borçlarını ödemek için yapıyor.

Elimden geldiğince engellemeye çalışıyorum. Ama son birkaç aydır, ben büyümeye başladıkça, erkekler de meraklanmaya başladı. Gözler dolaşılıyor, bakışlar olması gerekenden daha uzun sürüyor. Paralarını Dima'ya vermekte tereddüt ettiklerinde kaşları ince bir soruyla kalkıyor.

Ya da daha kötüsü, soru hiç de incelikli değildir.

Bütün günümü, her günümü, hafta sonlarını bile okulda ya da kütüphanede geçiriyorum. Geceleri, bir mağazadan çaldığım zincir ve asma kilitle içeriden kilitlenen, kendi tamir ettiğim yatak odası kapısının arkasına saklanıyorum.

Hâlâ cehennemdeyim. Ama bir gün buradan siktir olup gideceğim. Kendim için, evet. Ama aynı zamanda beni Bogdan'dan kurtarmak için kendini feda eden adama da bunu borçluyum.

"Nina!" Dima tersler. "Lanet yemeğini ye-"

Kapının çalınması onu böldü. Sırıttıyor - bir başka Pavlovcu tepki. Gece kapının çalınması, bir erkeğin ziyarete geldiği anlamına gelir. Bu da nakit para demektir ve bu kısmı atlatır atlatmaz bir şeyler almak için köşeye koşabileceği anlamına gelir.

Kapıya doğru koşar ve kapıyı açar.

"Baba?"

"Skol'ko?" Ne kadar, diye homurdanıyor adam.

Hemen masadan kalkıyorum ve odama saklanmak için dönüyorum.

"Beş bin ruble," diye karşılık veriyor Dima. Kütüphanedeki finans kitaplarında okuduklarımdan yola çıkarak kafamda para birimini çeviriyorum. Yaklaşık altmış Amerikan doları ediyor.

Adam alay ediyor. "Nyet, nyet. Üç bin."

"Dört."

Homurdanıyor ve Dima'yı içeri itiyor. "Baba, tamam."

Koridordan odama doğru koşmaya başladım. Ama sonra tekrar konuştuğunu duydum.

"Bekle."

Benimle konuştuğunu anlamama rağmen konuşmuyorum. "Sen! Kız!" diye bağırıyor.

"Senin için ne kadar?"

Odama dalarken başımı sallıyorum. Kilidi açmaya çalışırken koridorda bana doğru geldiğini duyuyorum. Dima acele etmesi ve onunla gelmesi için ona bağırıyor.

"Ya bol'she ne khochu babusku!" Sarhoş olduğu her halinden belliydi. Artık bir büyükanne istemiyorum.

Ellerim titriyor ama tam o kapıma çarparken kilidi kapatmayı başarıyorum.

"Hey!" diye homurdanıyor. "Malen'kaya shlyukha!"

Küçük fahişe. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben fahişe değilim."

Kıkırdıyor. "Hayır mı? Yani ben senin ilkin olacağım, öyle mi?" "Git başımdan!"

Hırladığını duydum. Sonra kapıya çarpınca nefesim kesiliyor ve sığıyorum.

"Aç şunu!" diye bağıyor. "Aç şunu ve bacaklarını benim için aç, fahişe!"

Kapıya tekrar çarpıyor. Zinciri duvara bağlayan çiviler gıcırdamaya başladı. Yüzüm soldu ve geri çekildim. Kapıya bir kez daha çarpıyor ve çivilerden biri yerinden çıkıyor. Panik içinde gözlerim odada bir şey arıyor; bir silah, herhangi bir şey. Ama aniden kapı tamamen kırılıyor.

Kötü görünümlü adam sırtarak odaya girerken çığlık atıp geri çekiliyorum.

"Merak etme, ödeyeceğim." "Benden uzak dur."

"Yapabileceğimi sanmıyorum, malen'kaya shlyukha," diye kıkırdıyor.

Birden apartman kapısının kırılma sesini duyuyorum. Dima'nın çığlık attığını ve bağırdığını duyuyorum ve sonra bir adamın derin, gürleyen sesi ona geri çekilmesini söylüyor.

"Gde ona?" Üvey anneme havlıyor. Nerede o?

Kalbim sıkışıyor. Dehşet tüylerimi ürpertiyor. Onun koridorda tepindiğini duyuyorum ve ilk adam hayal kırıklığıyla dönerken ben de sınıyorum.

"Otva 'li!" Kapı aralığında hırlıyor. "Siktir git, göt herif!"

Yatak odamın yarı kırık kapısını kapatmaya gitti. Ama kapı aniden çarparak içeri girdi, menteşelerini kırdı ve neredeyse ilk adama çarpıyordu. Takım elbiseli, uzun boylu, yapılı, yakışıklı ve zengin görünümlü bir adam içeri dalınca nefesim kesildi. Masmavi gözleriyle odayı tarıyor ve bana kilitleniyor.

"Sen Nina mısın?" diyor Rus aksanlı İngilizcesiyle.

Gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum. "Baba," diye fısıldıyorum.

İlk adam tıslar ve yeni adama doğru yürür. "Kimsin lan sen-"

"Seni i l g i l e n d i r m e z ." Yeni adam ilkinin tek eliyle kenara iterek yere yuvarlanmasına neden olur.

"Nina, ben-"

"Bir sık yala, orospu çocuğu!" İlk adam yerden fırlar ve sert bir yumruk atar. Ancak uzun boylu yakışıklı adam ondan kolayca sıyrılır, gömleğinin yakasını kavrar ve onu tekrar yere yuvarlar.

"Sözümü kesme," diye hırlıyor. Sonra kaşlarını çatıyor ve bana dönüyor. Yüzü yumuşuyor ama gözleri delici olmaya devam ediyor. Bana doğru yürüyor ama nedense korkmuyorum. Bir şekilde ona güvenebileceğimi, onun bir dost olduğunu biliyorum.

Yavaşça önümde diz çöküyor ve gülümsüyor. Ama sonra kaşları çatıldı. Uzandı ve bir tutamı itti

saçımı bir kenara atıyor. Şakağımdaki çürüğe kaşlarını çatıyor - geçen hafta raylardaki bir bahis koçanını yanlışlıkla uzağa fırlattığımda Dima'dan bir hediye.

"Bunu nasıl aldın Nina?" Adam yumuşakça söylüyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Hayat beni hiçbir şey söylememeye, parmakla göstermemeye şartlandırdı.

"Bana anlatabilirsin," diyor nazikçe.

"I-" Ağzımı kapatıyorum ama gözlerim kapıya kayıyor, Dima gözlerini dört açmış beni izliyor. Takım elbiseli adam bakışlarımı takip ederek yavaşça dönüyor. Ayağa kalkıp Dima'ya doğru hışımla ilerlerken çenesinin sıkıldığını görüyorum. Hırlayarak onu yakalıyor ve duvara doğru iterek çılgılık atmasını sağlıyor.

"Sen miydin!?" Öfkeyle tıslıyor.

"Pozhaluystya!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Lütfen.

Adam hırlıyor. Gözleri kadının ellerindeki ve kollarındaki yanık izlerine, sonra dudaklarına ve sararmış dişlerine kayar. İğrenerek başını sallar.

"Anne-baba ya da başka bir şeymiş gibi davranmayı bıraktın. Bununla işin bitti. Eğer başka bir çocuğa bakıcılık yaptığını duyarsam, geri gelir ve seni ellerimle öldürürüm."

Dima'nın yüzü küle döner.

"Vy ponimayete?" Anladınız mı?

Başını sallıyor.

"Daha yüksek sesle," diye hırlıyor.

"Da!" Çığlık atıyor. "Baba!"

Takım elbiseli adam bana döndü. Ama birden yerdeki adam ayağa fırladı. Cebinden bir bıçak çıkardı. Hırlayarak iri yarı adama saldırdı. Takım elbiseli adam gözünü bile kırpmadan, bakışlarını benden ayırmadan ceketinden bir silah çıkardı, yana doğru kaldırdı ve tetiği çekti.

Elinde bıçak olan kirli adam anında yere yığılıyor, göğsündeki delikten dumanlar yükseliyor. Bakakalıyorum, kalbim hızla çarpıyor, ağzım kuruyor. Yavaşça gözlerimi kırpıştırıyorum ve tam önümde duran takım elbiseli adamı görmek için gözlerimi geri çekiyorum. Yavaşça silahını bırakıyor ve tekrar dizlerinin üzerine çöküyor.

"Nina, benim adım Viktor Komarov ve ben senin yarı rahatsızınım."

Bakıyorum. Kalbim kulaklarımın içinde güm güm atıyor. Onun bir yabancı olduğunu biliyorum. Ama yine de bir şekilde doğruyu söylediğini biliyorum. Nasıl bilmiyorum ama biliyorum işte.

"Benimle gelmek ister misin?"

Ellerim titriyor. "Nereye?" Nefes alıyorum.

"Buradan sonsuza dek uzaklara. Amerika'ya. Yeni bir hayata." Cevap vermek için bir saniyeye bile ihtiyacım yok.

"Evet," diye

fısıldıyorum. "Güzel."

Elimi tuttu. Yanımda hiçbir şey götürmüyorum. Dima'ya ya da tüm hayatım boyunca dünyam olan cehenneme son bir kez bile bakmıyorum. Beni kapıdan çıkarıp yepyeni bir hayata götürüyor. Ve bir daha asla arkama bakmadım.

Burada:

KOSTYA'NIN GÖZLERİ PARLIYOR ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Tanrı'ya şükür," diye sessizce kimseye söylemeden nefes alıyorum. Gözlerini kırptırıyor ve gözleri tekrar dalgalanıyor. Sonra nihayet açıldılar. Yüzünü buruşturuyor ve sonra etrafını incelerken kaşlarını çatıyor... yerde, başının altında bir yastıkla.

"Nina..."

"Nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Yaşıyor." Etrafına şaşkınlıkla bakar.

"Ben hâlâ dışarıdaydım ama kan kaybından düşmüş olmalısın. Çok büyük olduğun için seni hareket ettiremedim. Ben de burada yerde elimden geleni yaptım."

Oturmaya başladı. İrkiliyorum ve onu durdurmaya gidiyorum ama başını sallıyor. "Ben iyiyim." Yolun geri kalanında oturuyor ve başını yatağın kenarına yaslıyor. Sonra usulca yere bakıyor, gözleri çıplak göğsünde ve onu sardığım bandajlarda geziniyor. Bileğindeki bandaja ve içinden çıkan iğneli katetere baktı.

"Ben, uh..." Kaşlarımı çattım. "Çok kan kaybetmişsin. Ben de dövme bakarak kan grubun hakkında bir tahminde bulundum..." Ön kolunun yanında, tonlarca başka dövmeyle çevrili küçük siyah "O-" harfini gösteriyorum. "O negatif mi?"

Kostya

başını

sallar. "Ben

de."

Kaşlarını çatıyor ama dudakları kıvrılıyor. "Bana kan mı verdin?"

Sessizce başımı sallıyorum. "Bir süre önce birkaç EMT ve ilk yardım dersi aldım. Aslında bunu çıkarabiliriz."

Ben kolundan çıkarıp yeniden sararken Kostya sessizce bana bakıyor, sanki beni içine çekiyormuş gibi. Ama bu bakışta bir tür inançsız hürmet de var. Çok tehlikeli görünüyor ve çok güzel. Sanki onda çekemediğim bir manyetizma var. Beni ona çeken, daha yakın olmak için canımı yakan bir doğa gücü.

"Buradasın," diyor sessizce.

Kaşlarımı çattım, o da gülümsedi. "Yani, hâlâ buradasın. Kaçmadın."

"Seni terk etmeyecektim."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Aşağı bakıyorum. "Beni kurtardın. İki kez."

Ağzı gıcırıyor. "Yine de kaçabilirdin."

"Biliyorum."

"Belki de yapmalıydın."

Gözleri tenimi yakarken sıcaklıktan titriyorum.

"Neden?"

"Çünkü ben neysem oyum Nina," diye hırlıyor. "Çünkü ben kötü, tehlikeli bir adam olarak görüyorsun beni."

"Seni kötü biri olarak görmüyorum," diye fısıldıyorum usulca. "Seni olduğun gibi görüyorum. Ve eğer beni incitmek isteseydin, incitirdin." Dişlerimi dudağımda gezdiriyorum, gözlerimin onu sessizce içine çekmesine izin veriyorum.

Onda hala çok tanıdık bir şeyler var - onu tam olarak hatırlayamadığım bir yer. Sürekli işgal ettiği ama ben odaklanamadan kaybolduğu bir anı.

"Ben..." ağzım kapanıyor. Hatırlamaya çalışarak yüzüne bakıyorum. Gözlerim mavilerindeki sıcaklığa odaklanıyor, umutsuzca bir ipucu arıyorum.

"Moskova," diye hırlıyor

sessizce. Sertleşiyorum ve

kaşlarımı çatıyorum.

"Küçük bir kız vardı," diyor Kostya usulca. "Gün ışığından saklanmayı ya da o şekilde incinmeyi hak etmeyen bir çiçek."

Nabzım atıyor.

"Küçük bir melek, hiç işi olmayan bir cehennemde yaşamaya zorlandı. Ama yine de karanlığın içindeki güzelliği buldu."

"Kostya..."

Bakışlarını önce çıplak göğsüne, sonra da omzuna indiriyor. Bakışlarını takip ediyorum ama birden nefesim kesiliyor. Diğerlerinin arasında daha önce fark etmediğim bir dövme saklı. Ama şimdi gördüğüme göre, onu kaçırmak mümkün değil.

Mavi ve yeşil kelebek, kağıttan kesilmiş gibi görünüyor.

Kalbim durdu. Aman Tanrım.

"Ateş ateşe karşı savaşıyor," diye homurdanıyor Kostya nazikçe. "Kötülük kötülüğü yenebilir."

Bedenim yüzüyormuş gibi hissediyorum. Parçaları birleştirmeye ve imkânsızı anlamaya çalışırken başım dönüyor. Ciğerlerim çalışmayı reddediyor ve ben sadece şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Ama yavaş yavaş her şey geri gelmeye başlıyor. Ve zihnimde, iyice odaklanıp kanı, teri ve kiri temizlediğimde, birden Kostya'nın yüzünü görüyorum.

"Sen," diye nefes alıyorum.

"Masumiyet o gün kayıp bir ruhu kurtardı Nina," diyor sessizce.

Ağlamaya başladım. Yavaşça başımı sallarken hıçkırık boğazıma düğümleniyor. Çünkü aniden, her şey geri geliyor.

"Sen..." Boğuluyorum. "Bogdan, üvey babam. O gün sendin."

"Evet," diye inliyor. Elime uzanıyor. Sıkıca kavriyorum, parmaklarımız iç içe geçiyor. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor

ve tenimde zonkluyor. Her şey dönerken nefes almakta zorlanıyorum.

"Kostya," diye fısıldıyorum.

"Kaçabilirdin Nina," diyor sessizce. "I-"

"Yapmalıydın."

Homurdanıp beni kucağına çektiğinde, isteyerek düşüyorum. İçine gömülürken inliyorum, ellerim çıplak göğsünün ve omuzlarının üzerinde kayıyor. Orada donmuş bir şekilde otururken gözlerinin içine bakarak inliyorum.

Ama sonra büyük eli saçlarıma kayıyor. Nabzım yükselirken onu yumruk gibi kavırıyor. Aniden beni kendine doğru çekiyor ve ağzım onunkine yapışırken inliyorum.

KOSTYA

İlk seferinde onu öpmek bir sözdü. İkincisi, bir yemin.

Kucağıma çöktüğünde inliyorum. Dudaklarım onunkilere çarpıyor, onları talep ediyor-ağzını yutuyor. Ellerim kalçalarından yukarı kayıyor, tişörtü de onunla birlikte itiyor. Belinde toplanıyor ve ağzıma doğru nefes nefese kalıyor.

Onu derinden öpüyorum, bana karşı kıvranırken iniltilerini hararetle yutuyorum. Ellerimden biri kalçasında duruyor, onu kavıyor, başparmağım amına tehlikeli bir şekilde yakın. Diğer elim sırtına doğru kayıyor. Parmaklarım uzun saçlarına dolanıyor ve bir yumruğa sarıyor.

Ağzım boynuna düşerken Nina umutsuzca inliyor. Dişlerim boğazında geziniyor. Elim saçlarını çekiştiriyor, hevesle nefes alırken başını geri çekiyor. Elim kalçasını sıkıyor ve kıcını kavramak için kayıyor. Kaslarım kıvrılıp geriliyor ve ağır, kalın sikim bacaklarının arasındaki sıcaklığa karşı sertçe dalgalanıyor.

"Kostya," diye mırıldanıyor. Emiyorum ve boynunu kemiriyorum. Kıçındaki elim büyük boy gömleği kavramak için döndüğünde homurdanıyorum. Gömleği vücudundan yukarı, karnına ve ardından dolgun göğüslerine doğru itiyorum. Çıplak göğsüme bastırduğında inliyorum - ten tene - kıvrımları yontulmuş kaslarıma karşı. Meme uçları göğsümün üzerinde noktalar gibi sürükleniyor ve Nina derin bir nefes alıyor.

Tişörtünü başından çekecek kadar teninin tadına bakmaktan uzaklaşıyorum. Saçları hem onun hem de benim yüzüme dökölüyor. Ama ağzım hevesle tekrar onunkine bastırırken saçlarını hızla kenara itiyorum.

Dudaklarına doğru homurdanıyorum, aşağıya inmeden önce alttakini aklıkla emiyorum. Çenesine, çenesine, boynuna. Ağzımı göğsünden aşağıya doğru kaydırırken Nina parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor. Göğüslerinden birinin eğimini öpüp emiyorum. Dudaklarımin arasında bir meme ucunu emdiğimde, onu şok etmişim gibi sarsılıyor.

Diğerine geçmeden önce dilimi pembe tomurcuğun üzerinde gezdirirken umutsuzca inliyor. Ellerim aşağıya doğru kayıyor, kaburgalarının üzerinde geziniyor, vücudunu sıkıyor ve sahiplenici bir şekilde kavıyor. Onu kalın ereksiyonuma karşı sallarken kıcını sıkıca kavıyorum. Nina'nın nefesi kesiliyor.

"Siktir, Kostya..."

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum küçüğüm," diye hırlıyorum tenine doğru. "Kotumun içinden, külotunun içinden. Küçük amının benim için ne kadar sıcak ve istekli olduğunu hissedebiliyorum."

Titriyor ve inliyor. Yüzümü tutuyor ve beni hevesle öpüyor, kontrolü ele alıyor. Kollarımda o kadar küçük ki, ani güç değişimi neredeyse sevimli geliyor. Ama çok geçmeden tekrar benim oluyor.

Ellerim kıcını kavırıyor ve kaslarım sıkılıyor. Onu yukarı kaldırdığımı hissedince bir nefesle dudaklarımdan uzaklaşıyor. Onu yukarı kaldırırken ağzım vücudundan aşağı, göğüslerinin üzerinden, karnından aşağı kayıyor. Karnı dudaklarımdan altında çöküyor ama ben aşağı inmeye devam ediyorum.

"Ben hiç-"

"Biliyorum," diye homurdanıyorum kalçasına doğru. Ellerim kıcını kavırıyor ve bir başparmağımı bacaklarının arasındaki külot şeridinin altına kaydırıyorum. İlk kez, onun sıcak küçük amını hissediyorum ve daha fazlasına sahip olma beklentisiyle inliyorum. Ne kadar kaygan ve damlayan ıslak olduğunu hissedebiliyorum - dudakları başparmağıma karşı ne kadar kadifemsi yumuşak.

Yaralarımın acısını görmezden gelerek onu kollarımın arasında döndürüyorum. Onu yatağa geri itip külotunun önünü ellerimle kavradığımda hevesle miyavlıyor. Külotunu önce dizlerine kadar indiriyorum, sonra da aç bakışlarımdan ve zonklayan sert sikimin önünde tamamen çıplak ve açık kalana kadar çekip çıkarıyorum.

Duraklıyorum, nabzım hızla atıyor. Gözlerim onun üzerinde kayıyor, güzelliğinin her santimini yutuyor -her kıvrımını, her yarığını, tenindeki her tüy yumağını. Ama sonra, bir an daha kendimi tutamıyorum.

Yerde dizlerimin üzerine çöküyorum ve kalçalarını ellerimle kavıyorum. Onları birbirinden ayırıyorum ve başımı aralarına sokuyorum. Sıcak nefesimi çıplak amcığının üzerinde hissedince inliyor. Ama sonra, artık alay etmiyorum.

Ağzım amını kaplıyor ve zevkle çığlık atıyor. Dilim kasıtlı olarak dudaklarında geziniyor, klitorisinin üzerinde gezinirken dudaklarını ayırıyor. Küçük amının bal gibi tatlı tadıyla derin derin inliyorum, anında çenemi kremasıyla dolduruyor.

Sikim bacaklarımın arasında dalgalanıyor ve sonra gerçekten onun tadına bakmaya başlıyorum.

"Kostya!" Dilim içine girdiğinde haykırıyor. Ben nazik değilim. Narin değilim. Onun amını yalayıp yutuyorum. Onu dilimle derinden beceriyorum ve klitorisini dudaklarımın arasında emiyorum. Kalın parmaklarım içine kayıyor ve daha fazlası için kalçalarını sallarken zevkle ciyaklıyor.

Klitorisini emerken g-noktasına sürtünüyorum, dilimi üzerinde dans ettiriyorum. Amına doğru vahşice inliyorum, ıslaklığını açlıkla höpürdetiyorum, sanki asla doyamayacakmışım gibi.

Ve ilk tadımla biliyorum ki asla
Bu kıza doydum.

İri ellerim kalçalarını kavırıyor, bacaklarını açıyor ve ayaklarını havaya kaldırıyor. Nina yatakta kıvranıyor, bir eliyle çarşafı, diğer eliyle saçlarımı kavırıyor. Kalçaları ağzıma doğru yuvarlanıyor ve ben onu dilimle becerirken nefes nefese adımı söylüyor.

Dilimi aşığıya doğru kaydırıyorum ve vücudu sertleşip kasılıyor.

"Siktir! Oh... ne... oh siktir!"

Dilim göt deliğinin etrafında dönüyor, sonra ucuyla küçük, dar deliğini kızdırıyorum. İtiyorum, onu kızdırıyorum, ona her santimini arzuladığımı gösteriyorum. Titriyor ve sonra benim için hafifçe açılıyor. Ve dilimi içine sokup çıkarmaya başladığımda, inlemeleri pencereleli ofisi dolduruyor.

Ağzımı tekrar klitorisine götürüyorum. Dudaklarımın arasındaki küçük düğmeyi emiyorum ve dilimi üzerinde gezdiriyorum. Kalçalarını sıkıca kavriyorum, onları birbirinden ayırıyorum ve vücudundan zevk talep ederken amına doğru hırliyorum.

Onun boşalmasını istiyorum. Dilime boşalmasını istiyorum.

Miyavlıyor ve nefes nefese kalıyor, ağzımın altında paramparça oluyor. Dilimi klitorisinin etrafında döndürüyorum ve derinden inliyorum. Ve aniden kalçaları yüzüme çarptı.

"Kostya-!"

Boşalmaya başladığında çığlık atıyor. İnlemeleri kulaklarımı dolduruyor ve kalçaları amını ağzıma doğru itiyor. Homurdanıyorum, ağzıma sertçe boşalırken durmadan klitorisini emiyor ve dilimi sokuyorum. Tatlılığı dilimi ve çenemi kaplıyor ve her damlasını içerken inliyorum.

Geri çekiliyorum ve kalçasını ısıriyorum, iz bıraktığından emin oluyorum. Titriyor ve kalçalarını kaldırıyor, ben de kendi kendime sırtıyorum. Ağgözlü, ağgözlü kız.

Üstünden kaymak için hareket ediyorum. Ama aniden yataktan fırlıyor ve saf enerjiden oluşan küçük bir top gibi bana çarpıyor. Bana doğru hamle yapıyor, kucağıma tırmanırken beni inletiyor ve kıcımın üzerine düşmeme neden oluyor.

Ağız benimkine yapışıyor ve beni umutsuzca öpüyor. Dudaklarımda kendi dölünün tadını alabildiğini biliyorum ama bunun için beni daha sert öpüyor gibi görünüyor. Elleri kot pantolonuma gidiyor, kemerini çekiştiriyor. Sıkışmış gibi görüldüğünde, elim yardım etmek için katılıyor.

Önce kemerimi, sonra kotumu çekiştirerek açıyorum. Nina, eli karın kaslarımdan aşağı, kot pantolonuma ve boxer'ıma doğru kayarken ağızımın içinde inliyor. Bana karşı titriyor ve pantolonumu aşağı itmek için sıkı küçük kıcını kaldırıyor. Yardım ediyorum, bacaklarımdan aşağı itiyorum ve o bana geri yerleşirken onları tekmeliyorum.

Çıplak, kaygan amına karşı beni sıcak, sert ve kalın hissettiğinde anında nefesi kesiliyor. Nefes nefese inliyor, gözlerini aramızdan ayırmıyor. Yüzü kıpkırmızı ve dudağı dişlerinin arasına sıkışmış.

Gergin görünüyor. Ama aynı zamanda istekli ve aç görünüyor. Kaygan amını kalın ereksiyonuma karşı nazıkçe öğütüyor. Nina sessizce inliyor.

"Kostya-"

"Hiç yapmadığını biliyorum,

Nina." "Ben-sen çok

büyüksün..."

Ellerim kalçalarını kavramak için kayarken inliyorum.

Kulağına yaklaşıp boynuna doğru nefes alıyorum.

"Bana uyabileceğini biliyorum meleşim..." Kalın bir şekilde homurdanıyorum.

Titriyor, bana karşı titriyor. Bacaklarının arasındaki ıslaklığın daha da arttığını hissedebiliyorum ve kalçalarının sallanışındaki çaresizliği hissediyorum.

Nina yavaşça ayağa kalkıyor. Bana bakıyor. Aramıza uzanıp sikimi kavradığımda gözleri kapalıydı. Şişmiş başını klitorisine sürüyorum ve inliyor. Kendimi onun kadifemsi dudaklarının arasına yerleştiriyorum, nabzım hızla atıyor. Nina'nın kolları boynuma dolanıyor ve ağzını benimkine bırakıyor, beni yavaş ve derin öpüyor.

"Bana sahip olmanı istiyorum," diyor sessizce. "Seni hissetmek istiyorum-oh lanet olsun..."

Başımı içine soktuğumda inliyor. Çok dar ve sikim çok ama çok büyük. Ama benim için açıldığını hissediyorum. Güzel amının kalın kafamın etrafında gerildiğini hissedebiliyorum. Aşağı doğru kayıyor, bir inç alıyor ve sonra bir tane daha. Kaygan sıcaklığı beni sarıyor, başımı döndürüyor.

Nina dudaklarını benimkilere bastırıyor. Kalçalarıyla aşağı doğru itiyor ve sıcak amcığı sikimden daha da aşağı kayıyor. Onu yakalamamak ve kendimi onun tatlılığının derinliklerine sokmamak için her şeyimi alıyorum. Ama kendimi tutuyorum. Parmaklarım tenini kazıyor, dişlerim boynunda geziniyor.

Nina tekrar itiyor. Gittikçe alçalırken inliyor. Neredeyse tamamı içimde olana kadar omzuna karşı tıslıyorum.

"Sen-"

Kontrolümü kaybettim ve patladım. Kıcını tuttum, hırladım ve kalçalarımı yukarı salladım. Kalınlığımın son iki santimi ona daldı ve Nina zevk içinde ciyakladı.

"Aman Tanrım, evet!"

Memelerine doğru inliyorum, sikim onun sıcak küçük amcığının derinliklerinde dalgalanırken hırlıyorum. O kadar sıkı, o kadar kaygan, o kadar tatlı, o kadar mükemmel ki. O daha önce hiç hissetmediğim bir cennet.

Ellerim kıcının altına kayıyor ve onu sıkıca kavırıyor. Yukarı doğru kayıyor, dudakları şaftıma yapışırken nefesi kesiliyor. Ucuna geldiğimde gözleri benimkilere dikiliyor. Bakışlarını tutuyorum, onu her santim aşağı indirirken alınlarımızı birbirine bastırıyorum. Yüzü çöküyor, aşağı kayarken nefesi kesiliyor.

Bir iniltiyle dudakları dudaklarıma yapışıyor. Duvarları beni sıkıştırıyor ve onu tekrar kaldırmaya başlıyorum. Ama kalçaları kontrolü ele aldı. Yukarı kayıyor ve sonra beni derinlere almak için geri itiyor. Amcığı kalınlığımın etrafında dalgalanıyor ve sıkılıyor. Vücudu benimkine karşı kıvranıyor. Teni kaslarıma karşı kaygan ve sıcak, ağzı ise benimkine aç.

Daha hızlı hareket ediyor, benim büyüklüğüme alıştıkça kalçaları daha agresifleşiyor. Bir elimi bacaklarının arasına sokup nerede bulunduğumuzu hissediyorum. İçine doğru iterken inliyorum, yumuşak dudaklarının penisimin etrafında çok iffetsizce gerildiğini hissediyorum.

Ellerim tekrar kıcına gidiyor. Sikimin üzerinde daha hızlı zıplıyor, beni derinden öpüyor. Kalçalarım yukarı kalkıyor, sikimi ona vuruyorum. Başını geriye atıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor. Sallanırken daha yüksek sesle inliyor

ve

sikimin üzerinde zıplıyor. Ta ki aniden titreyene kadar. Vücudu benimkine karşı dalgalanıyor. Küçük ateşli amcığı sikimi sıkıyor ve sertçe boşalıyor.

"Kostya!" Dudaklarını benimkilere çarpmadan önce çığlık atıyor. Sikimden aşağı doğru kayarken ağzımın içinde inliyor. Amının spazm geçirdiğini ve taşaklarımı dölleriyle doldurduğunu hissedebiliyorum.

Onun benim için geldiğini hissetmek dayanabileceğim son şey. İçimdeki canavar aniden kopuyor ve kontrol altında tutmaya çalıştığım kısıtlamalar paramparça oluyor.

Bir kükreme ile onu kaldırdım ve bizi döndürdüm. Onu yatağa geri itiyorum, bacaklarının arasına geçiyorum ve ağır sikimi şişmiş, pembe amının üzerine koyuyorum. Başını aşağı doğru kaydurdım ve hafifçe içeri soktum. Bacakları kaslı kalçalarımın etrafında genişçe açıldı. Ve sonra aniden, sikimi onun derinliklerine soktum.

Nina zevkle çığlık atıyor, sırtını kamburlaştırıyor. Ben onun üzerinde hareket ederken ayak bilekleri arkamda kilitleniyor. Büyük ellerim kalçasını ve yanağını kavırıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Kalçalarım itiyor, kalın sikim tekrar tekrar içine giriyor. Hırlıyorum, bir hayvan gibi içine girerken ağzını morartacak kadar sert öpüyorum.

Sanki onu yetiştiriyorum, kendiminmiş gibi sahipleniyorum.

Kollarını ve bacaklarını etrafıma sarıyor, kulağımın dibinde deli gibi inliyor. Tırnakları sırtımda geziniyor ve kalçalarım tekrar tekrar dönüyor. Sikim ıslak bir şekilde içine dalıyor, küçük amını sert ve derin bir şekilde dövüyor. Taşaklarımın yukarı kalktığını hissedene kadar.

Nina altımda patlıyor. Amcığı beni sıkıştırıyor. Orgazmı vücudunda dalgalanıyor. Ve bu sefer, beni de onunla birlikte serbest bırakmaya sürüklüyor. İnliyorum ve alabildiğim kadar derine itiyorum. Taşaklarım şişiyor ve sikim kabarıyor. Birdenbire amını dölleriyle dolduruyorum.

Sıcak tohumlarım içine akıyor, derinlere dökülüyor ve onu dolduruyor. Ağzım onunla morarıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, kolları ve bacakları etrafımda kilitleniyor.

"Benim," diye inliyorum dudaklarına.

"Hep öyleydin," diye fısıldıyor. "Sadece beni bulmanı bekliyordum."

Tekrar içine gömülürken onu derinden öpüyorum çünkü çok uzaktayız.
bitti...

NINA

Hayatınız boyunca kulaklarınızda bir çınlama olduğunu aniden kesilene kadar FARK ETMEYEBİLİRSİNİZ. Ya da biri at gözlüklerinizi çıkarana kadar görüşünüzün ne kadar sınırlı olduğunu anlamayabilirsiniz.

Biri size ilk şeker tadınızı verene kadar tatlının ne olduğunu bilemeyebilir ya da ateşin önüne ilk kez adım atana kadar sıcak olmanın ne olduğunu bilemeyebilirsiniz.

Yatakta, Kostya'nın büyük, güçlü kollarında uzanırken, tam olarak böyle hissediyorum - sanki bir mağaradaymışım, dış dünyanın tadını ve kokusunu hiç bilmiyormuşum gibi. Sanki kendi hayatımın bir oyununu yaşıyormuşum ve ancak şimdi sahneden çıkıp gerçeğe adım atıyormuşum gibi.

Bekaretimi kaybetmek bana süper güçler falan kazandırmış değil - en azından ben öyle düşünmüyorum. Ama bana bir şey yaptı. Beni değiştirdi.

Bogdan ve Dima'nın evinde yaşarken kendi etrafıma bir kale inşa ettim. Kalbime duvar ördüm, düşüncelerimi ve duygularımı korudum. Kendime gülümsememeyi öğrettim-

umut etmemek ya da hayal kurmamak. Tüm bunları o cehennemden kurtulmak için yaptım ama o duvarlar hep ayakta kaldı. Chicago'da Viktor'la yeni bir hayat kurduktan sonra bile.

Ama Kostya yıllar önce ördüğüm duvarları yıktı. Onları ayaklarımın dibinde yıktı, beni ona karşı çıplak bıraktı. Ama artık korkmuyorum. Örtünme ya da korunma eksikliği beni endişelendirmiyor. Çünkü belki de hayatımda ilk kez bunlara ihtiyacım olmadığını biliyorum.

Kalbimin duvarlarla çevrilmesine gerek yok. Umutlarımın, hayallerimin ve duygularımın izlenmeye ve uyarılmaya ihtiyacı yok. Sırtarak başımı çeviriyorum ve göğsünden gözlerinin içine bakıyorum. İlk defa kendimi gerçekten güvende hissediyorum. Sanırım onun yanında kendimi hep güvende hissedeceğim.

Kostya altımda kayıyor. Kocaman eli çıplak sırtımı nazikçe aşağı yukarı ovuyor. Yapabildiği ham güç ve nazik okşama karışımı tenimi karıncalandırıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve içim arzuyla zonkluyor.

Yer değiştiriyorum, tırnaklarımı taş gibi sert göğsünde ve karın kaslarında gezdiriyorum. Bacağım ona doğru uzanıyor ve ayak bileğimi uzaktaki bacağının altından geçiriyorum, sanki kendimi ona bağlıyormuşum gibi.

"Endişelenmene gerek yok, biliyorsun," diye homurdanıyor Kostya sessizce. Merakla gülümsüyorum ve ona bakıyorum. "Ne hakkında?"

"Beni kaybetmek hakkında. Seni bırakmamla ilgili." Nadiren gülümsüyor ve beni eritiyor. "Gitmene izin vermeyeceğim, Nina. Asla."

Kızarıyorum ve gülümsüyorum. Yakınıma eğiliyor, ağzını yüzüme doğru indirirken yüzümü kavırıyor. Onu hevesle öpüyorum, tadına bakıyorum

dilini benimkiyle birleştirdi. Elleri üzerimde sıkılaşıyor, beni vücuduna doğru çekiyor.

Uzaklaştığım da kalbim hızla çarpıyor. Ama bir anlığına gerçek dünya bana onun da var olduğunu hatırlatıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Sorun nedir?"

"Viktor'u arayıp hayatta olduğumu haber vermediğimi fark ettim." Kaşlarımı çattım. "Tanrım, berbat bir ablayım."

Kostya gülümsüyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. Ben tekrar geri çekilmeden önce beni tekrar öpüyor.

"Kahretsin, telefonum geri geldi." "Onu da yanımızda götürdüm."

Kostya uzanıyor, komodinin çekmecesine uzanmak için dönüyor. Geri dönüyor ve bana telefonumu uzatıyor.

"Ama," diye hırılıyor sesinde bir uyarı tonuyla. "Bence yapmamalısın."

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Neden olmasın?"

Kostya'nın çenesi sıkılır. "Çünkü biri senin peşinde. Bir kurt. Bir avcı."

Sırıtıyorum. "Evet, o da beni yakaladı."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. Ama sonra bir gölgeyle birlikte kaybolur.

"Ben değilim ufaklık," diyor sessizce. "Seni avlayan başka biri var."

Titriyorum, bedenim onunkine karşı sıkılaşıyor. "Partide vurulma olayı."

"Ve araba kazası, ve hastane." "Birileri

Viktor'un peşinde," diyorum ince bir sesle.

Kostya kaşlarını çattı. "Biri senin peşinde Nina."

Başımı salladım. "Evet, Kashenko örgütü içinde kim olduğum ve Vik ile olan bağlantım nedeniyle-"

"Hayır, meleğim," diye homurdanıyor sessizce, başını sallayarak. "Hayır, biri senin peşinde. Benim dışımda biri seni izliyor, takip ediyor..." kaşlarını karanlık bir şekilde çatıyor. "Seni arzuluyor."

Titriyorum, aniden üşüdüm. "Ne oldu?"

Kostya'nın çenesi sıkılaşıyor ve ellerinin üzerimde sahiplenici bir şekilde sıkıldığını hissediyorum. "Dairende biri vardı."

Kaşlarımı çattım. "Evet, sen..."

Başını sallıyor ve midem sıkışıyor.

"Duşa girdiğim gün, sen de oradaydın. Beni gördün ve yazdın-"

"O ben değildim."

Bembeyaz kesildim. Anında midem bulanıyor ve aynı zamanda dehşete düşüyorum. Sözleri içime işledikçe tüylerim diken diken oluyor.

"Pardon, ne dedin?"

"O zamandan beri de oradalar," diye hırlıyor. "Bir şekilde, seni ne zaman izlediğimi ve ne zaman izleyemediğimi biliyorlar." Elleri üzerimde daha da sıkılıyor ve beni kendine çekiyor. "Seni avlayan başka bir kurt var ufaklık," diye tıslıyor. "Ve şimdi ben de onları avlıyorum. Kardeşini aramaktaki ihtiyatım..."

"Başka kimin dinlediğini merak ediyor," diyorum sessizce.

Kostya başını sallar. "Sıkıntınızın sadakatle ilham vermesini anlıyorum. Ama Kashenko örgütü çok büyük. Çok fazla kulak var. Doldurulmaktan mutlu olacak pek çok cep var."

Başımı salladım ve telefonuma uzandım. O gün banyo aynamdaki yazıyı yazanın başka biri olduğunu bilmek beni hâlâ uyuşturuyor ve hasta ediyor. Ama Viktor'a iyi olduğumu söylemem gerekiyor.

Aramak yerine mesaj atıyorum.

Hey, daha önce ulaşamadığım için özür dilerim. Ben iyiyim. Şu an arayamam ama güvendeyim. Yaralı değilim.

Viktor anında cevap verir.

Ödümü kopardın Nina. Hangi cehennemdesin sen?

Çekiniyorum.

Ben güvendeyim. Ama hastanede ne olduğunu öğrenene kadar.

Eve ulaşabilir misin? Herkesi tecrit altına aldım. Adamlarımız şehri tarıyor.

bilgi alabilecekleri herkesi indirecekler. Peşimizde kimin olduğunu bulacağız Nina. Ve onlara iki kat daha fazla zarar vereceğim.

Gülümsüyorum. Kardeşim ailesini ve sevdiklerini koruma konusunda çok gayretlidir. Ama ben de öyleyim. Akraba olmamız çok mantıklı.

Şu anda yapamam ama gerçekten güvendeyim. Tehlikenin dışındayım.

Emin misin?

Olumlu. Lütfen benim için endişelenmeyin. Söz vermiyorum.

Sırıtiyorum.

Seni seviyorum. Herkes güvende mi?

Öyle. Ben de seni seviyorum Nina. Korunuyor musun?

Gülümsüyorum. Silah demek istedi. Ama iri yarı, kaslı bir Viking savaşçısı gibi yatakta sırtüstü yatan Kostya'ya baktığımda yüzüm kızarıyor. Evet, kesinlikle öyle.

Evet. Yakında ulaşırım.

Dikkatli ol, Nina. Bunu kimin yaptığını bulacağız ve onları yok edeceğim.

Telefonu bıraktım ve Kostya'ya sarıldım. "Kardeşin sana çok değer veriyor."

"Ailesine karşı korumacıdır. Gayretle."

"Güzel," diye homurdanıyor Kostya. "Ondaki bu özelliğe hayranım."

Dudaklarım bükülüyor. Haftalardır aklımın bir köşesinde duran soru yüzeye çıkıyor. Ama sormaya korkuyorum, çünkü cevabın ne olabileceğinden korkuyorum.

"Kostya..."

"Başımdan beri neden senin peşinde olduğumu bilmek istiyorsun." Başımı salladım.

"Nina, partiden önce, seni yakaladığımda..." diye homurdanıyor ve başını sallıyor. "Senin kim olduğunu bilmiyordum... Yani..."

"Sen yapmadı Biliyorum I oldu ve Kız itibarenve Moskova kiracıları."

"Hayır," diye hırılıyor. "O zamanlar bir çocuktun. Ve şimdi, sen..." kayıyor, göğsünde alçak bir hırıltı gürlüyor. "Büyüdün."

Sırıyorum. "Bunu fark ettin, değil mi?"

Eli sırtımın üzerinden kayarak kıcımlı sıkıca kavlıyor. Beni vücuduna sıkıca çekiyor ve sikişinin bana karşı hafifçe kalınlaştığını hissettiğimde inliyorum.

"Evet meleşim," diye inliyor. "Yaptım."

Başımı çeviriyorum, onu yavaşça öpmek için başımı kaldırıyorum. Elleri üzerimde geziniyor ama kıkırdayıp geri çekiliyorum.

"Uh-uh, bunu duymak istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Emin

misin?" Yutkunuyorum,

başımı sallıyorum. "Evet."

"O gece seni intikam olarak alacaktım. İntikam. Ailen benden birini aldı. Sen de bunun karşılığıydın."

Kaşlarım çatıldı. "Kim-"

"Fyodor Kuznetsov."

Kaskatı kesildim. Ağzım açık kalırken kalbim sıkışıyor.

"Nasıl oldu da

."

"Beni o büyüttü."

Geri çekiliyorum. Yatakta doğrulup dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Kostya'ya bakıyorum. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum.

-Bunu duymanın benim için ne anlama geldiğini biliyor. Ama söylenmesi gerektiğini de biliyor.

"O ne?"

"Moskova'da ben de sizin gibi sistemin içindeydim. Ailem beni bir polis karakoluna bıraktı ve istenmeyen çocuklar için bir eve getirildim." Yüzü kararıyor. "Orası... iyi bir yer değildi. Ama sonra bir gün bir adam geldi."

"Fyodor."

Başını sallıyor. "Sert bir adamdı. Zaman zaman acımasızdı. Gaddardı. Ama bana ve başka bir çocuğa yeni bir hayat verdi; bir ev, bir çatı, yiyecek. Bize fırsat verdi."

"Ne yapmak için?"

"Onun için asker olmak. Savaşmak ve bu dünyadan ihtiyacımız olanı almak için."

Başımı sallıyorum. Elim onun elinin içine kayıyor. "Moskova zor bir hayattı." "Baba," diye sessizce homurdanıyor. "Evet, öyleydi."

"Yani seni yetimhaneden aldı ve..." Kaşlarımı çatıttım. "Sizi asker mi yaptı?"

Başını sallıyor. Kaşlarımı çatıp bir şey söylemediğimde kaşları çatılıyor. "Ne?"

"Yok bir şey, sadece..."

"Konuş."

"Biraz manipülatif görünüyor. Biraz zalim?"

Kaşlarını çatıyor. "Beni ve Dimitri'yi grup evinde bırakıp yırtıcı hayvanlar için et olarak sokaklara salmak zalimlik olurdu."

Kalbim burkuldu ve elini sıktım. "Özür dilerim Kostya."

"Ama Fyodor'un bizi kullandığını düşünüyorsun."

Başımı salladım. "Evet, öyle düşünüyorum."

Başka tarafa bakıyor. "Onu tanı mıyordun." "Onun mirasını biliyorum."

Kaşlarını çatarak bakışlarını bana çeviriyor. "Ne?"

"Sizi bulmadan önce, ardında bıraktığı yıkım yolunu ve parçalanmış hayatları biliyorum ve-"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye tersliyor öfkeyle. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Arkalarındaki savaşı görüyorum - koruduğu adamın zalim biri olduğunu biliyor ama onu koruyor çünkü Kostya'nın tanıdığı tek aile o.

Bu iç savaşı biliyorum, çünkü Bogdan'la ilgili olarak benim de içimde aynı savaş vardı.

"Bak, aklından neler geçtiğini biliyorum, tamam mı?"

"Bundan şüpheliyim."

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Kırık bir geçmişi ve istismarcı sözde babası olan bir tek sen misin? Okuldaki öğretmenlerime ne kadar sık ayağımın takıldığını ya da bunun bir kaza olduğunu söylediğimi biliyor musun? Kendime kaç kez üvey babamın beni gerçekten sevdiğini, sadece baş etmesi gereken çok şey olduğunu söyledim?"

Kostya'nın ağzı incelir. "Seni kurtardığım adam Fyodor değildi."

"Haklısın, öyle değildi," diye çıktım. "O daha kötüydü. En azından Bogdan'da, taciz ve saçmalıklar yüzeydeydi. Fyodor seni kullandı Kostya. Seni bir savaşçı ve bir asker olarak şekillendirdi."

"Beni bir erkek yapmak için!" diye homurdanıyor.

"Ya da seni lanet bir top yemi olarak kullanmak için! Bir kalkan olarak!"

Bir hırıltıyla yataktan kayar ve ayağa kalkar. Odayı adımlıyor, çenesini sıkmış, öfkeyle bakıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun Nina. O zor bir adamdı ama hayat zor." Dönüyor, alay ediyor. "Belki de Kashenko'nun ziyafet sofrasındaki zenginlik ve ayrıcalık dolu hayatında bunu unutmuşsundur."

Çenem düştü. "Unuttun mu?" Tıslıyorum. "Dünyanın ne kadar soğuk ve acımasız olduğunu unuttum mu?" Yataktan kalkıp ondan uzaklaşırken alay ediyorum. Omzumun üzerinden ona dik dik bakmadan önce başparmağımı omzumun üzerinden geçirerek sırtımdaki kabarık yara izlerine bakıyorum.

"Unutmuş gibi mi görünüyorum, Kostya?! Bunu unutabileceğimi mi sanıyorsun?!"

Sessiz. Çenesi sıkılı. Gözleri benimkileri yakıyor. "Üzgünüm, Nina."

"Evet, herkes üzgün," diye mırıldandım.

"Tüm hatalarına rağmen Fyodor'un benim ve Dimitri için bir baba gibi olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ve senin ailen -Nikolai- onu vurdu-"

"Nikolai onun oğlu," diye çıkıştım.

Kostya donakalır. Çenesi kenetlenirken bakışları sertleşiyor. Yutkunuyorum, yüzümü ona dönüyorum.

"O kısmı bilmiyordun, değil mi?"

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Hayır, o-"

"Moskova'daki bir kulüpte ek iş olarak kokteyl garsonluğu yapan bir tıp öğrencisi vardı. Fyodor onu bir tuvalete sürükledi ve önce ona saldırdı.

onu dövmek." Ağzım açık kaldı. "Nikolai'nin annesi oldu."

Kostya'nın yüzü soluyor, çizgiler daha da derinleşiyor. "Bu değil
."

"Evet, öyle," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Fyodor da Lev'in babasıydı. Bunu biliyor muydun?"

İri Rus gözlerini kırpıştırıyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor. Ağır bir şekilde sandalyeye çökmeden önce bir adım geriye sendeliyor.

"Ben..." diye kaşlarını çatır. "Hayır, o-"

"Evet, öyleydi," diye fısıldıyorum usulca. "Lev'i on bir yaşındayken St. Petersburg sokaklarına atana kadar. Sanırım hesap yaparsan, Moskova'da ortaya çıkıp kendi kişisel çıkarları için hayduta dönüştürecek yeni genç çocuklar aramaya başlamasının çok uzun sürmediğini göreceksin."

Kostya hiçbir şey söylemiyor. Ama çenesi öfkeyle gıcırıyor ve sıkılıyor. Gözleri ateşli bir şekilde yere bakıyor.

"Senin için anlamı olan birini kaybettiğin için üzgünüm Kostya," diyorum nazikçe. "Üzgünüm. Ama o adamı bıraktığı enkazdan tanıyordum - değer verdiğim insanlarda bıraktığı parçalanmış hayatlardan."

Kostya yumruklarını sıkarak yavaşça nefes

alıyor. "Hapishaneye nasıl düştün?"

Bana sertçe bakıyor. "Dikkatli ol Nina," diye hırlıyor.

"Anlat bana."

Başka tarafa bakıyor. "Bir iş kötü gitti." "Fyodor'un ayarladığı bir iş."

"Evet," diye tersledi. "O, Dimitri ve ben. Boş para havaleleriyle dolu bir postane vardı. Ama dağıldı ve..."

Yüzü buruşuyor ve yere hırlıyor. Ona doğru bir adım atıyorum.

"Dimitri'ye ne oldu?" Nazikçe söyledim.

"O öldü." Kostya'nın boğazı daralıyor. Gözlerinin ardındaki savaşı görüyorum; sadakat ve gerçeklik arasındaki savaşı. Bu savaşı ben de yaşadım. Bu savaşları ben de verdim. Bogdan'ın ölümünden çok sonra bile hâlâ bu savaşları veriyorum.

"Nasıl?"

"Postane işi," diye tersledi. "Vuruldu ve öldü."

Yutkunuyorum. "Peki ya Fyodor? Sen nasıl yakalandın ve o-"

"Çünkü aile böyle yapar!!" diye kükrüyor. Gözlerini benimkilere dikti. Öfke, acı ve ıstırap yüzünün arkasında ateş gibi parlıyor. Acı ve istismar içinde geçen bir hayatın zihinsel ıstırabı.

Bunu gün gibi görebiliyorum, çünkü aynaya her baktığımda bunu görüyorum.

Dudağımı ısırarak ona doğru yürümeye devam ediyorum. "Kostya-"

"Hayır, Nina," diye hırlıyor, aniden ayağa kalkıyor. Başını

iki yana sallıyor. "Hayır..."

"Dimitri senin hatan değildi Kostya," diye

fısıldadım. "Kes şunu."

"Fyodor seninle oynadı. Baban olmadığı gerçeğiyle oynadı, aileye muhtaç olduğunu söyledi-"

"Ne konuştuğun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun-!"

"Lanet olsun, bilmiyorum!!" Ben de bağıríyorum. "Lanet olsun, istemiyorum!"

Kostya'nın omuzları çöküyor. Sıkılı dişlerinin arasından hava emerken göğsü inip kalkıyor. Gözleri öfkeli ama aynı zamanda acı dolu. Ve bana baktığında, zırhını parçalayan çatlakları görebiliyorum.

"Nina..."

"İş kötü gitti ve baba dediğin adam seni sattı Kostya. Kendini kurtarmak için. Kendisi özgür kalabilsin diye senin hayatından vazgeçmene izin verdi."

Gözleri sıkıca kapanır. Dişleri sıkıca kenetleniyor.

"Sen hapse girdikten sonra Fyodor'a ne olduğunu biliyor musun?"

Kardeşim için çalışırken işimin yarısı derinlere inmekti. Ve Fyodor'la olanlardan sonra, ben de tam olarak bunu yaptım. Dimitri ve Kostya'yı öğrenecek kadar geriye gidemedim. Ama Anatoly ve Kiril'i biliyorum.

"Nina..."

"Başka bir yetimhanede iki çocuk daha buldu."

Kostya'nın eli yumruk olur.

"Anatoly ve Kiril. Onlar da senin gibi iriydiler. Fyodor onları boks maçlarında dövüşmeleri için eğitti."

Yüzünün düştüğünü gördüğümde, sinirlerime dokunduğumu anlıyorum. Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum ve bunu yaparken sanki o bıçak beni de kesiyor. Ama bilmek zorunda. Benim sonunda Bogdan'ı anladığım gibi onun da anlaması gerekiyor.

"Kiril o dövüşlerden birinde öldü. On bir yaşındaydı, Kostya. On bir."

"Lütfen," diye tıslıyor.

"Anatoly, Moskova'da bile olmadığı bir vurulma olayı için teslim oldu. Ama burası Moskova, bu yüzden polisin umurunda değildi. Hapse girdi ve bir isyanda öldü."

Titreyen Kostya'ya yaklaşıyorum, çenesi o kadar sıkılmış ki dişleri için endişeleniyorum.

"Kalbindeki savaşı biliyorum Kostya," diye fısıldıyorum. "Gaslighting'i, saçmalıkları, yalanları ve çürümüş bir şeye tutunman gerektiği hissini biliyorum, çünkü 'aile böyle yapar'. Ve bu saçmalık," diye tıslıyorum. "Benim artık bir ailem var. Sevmenin ve sevilmenin; saygı duymanın ve saygı görmenin ne demek olduğunu biliyorum. Aile korku değildir-"

"Nina-"

"Tehdit değil." "Lanet

olsun, Nina..."

Ona doğru adım atıyorum. Uzanıp yanağını okşadım. Titriyor, omuzları inip kalkıyor.

"Aile seni yakalar ve kurtarır. Aile seni uçurumun kenarından geri çeker," diye boğuluyorum, sesim kesiliyor. "Seni uçurumun kenarına itmez."

"Nina..."

"Ben buradayım."

Bana çarpıyor, kocaman kolları beni öyle sıkı sarıyor ki nefesim kesiliyor. Ama ben onu geri tuttum. Yüzünü boynuma gömüp bir aslan gibi kükrerken onu tutuyorum.

Öylece duruyoruz, birbirimize sarılıyoruz, ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum. Ama önemli değil.

Dediğim gibi, bu savaşı verdim. Viktor beni cehennemden çekip çıkardığından ve hayalini bile kuramadığım bir hayata kavuşturduğundan beri her gün savaştım. Hiç kimse Kostya'yı kendi cehenneminden çıkaramadı. Ama ben çıkarabilirim.

Geri çekildiğinde gözleri sertti. Ama beni göğsüne çekerken gözlerinde bir aciliyet var. Ağzını benimkine doğru indiriyor ve dudaklarımız birleştiğinde inliyorum. Başta sadece bir öpücüktü. Ama sonra, çok daha fazlası.

Beni daha sıkı kavırıyor. Öpücüğü daha derin, daha aç hale geliyor. İçimdeki sızı arzuya dönüşüyor; kırık parçalarım içimde zonklayan sıcaklıkla eriyor. Bana karşı sertleştiğini ve kalınlaştığını hissediyorum. Kocaman siki kalçalarımın arasında kabarıyor ve ben ona uzanırken inliyorum.

"Nina," diye inliyor.

"Ben varım."

Dudaklarıma doğru hırlıyor ve beni aniden kaldırıp içine alırken inliyorum. Bizi döndürürken inliyorum, açlıkla ağzını öperken sırtımı duvara çarpıyorum. Elleri kıcımlı kavıyor ve bacaklarım beline dolanıyor.

Kalın başının açıklığıma doğru kaydığını hissedebiliyorum. Bir hırıltıyla, nefesimi keserek içeri doğru itiyor. Dudaklarına doğru nefes nefese inliyorum. Kollarım boynuna dolanıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Kostya inliyor ve içime giriyor. Tüm uzunluğu istekli sıcaklığımda kabzasına kadar gömülürken haykırıyorum. Geri çekiliyor ama sonra tekrar içime giriyor, sanki beni arkamdaki duvara doğru beceriyormuş gibi. Tırnaklarım hevesle onu pençeliyor. Meme uçlarım göğsünü tırmıklıyor. Ve onu umutsuzca ve derinden öpüyorum.

Beni sertçe sikerken ağzımın içine adımını inliyor, defalarca içime giriyor. Sertçe boşalırken dudaklarına çığlık atıyorum ama o devam ediyor. Parmakları derimi kazıyor. Ağır taşakları kıcımlı tokatlıyor ve bir iblis gibi içime giriyor.

Tekrar boşalıyorum, ve tekrar. Ondan sonra ağzı benimkine değene kadar izimi kaybediyorum. Taşaklarının derinliğine gömülürken inliyor. İnliyorum ve içimde patladığını hissettiğimde onu orgazma kadar takip ediyorum. Sıcak dölleri derinlere akıyor, ben etrafını sıkarken ve ona sıkıca sarılırken içimi dolduruyor.

Dudakları sıcak bir şekilde dudaklarıma yapışıyor. Kollarını etrafıma dolayıp beni nazikçe salona taşıırken orada kalıyorlar.

yatak. Karşılıklı uzandık, ama benden hiç çekilmedi. Ve dudakları benimkileri asla terk etmiyor.

KOSTYA

Sibirya, Dört Yıl Önce:

Hücremin metal parmaklıklarına vuran bir copun sesiyle uyandım. Gözlerimi açtığımda koridordaki tek çıplak ampul dışında çoğunlukla karanlık görüyorum.

"Vstavay ublyudok!" Uyan, orospu çocuğu.

Buradaki bazı adamlar muhafızların isimlerini öğrenmeye çalışıyor; onları etkilemek, onlarla dost olmak için. İçeride koz olarak kullanmak üzere duvarların dışına bilgi aktarmak için. Ben yapmıyorum ve denemek de umurumda değil. Benim için hepsi aynı. Ve hepsi beni buradaki herkesin gördüğü gibi görüyor.

Eğer cehennemdeysek, o zaman ben şeytanım.

Çoğunlukla benim boyum. Buradaki erkeklerin çoğundan en az bir karış ve belki elli kilo daha fazla kasım var. İri olanlardan bile. Bir süre için bu beni hedef haline getirdi. Hâlâ da öyle, ama sadece gerçekten deli olanlar ya da kim bilir kime bir şeyler kanıtlamaya kararlı olanlar için.

Hücremin dışındaki gardiyan sırtarak parmaklıklara tekrar vuruyor. "Vstavay!" Bana tekrar bağıyor. Uyan.

Yine morarmış ve şişmiş gözlerim açılıp ona bakıyor. Sabah olabilir, olmayabilir de. Son kavgadan sonra bir haftadır tecritteydim. Altı kişiydiler ve benimle olan sorunlarının ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. O sorun her neyse, artık bir sorun değil. Altısı da ölmüşken değil.

Bir hafta hiçbir şeydir. Üç hafta sonra, deliliğin içinizi kemirdiğini hissetmeye başlarsınız. Bir ay sonra gölgelerle konuşmaya başlarsınız. İki ay sonra, o gölgelerden biri olursunuz.

Daha önce dört ay yaptım. Bu tekrarlamak istediğim bir şey değil. Ömür boyu burada kalacağımı biliyorum. Barların ve arka plandaki sürekli tehlike ve saldırı uğultusunun çok hoş bir hayat olmadığını da biliyorum. Ama delilikten iyidir.

"Vremya idti," diye tersliyor gardiyan. "Gitme zamanı, orospu çocuğu."

Karanlık koridorda ıslık çalıyor. Yürüyüş botlarının sesini duyuyorum ve sonra maskeli, kalkanlı, şok coplu ve silahlarını çekmiş, tam teçhizatlı yedi adamı görüyorum. Burada yatak olarak kullanılan taştan, battaniyesiz çıkıntının kenarına oturuyorum. Onlara sırtıyorum.

"Parti mi veriyoruz?"

Havlayan bir komut var. Kapı açıldı ve aniden içeri doluştular. Yedisi birden bana vurunca tısladım. Kollarımı çekerek beni geri ittiler.

arkamdan kelepçelemek için. Bir sersemletici cop bana saplandı ve acı içinde kükredim. Yerde kıvrana kadar bir tane daha, sonra bir tane daha vurdu.

Beni yukarı çekip ayak bileklerime kelepçe vurdular. Başka bir gardiyan, teslimat şoförlerinin kutuları taşımak için kullandığı türden bir arabayı iterek geliyor. Yapılması gerekeni biliyorum ama yine de beni itip kakıyorlar. Tekerlekli şeyin üzerinde durduğumda, beni ona zincirliyorlar ve ağzıma deri bir uç bağlıyorlar.

Beni koridordan geçirip dışarı çıkardılar. Bir haftadır gördüğüm ilk güneş ışığıyla gözlerimi kırıştırıyorum. Soğuk hava bana da çarpıyor, ciğerlerimdeki nefesi emiyor. Rus olabilirim ama Sibirya hâlâ buz gibi.

Çukurun kenarından süzülen ışığa bakıyorum. Evet, buraya çukur demelerinin nedeni kelimenin tam anlamıyla öyle olması. Eskiden bir kobalt madeni işletmesiyken, şimdi dibinde bir hapisane var. Yani bir şekilde parmaklıklardan, zincirlerden, silahlı gardiyanlardan ve jiletli tellerden kurtulmayı başarırsanız, özgürlüğe kavuşmak için sadece beş yüz fit yukarı tırmanmanız gerekiyor.

Ana hapisane kanadının içinde, beni hücreme götürdüler. Bunu yaptıklarında blok sessizdi. Bağırış çağırış yok. Hakaret yok. Dediğim gibi, bu cehennemde ben şeytanım.

Hücreme döndüğümde, aynı yedi adam zincirimi çözüyor ve beni diz çökmeye zorluyor. Kelepçelerin geri kalanını da çıkarıyorlar. Onlar geri çekilip kapıyı çarparak kapatırken ensemde silahı hissediyorum.

Onlar gittikten sonra, uzun süren bir kıkırdama duyuyorum. Döndüm ve tanımadığım bir yüzle karşılaştım, yeni bir gardiyan.

"Güzel mürekkep," diye kıs kıs gülüyor. Hücrede kaldığım süre boyunca gömleksizdim. Gözlerini takip ediyorum ve omzumdaki mavi ve yeşil kelebeğe güldüğünü fark ediyorum.

"Bunu erkek arkadaşın için mi aldın?" Sırıttıyor.

"Hayır," diye gülümsüyorum. "Annen için."

Sırıttışı kayboluyor. "Kendine dikkat et." Ona ters ters baktım.

"Bu bir kız için dövme," diye homurdanıyor. "Sende neden var?" Onu görmezden geliyorum ve dönmeye başlıyorum.

"Sen kız mısın? Bu kadar mı? Bacaklarının arasında bir amcık mı var?"

"Buraya gelip yakından bakmak ister misin?" Şak diye söyledim.

Kıkırdıyor. "Buna ne dersin, orospu çocuğu?" Ceketinden bir sustalı çıkardı. "Taşaklarını kesip sana bir amcık vermeme ne dersin?"

Gözlerimi deviriyorum ve tekrar arkamı dönüyorum. Genç ve ukala. Buradaki en sert adamla kavga ederek bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor. Eminim bir yerlerde "alfa köpek" olmakla ilgili bir şeyler okumuştur. Ama bana göre o sadece bir köpek yavrusu. Tehdit değil. Beni endişelendirmiyor.

Burada, alfa köpeği benim. Tartışmasız. "O kuku dövmesini bir kız için mi yaptırdın?"

Sertleşiyorum. Kıkırdıyor.

"Da, evet? Am bulmaya çalışmak için mi am dövmesi yaptırdın?"

Hâlâ onu görmezden geliyorum ama nabzımın biraz daha sert, biraz daha sıcak attığını hissedebiliyorum. Gardiyan bıçağını parmaklıklara vururken kıkırdıyor.

"Bu kız... bir fahişe mi?"

Çenem gıcırıyor. Tehlikeli bir şekilde çizgiye yaklaşıyor. Ağzımı açtığımda hala ona arkamı dönmüştüm.

"Belki de kız kardeşine onu tanıyıp tanımadığını sormalıyız."

Bıçağın parmaklıklardaki şakırtısı kesiliyor ve onun tısladığını duyuyorum.

"Seni becermemi mi istiyorsun?"

Ona dönüp ince bir gülümsemeyle bakıyorum. "Sadece kız kardeşin için mutlu olduğumu söylüyorum. En iyi yaptığı şeyi yaparak bir iş bulması çok güzel."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Belki senin şu fahişeni bulurum, tamam mı? Belki gelecek ay izne çıktığımda, bu kız bulmayı ve her deliğinden sikmeyi kendime iş edinirim-"

Ben parmaklıklara varmadan önce gözünü kırpacak zamanı bile olmadı. Çığlık atıyor ama artık çok geç. Kolum çoktan aralarına girmiş ve onu boğazından yakalamıştı. Onu sertçe çektim.

parmaklıklara çarpıp burnunu kırıyor ve dudaklarını yarıyor. Tekrar çığlık attı. Ama sonra bıçağı elinden alıyorum, çeviriyorum ve boyun atardamarının derinliklerine batırıyorum. Elimi pençelerken çığlıkları dehşet dolu hırıltılara dönüşüyor.

"Ona asla dokunamayacaksın," diye tıslıyorum kulağına. "Ve seni cehennemde gördüğümde, bunu sana tekrar yapmamı planla, ve tekrar, ve tekrar..."

Gözlerindeki hayat kaybolurken bıçağı çeviriyorum. Korumalar koridordan koşarak geliyor, silahlarını çıkarmış bana bağırlıyorlar. Bok çuvalını yere bırakıyorum, uzaklaşırken kan kaybından ölmesini izliyorum. Hücre kapımı açıp içeri doluştuklarında bana doğrultulmuş bir düzine silah vardı.

Dayak devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor. Beni hücreye geri götürdüklerinde topallıyorum ve bilincim yerinde değil. Ve bu sefer, dört aydan çok daha uzun süreceğini biliyorum. Ama bu gerçekten önemli değil. Gözlerimi kapatıyorum, küçük koruyucu meleğimi düşünüyorum ve yok oluyorum.

Burada:

Işık, ofisin pencerelerinden usulca içeri süzülüyor. Aslında her yer pencereci - estetikten ziyade ustabaşının aşağıdaki makinelerde çalışan işçileri görebilmesi için. Ama burası onlarca yıldır terk edilmiş.

Deponun içindeki oda zaman zaman tuhaf hissettiriyor. Karanlıkta, neredeyse hapishaneye geri dönmek gibi. Sadece çok daha rahat. Ve Sibirya'dan çok daha az soğuk. Gündüz saatlerinde, deponun en ucundaki şeffaf saat yüzü ışığı doğrudan dairem olarak işlev gören ofise süzüyor. Ve sabahları, her yer yumuşak bir ışık sisi ile yıkanıyor.

Dönüyorum ve gülümsüyorum. Bunu yapmak hâlâ tuhaf geliyor. Daha önce hiç gülümseyen bir tip değildim. Ama hapishanede bunu yapmak sizi öldürtebilir. Herkes sana Canavar dese bile.

Ama birden aklıma geldi: Yatakta yalnızdım. Panik ve öfkeyle ayağa fırladım. Ama metal bir kapının gıcırtısını duyuyorum. Gözlerim uzak duvara takılıyor ve tavandaki çatıya açılan bakım kapağından aniden içeri ışık doluyor.

Uzun, kıvrak, çıplak bir bacak açık kapaktan aşağı iniyor. Çıplak ayak parmakları duvara monte edilmiş merdivenin ilk basamağını buluyor. Nina yavaşça ofis dairesine geri tırmanırken nefesimi bırakıyorum.

"Oraya gidemezsin," diye homurdandım.

Nefes nefese kaldı, beni görmek için merdivene döndü. Ama sonra sırtı. "Uyanmışsın."

Yolun geri kalanını zıplayarak iniyor ve dönüp bana gülümsüyor. Yine benim kocaman, büyük boy tişörtümü giyiyor. Üzerinde elbise gibi duruyor olabilir ama yine de yeterince yüksek.

neredeyse küçük sıkı kıcının zirvesini yakalayabilirim. Hala meme uçlarının önden dışarı çıktığını görebiliyorum.

"Oraya gidemezsin Nina," diye homurdandım.

Kaşlarını çatarak önümde durdu. "Evet, yapabilirim."

Ona ters ters bakıyorum, o da sırtıyor. "Ben senin tutsağın değilim, Kostya."

"Seni yatağa bağlayıp bunu değiştirebilirim."

Kızarıyor. Dişleri dudaklarında geziniyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve ellerimi kalçalarının üzerinde kaydırıyorum.

"Dışarısı tehlikeli."

"Aslında çok güzel." Tekrar açık kapağa bakıyor. "Gel hadi."

Kaşlarımı çatıyorum, tereddüt ediyorum. Nina sırtıyor.

"Hiç oraya çıktın mı?" "Pek sayılmaz."

İç çekiyor. "O zaman bunu değiştirelim. Hadi gel."

Ben tartışmadan ya da onu tekrar bağlamakla tehdit edemedim, dönüp merdivenin üzerinden atladı. Tırmanmaya başladı. Güpegündüz oraya neden çıkmamamız gerektiğiyle ilgili diğer argümanlarım, gömleği yukarı çıktığında ortadan kayboluyor. Gözlerim onun çıplak kıcını ve kışkırtıcı amını gördüğünde homurdanıyorum.

Ama sonra kapaktan çıktı, gözden kayboldu. Üzerime bir kot pantolon geçirip hızla arkasından tırmandım. Dışarıda, göz kırpiyorum

İçeri giriyorum.

"Burası cennet, değil mi?"

Yanılmıyor. Etrafımızı saran renk denizini içime çekerken çenem açık, öylece bakıyorum. Depo hiçbir yerin ortasında, bir sanayi bölgesinin terk edilmiş bir bölümünde. Ama tüm çatı parlak, muhteşem kır çiçekleriyle dolu.

"Bu ne lan..."

"Kuşlar," diye sırtıyor ben kapaktan çıkarken.

Yavaşça dönüp etrafımızdaki harikaları seyrediyorum.

"Sanırım bunun için kuşlara teşekkür edebiliriz - tohumları başka bir yerden taşıyıp Chicago'dan geçerken buraya bıraktıkları için."

Söyleyecek bir şeyim yok. Sadece şaşkınlıkla bakıyorum. Daha önce bir yerde hiç bu kadar çok renk görmemiştim ve bu neredeyse bunaltıcı.

"Güzel, değil mi?"

Başımı salladım.

"Buraya hiç gelmediğine inanamıyorum!"

Renk denizine şaşkınlıkla bakıyorum. Nina dönüyor ve kollarını belime dolayarak bana doğru kayıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve gülümsüyorum. Eğilip onu yavaşça ve usulca öpüyorum.

Tüm bunlar gerçeküstü geliyor; renkler, özgürlük, kız. Bir parçam ölüp ölmediğimi bile merak ediyor - Sibirya Cehennemi'nin o çukurunda öldüm ve tüm bunlar sadece benim arafım. Ama parmaklarımın altında ve dudaklarımda o kadar gerçek ki.

Geri çekiliyor ve ben tekrar çiçeklere bakmak için dönüyorum. "Kelebekler gibi," diye mırıldanıyorum.

Nina kızarıyor ve tekrar kollarıma gömülüyor. Ama aniden, ondan bir hırıltı duyuyorum. Kıkırdıyor.

"Aslında açlıktan ölüyorum."

Kıkırdıyorum. "Alt kattaki buzdolabında yemeğim var. Gel."

Önce Nina'nın aşağı inmesine izin veriyorum, sonra ben de onu takip ediyorum. Yine de kapıyı açık bırakıp havanın ve güneş ışığının içeri girmesine izin veriyorum. Ofisin en ucunda küçük bir buzdolabım, bir ekmek kızartma makinem ve elektrikli bir set üstü ocağım var. Nina kırışmış kaşlarıyla onlara bakıyor.

"Tüm bunlara nasıl güç veriyorsunuz?"

"Aşağıda bir jeneratör var." Buzdolabını açıp içine bakıyorum. "Tost ya da başka bir şey ister misin?"

Omzumun üzerinden bakarak arkamdan kaydığını hissediyorum. "Peki, ne kadar açsın?"

Omuz silkiyorum. "Bir süre dayanabilirim-" "Kostya."

"Evet?"

"Burası hapishane değil. Öğün aralarında buna katlanmak zorunda değilsin."

Sırıtıyorum.

"Ne istiyorsun?" Buzdolabından uzaklaşıyor ve duvardaki un, pirinç ve diğer kuru gıdalarla dolu küçük rafa bakıyor.

"I..." Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum." "O zaman

otur. Ben yemek yaparım."

"Yemek mi yapıyorsun?"

Sırıtıyor. "Nasıl oluyor da beni bu kadar uzun süredir takip ediyorsun ve bunu bilmiyorsun?"

"Çünkü seni yemek yaparken hiç görmedim."

Kıkırdıyor. "Tamam, pek sık yemek yapmam. Ama nasıl yapılacağını biliyorum. Otur, rahatla."

Küçük masaya otururken kıkırdıyorum. Nina dönüyor ve buzdolabından ve raflardan bir şeyler almaya başlıyor. Arkama yaslanıp izliyorum, gözlerimin onu içine çekmesine izin veriyorum - özellikle de tişört yukarı kalkıp bana kıcını veya küçük amını gösterdiğinde.

Önüme bir fincan kahve koyduğunu fark ettiğimde taş gibi olmuştum. Onu kucağıma çekmek için uzandım. Ama o alaycı bir şekilde sırtıyor ve başını sallıyor. Ocağı geri dönüyor. Ama yemin ederim, işini bitirirken gömleğinin daha da yukarı çıkmasına izin veriyor.

Döndüğünde, bir şeylerle dolu bir tabakla masaya geri dönerken gülümsüyordu. Karşıma oturuyor, bazılarını tabağıma servis ediyor ve kendi kahvesiyle arkasına yaslanıyor.

"Oh, bekle. Buna sahip olduğuna inanamıyorum."

Ayağı fırladı ve rafa doğru koştu. Şeker olduğunu sandığım bir kavanozu aldı. Şurup gibi bir şey olduğu ortaya çıktı, bu yüzden ona dokunmadım.

"İşte." Tabağımdaki yassı kek görünümlü şeylerin üzerine amber-kahverengi şeyden biraz döküyor. Sonra sırttı. "Hadi, yumulun!"

Çatalımla bir ısırık aldım. Anında inledim.

"Kahretsin, bu çok lezzetli."

"Beğendin mi?"

"Evet amına koyayım," diye homurdanıyorum, ağzıma daha fazla sokuyorum. "Bunlar ne?"

Nina bana bakıyor. "Bekle, ne?"

"Bu kekler. Ne deniyor bunlara?"

Sırıttıyor. "Kostya, onlar krep."

Boğazıma bir lokma daha tıktırırken yine inliyorum.

"Bunlar krep mi? İnanılmazlar."

O kıkırdar. "Tut üzerinde, var sen Ciddi bir şekilde asla daha önce krep yedin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Hiç mi?!"

Omuz silkiyorum, daha fazla krep yerken
sırıtiyorum. "Az önce senin krep bekaretini mi
aldım?"

I Kükreme ile Kahkaha, Yutma ve
dinlenme . benim ısırık. "Görünüşe
göre."

"Umarım yeterince nazik davranmışımdır."

Ona sırtıtiyorum. "Peki ya nazik olmak istemezsem?"

Dudağını ısırırken yüzü pembeleşiyor. "O zaman bence
sorun yok, çünkü ben de bilmiyorum."

Gerginlik patlamadan önce masanın karşısında birbirimize
tam bir saniye bakıyoruz. Onun için sandalyemden
kalkarken neredeyse masayı deviriyordum. Beni yarı yolda
karşılıyor, bana çarparken inliyor. Ağzının içine doğru
inliyorum, onu kucaklayıp yerde ilerlerken derinden
öpüyorum.

Sırtını duvara çarptı. Nefes nefese kalıyor, bacakları belime
dolanırken kendi gömleğini çıkarıyor. Kotumu aşağı
itiyorum ve şişmiş sikim serbest kalarak onun kaygan
amcığında zonkluyor. İnliyor ve aramıza uzanıyor.

Yumuşak küçük parmakları shaftımın etrafında kıvrılıyor.
Başımı yukarı çekip damlayan ıslak dudaklarının arasında
ortalarken ağzına doğru inliyorum. Bir homurtu ile içine
batıyorum. Derinlere kayıyorum, büyük aletimin her bir
santimini onun sıcak küçük amına gömerken nefesini
kesiyorum.

Coşku içinde inliyor. Kolları boynuma sıkıca sarılıyor ve ben onu duvara doğru becerirken o beni derinden öpüyor. Acımasızım, amcığı her tarafıma damlayıp sızarken onu bir vahşi gibi dövüyorum.

İçine girip çıkıyorum, odayı iffetsiz, ıslak seslerimizle dolduruyorum. Haykırıyor, daha fazlası için yalvarıyor, daha sert olması için yalvarıyor. Onu deli gibi becerirken hırlıyorum. Kaslarım şişiyor ve sıkılıyor. Sikim onun içinde çok sert bir şekilde dalgalanıyor. Onun gerildiğini ve haykırdığını hissediyorum. Ve aniden, benim için geliyor.

Bir kükreme ile onu derinden öpüyorum ve sikimi kabzasına kadar onun sıkın, dalgalanan sıcaklığına gömüyorum. Aletim dalgalanıyor ve sıcak döllerimi amının derinliklerine akıtmaya başladığımda inliyorum. Birbirimize sarılıyoruz, birlikte boşalırken birbirimize sürtünüyoruz.

Hiç vakit kaybetmeden bizi döndürüyor ve ofisin kapısına doğru yürütüyorum. Kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve aşağıdaki makinelerin üzerindeki geçitten aşağıya doğru adımlıyorum. En uçta, bir kapı eski çalışan soyunma odasına ve duşlara açılıyor. Kendi kullanımım için onları tekrar bağladım. Ama bugün, onlar ikimiz için.

Onu kollarımda tutuyorum, sikim hala içinde. Suyu açıyorum, sonra su ısınırken onu fayanslı duvara bastırıyorum. Etrafımızdaki buhar yükselirken, yavaşça ondan kurtuluyorum. Onu çevirip duvara bastırmadan önce ağılıkla öpüyorum.

Arkasında dizlerimin üzerine çöktüğümde Nina inliyor. Büyük ellerim kıcını kavırıyor, onu benim için açıyor. Ağızım bacaklarının arasına bastırıyor ve klitorisini dillemeye başladığımda inliyor. İçine doğru inliyorum, bacaklarını benim için genişçe itiyorum. I

Benim için titreyene kadar dilimi şişmiş amının üzerinde gezdiriyorum.

Benim için gelmek üzereyken, ayağa kalkıyorum, horozumu ortalıyorum ve sertçe sürüyorum. Nina neredeyse anında boşaldı. Çığlık atıyor ve duvara pençelerini geçiriyor. Ayak parmakları yerde kıvrılıyor. Orgazm olurken amcığı kalınlığının etrafında dalgalanıyor.

Onu öpmek için eğildiğimde başını çeviriyor. İnliyorum, ellerini tutup duvara yapıştırıyorum. Su üstümüzden akarken onu fayanslara sabitleyerek içine doğru itiyorum. Küçük amcığını sert sikimle sahiplenirken dilimle ağzını sahipleniyorum. Ona derinlemesine giriyorum. Taşaklarımdan krema damlayana kadar onun tatlı amına vuruyorum.

Nina tekrar boşalıyor, sonra tekrar. Ağzının içine doğru hırlıyorum, iki elim de kalçalarına gidiyor. Onu sertçe beceriyorum, defalarca içine dalıyorum. Yine geldiğinde ve bana karşı titrediğinde, kendimi tutamıyorum. Derinlere dalıyorum ve orgazmı onu derinden sarsarken döllerim içine akıyor.

Ondan sonra yavaşlarız. Onu kollarımın arasına alarak nazikçe yıkıyorum. Tekrar birbirimize sarılmadan önce zar zor ofise dönüyoruz. Ama bu sefer yavaş gidiyoruz. Bu sefer onu nazikçe ve derinlemesine yatağa alıyorum. Sonunda patlamadan önce yaklaşık bir düzine kez birbirimizi sınıra getiriyoruz.

Günün geri kalanını bu şekilde geçiriyoruz, yatakta, o kollarımda. Tam olması gerektiği gibi.

Nina daha sonra bize akşam yemeği hazırladı, onu da yedik. Saatler sonra, başka bir duştan sonra, birlikte yataktayız.

Bu sefer, ben

kapağı açık bırakarak akşam havasının üzerimize süzülmesine izin verdi.

Bu dünya tamamen sert ve soğuk değil. İyilik de var. Yumuşaklık ve güzellik var. Çaresizlik ve acı dolu bir hayattan sonra bunların hepsi benim için yeni şeyler. Uykuya dalmaya başladığını hissettiğimde dönüp saçlarını öpüyorum. Sonra gözlerimi kapatıp onu takip ediyorum.

Saatler sonra bir şey beni uykumdan uyandırıyor. Oda zifiri karanlık. Ama duyularım seğiriyor. Yanlış bir şeyler var. Birisi...

Komodinin üzerindeki silaha uzanmak için dönüyorum. Ama silahın namlusu ben oraya ulaşamadan boynuma saplanıyor. Karanlıkta alçak, derin bir kıkırdama duyduğumda donup kalıyorum.

"Sen her zaman daha büyüktün,

Kostya." Kalbim durdu.

"Ama ben her zaman daha hızlıydım."

Böyle bir şey olamaz. Bu mümkün değil. Ama birden ışıklar yanıyor ve bir hayaletin yüzüne bakıyorum. Ölü bir adamın. Bir imkansızlık.

"Sen..."

Dimitri korkmuş, asık suratıyla bana karanlık bir şekilde sırtıyor. "Merhaba kardeşim."

Dimitri silahını kaldırıp başımın yan tarafına indirirken Nina uyanıyor ve çığlık atmaya başlıyor. Her şey karanlığa gömülüyor.

NINA

GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA rahat bir nefes alıyorum. El ve ayak bileklerimden sandalyeye bağlandığım yerin karşısında, Kostya yavaşça başını bir omzundan diğerine kaydırıyor. Ama sonra kalbim göğsümde güm güm atarken tekrar uykuya dalıyor.

Aramızda duran adam kıkırdıyor. Bana dönüp şehvetle baktı. Tanrı'ya şükür yatakta tişört giymiştim. Ama burada sandalyeye bağlı otururken, etek ucu istediğimden çok daha yukarı kalkıyor.

Adamın gözleri sürekli çıplak bacaklarıma kayıyor. Kıvraniyorum, onları daha sıkı tutmaya çalışıyorum. Yine kıkırdıyor.

"İstediğin kadar kapat. Eğer tadına bakmak istersem..." omuz silkiyor, sırtıyor. "O zaman tadına bakacağım. İnan bana."

Dişlerimi sıkarak ona bakıyorum. "Bana dokunursan ölürsün."

Kahkahalarla kükrer. "Sil'nyye slova, malen'kaya devochka." Güçlü kelimeler, küçük kız.

Kostya'ya bakıyorum, sonra gözlerimi diğer adama dikiyorum. "Sen de kimsin be?"

"Ben de senin gibiyim Nina. Tıpkı Kostya gibi. Bozuk bir sistemden gelen bir başka bozuk ruh."

"Ben kırılmadım," diye tükürdüm. "O da öyle."

Gülüyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Viktor Komarov seni sekreteri yaptı diye daha az berbat durumda olduğunu mu sanıyorsun?" Sırıttıyor. "Nina, biz aynı dünyadan geliyoruz. Sen ve ben aynıyız."

"Hiçbirimiz aynı değiliz," diye tükürdüm.

Omuz silkiyor. "İyileştin mi yani? Cehennemde geçen çocukluğun şimdi düzeldi mi? Bu yüzden mi bu adam gibi kırık dökük, hayalperest orospu çocuklarıyla yatıyorsun?"

Döner ve Kostya'yı şiddetle sallar. "Hey! Uyan, Kostya! Uyan!" Ona tokat atıyor ve ben de beni tutan bağlardan kurtulmaya çalışıyorum.

"Onu rahat bırak!"

Adam kıkırdıyor. Tekrar bana baktı. "Ahhh, yani bu onu becermekten daha fazlası, değil mi? Aileni öldürmeye çalışan adama karşı hislerin mi var? Bir çeşit intikam olarak seni kaçırmaya çalışan adama?" Bana ters ters bakıyor. "Hiç kendine onun senin için planlarının ne olduğunu sordun mu? Seni kaçıracağı gece, sen onu kibarca göğsünden vurmadan önce?"

Yutkunuyorum, yüzüm soluyor.

"Nasıl-"

"Seni nereye götüreceğini merak ediyor musun? Sana ne yapardı... merak ediyor musun?" Zalimce bakıyor, dudakları şehvet dolu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yoksa seni nasıl küçük fahişesi yapacağını merak etmek seni yine de onu becerecek kadar ıslatıyor mu?"

Ona karşı tiksintiyle başımı yavaşça sallıyorum. "Kimsin sen?" "Dimitri."

Adamın arkasında Kostya yavaşça başını kaldırır. Gözlerini kırpıştırarak açtı. İçlerini dolduran endişeyle hızla bana bakıyorlar. Ama ona zayıfça gülümsediğimde hafifçe rahatlıyor gibi görünüyor. Bakışları elindeki silahla aramızda duran adama kayıyor.

"Sen öldün," diye homurdanıyor. "Ölümünü izledim, Dimitri."

Çenem açık kaldı. Elinde silah olan adama inanamayarak baktım. Bu Dimitri mi? Bu Fyodor'un eğittiği, şekillendirdiği ve istismar ettiği diğer çocuk. Bu, ters giden soygunda "ölen" çocuk - Kostya'yı hapse gönderen soygunda.

Ama belli ki ölmemiş. Kollarında korkunç yara izleri var ve yüzünde hafifçe eğimli bir yara izi daha var. Ve çarpık bir yürüyüşü var. Ama çok canlı.

"Sürpriz, küçük kardeşim," diye tıslıyor

sessizce. "Nasıl-"

"Çünkü ben güçlüyüm Kostya," diye hırlıyor. "Güçlüyüm çünkü babamız bizi güçlü yarattı - her şeyden sağ çıkabilecek kadar güçlü."

Kostya'nın gözleri kısıılır. "O bizim babamız değildi, Dimitri."

"Evet, öyleydi," diye karşılık verir Dimitri. "Bizi o büyüttü, Kostya! Bizi besledi ve barındırdı. Bizi adam etti!"

"Bizi manipüle etti Dimitri," diye homurdanıyor Kostya. "Bizi kullandı. Biz top yemiydik-"

"Biz bir aileydik!" diye kükrüyor. "Sertti, evet. Bizi zorladı, Kostya. Ama aile böyle yapar! Tıpkı ailenin birbirinin intikamını alması gibi!"

Başını sallayarak gözlerini Kostya'ya diker. "Senin için umutlarım vardı, Kostya. O orospu çocukları babamızı öldürdükten sonra kaçtığını ve buraya geleceğini duyduğumda çok sevindim. Zaferini paylaşmak için seni takip ettim."

Başını yavaşça sallarken yüzü kararıyor.

"Ama başarısız oldun Kostya. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Fyodor'u hayal kırıklığına uğrattın. Kendini yüzüstü bıraktın. Zayıf kaldın. Tereddüt ettin, tıpkı sana asla yapmamamı söylediği gibi!"

Döndü ve silahını bana doğrulttu. "Sendeydiler! Oradaydım Kostya, seni izliyordum! Silahı Viktor'a ve o amcık Nikolai'ye doğrultmuştun. Onları öldürecektin-"

Gözlerim Kostya'ya kaydı. Bana doğru bakıyor, yüzü acı içinde.

"Senin kim olduğunu bilmiyordum Nina," diyor usulca. "Ben de kim olduğumu bilmiyordum. Kalbimde nefret vardı-"

"Bizi pişmanlık itirafından kurtar Kostya," diye güler Dimitri. "Ve bildiğim katil sen değilmişsin gibi davranmayı bırak. Canavar! Kostya, sen memlekette bir efsanesin! Bir canavarsın! Ama yine de bu küçük fahişeyi görünce yumuşuyorsun!"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye hırlıyor Kostya.

Dimitri güler. "On yıl, Kostya. Anlıyorum. Tatlı bir amcık gördün ve cesaretini kaybettin."

Kostya'nın çenesi gıcırdıyor. Gözleri beni neredeyse korkutan bir öfkeyle parlıyor.

"Bütün bunların amacı ne Dimitri? Neden-"

"Neden seni takip ediyordum?" Sırıttıyor ve bana dönüyor. Dudaklarını müstehcen bir şekilde yalıyor. "Peki ya o?" Bana doğru bir adım attı. Kostya kükrüyor ve bağlarını zorluyor ama Dimitri yaklaşırken onu görmezden geliyor. "Seni düş alırken izlemek hoşuma gitti, küçük fahişe."

Yüzüne tükürdüm. "Siktir git."

Dimitri kılanıyor. Dişlerini gösterdi ve bir an için darbeye hazırlandım. Ama gelmedi. Onun yerine Kostya'ya dönüyor, hırlıyor.

"Aileni bunun için mi terk ettin?! Görevini görmezden gelmene ve unutmana neden olan şey bu mu? Babamıza borçlu olduğumuz intikam!?"

"O bizim lanetimiz değildi-"

"Lanet olsun ki öyleydi!!" Dimitri bağıırır. Yüzünü buruşturur ve yüzü gerilir. Bir hırıltıyla elini ceketinin cebine sokar ve bir şişe hap çıkarır. Kapağını açar ve ağzına birkaç tane atar.

"Öyleydi, Kostya. Tanıdığımız tek babaydı. Ve sen onu hayal kırıklığına uğrattın."

"Beni hapse gönderdi Dimitri," diye tıslıyor Kostya. "Senin ölmene izin verdi!"

"Nyet, küçük kardeşim," diye hırlıyor. "O beni kurtardı."

Kostya yavaşça başını sallar. "O kadar çok vuruldun ki..."

"On iki," diye hırlıyor Dimitri. "O orospu çocukları tarafından tam on iki kez. Ama babamız Fyodor beni ölümden kurtaran adama götürdü." Gözlerini kısar. "Tekrar yürüyebilmem iki yılımı aldı Kostya. Hava almak için yere yığılmadan iki adımdan fazla atabilmek için bir yıl daha. Ondan sonra çorbadan başka bir şey yiyebilmek için bir yıl daha."

Küçümsüyor.

"Hapishane için ağla bana Kostya, lütfen. Bana katı yiyecekler yemek ve ayakta işeyebilmek için ağla."

Kostya başını sallar. "Dimitri, eğer bilseydim..."

"Belki de yapmasan daha iyi olur, değil mi?" Dişlerini gösteriyor. "Bu piçlerin Fyodor'u kafasından vurduğunu biliyordun. Ve senin buna cevabın bu küçük orospuyu becermek oldu." Silahı bana doğru savurdu ve irkilmeme neden oldu.

"Evet, Kostya. Belki de hayatta olduğumu bilmemen en iyisiydi. Yoksa belki de beni becermeye alışırdın," diye kıkırdıyor, sonra da hırıltıyla nefes alıyor. Nefesini tuttuğunda bana döndü. Bana ince, sert bir gülümsemeyle sırtıyor.

"Yumuşadın, Kostya. Tereddüt ettin. Düşmanlarımızı ailemize tercih ettin. Bu yüzden seni izliyordum. Düzeltemediğin şeyi düzeltmek için. Bitiremediğin işi bitirmek için."

"O sendin," diye tısladım sessizce. "Partinin olduğu gece."

Bana gülümsüyor. "Da, küçük sürtük. Öyleydi. Ve araba. Ve hastane. Ve yine de bu... bu..." diye dönüyor ve silahı Kostya'nın şakağına dayamak için fırlıyor.

"Hayır!" ığlık atıyorum.

Dimitri gülüyor. "Bu küçük korkak, bu küçük ödleğ bana meydan okumaya devam etti. Seni kurtarmaya devam etti." Kostya'ya döner ve önünde dizlerinin üzerine çöker.

"Yanlış takımı seçtin, küçük kardeşim. Kendi ailen yerine onu seçtin." Başını sallıyor. "Bu beni incitıyor, Kostya. Bu beni çok incitti. Peki şimdi?" Gülümsüyor ve ayağa kalkıyor. Aynı şehvet dolu sırtıyla bana bakıyor.

"Şimdi canını yakacağım."

Bana doğru ilerlemeye başladı. Eli kemerine gitti ve kalbim durdu.

"Benden uzak dur!"

Kostya kükreler ve bağlarını zorlar. "Uzak dur ondan!!" Kafesteki bir hayvan gibi çırpınıp bağırırsa da sandalye gıcırıyor ama dayanıyor.

Dimitri tam önümde durup bana bakarken gülümsüyor.

"İzlemeni istiyorum, Kostya. Onu mahvedişimi izlemeni istiyorum. O bir Kashenko fahişesi ve ben de ona öyle davranacağım."

Kostya'nın kükremelerini duymazdan gelerek karanlık bir şekilde kıkırıyor ve eğiliyor. Nefesini boynumda hissettiğimde geri çekiliyorum, titriyorum.

"Bahse girerim bundan zevk alacaksın, küçük fahişe," diye tıslıyor kulağıma. Daha da yakına eğiliyor ve midem bulanıyor.

"Onun için inle, tamam mı? Seni becerdiğimde iyi bir fahişe gibi inle-"

Başımı çeviriyorum, ağzımı kulağına dayıyorum ve sertçe ısırıyorum. Dimitri çığlık atıyor, benden uzaklaşıyor. Ama dişlerimi geçirdim ve başımı döndürdüm. Kükrüyor, beni kör edercesine yumrukluyor. Ama bırakmadım. Daha sert ısırıyorum, ta ki aniden düşene kadar. Ama hepsi değil.

Dimitri'nin kulağının büyük parçasını yere tükürürken neredeyse kusacaktım. Ağzımda kanın tadını alabiliyorum. Ama kanayan başının yan tarafını tutarak dönmesini izlerken ince bir gülümseme duyuyorum.

"Seni lanet orospu!" Hırlıyor. "Seni aptal orospu!"

Tekrar dönüyor. Kendimi destekliyorum ama ilk yumruk beni tam merkezimden sarsıyor. Bana tekrar yumruk attığında inliyorum.

Başımın yan tarafına, karnıma. Bana saldırırken acı içinde nefes nefese kaldım. Ama buna dayanabilirim. Bunu kaldırabilmek için yıllarca pratik yaptım.

Dimitri nefes nefese geri çekilirken Kostya bir hayvan gibi kükrüyor. Göğsünü tutarken neredeyse benim kadar acı çekiyor gibi görünüyor. Yaşlı Rus sendeleyerek geri çekiliyor, gözleri kamaşarak elini cebine sokuyor ve ilaç şişesini çıkarıyor. Kapağını kapatıyor ve bir ağız dolusu daha ilaç içerken inliyor.

Başım dönüyor. Görüşümün gidip geldiğini hissedebiliyorum. Darbe alabiliyorum ama az önce yediğim yumruklar hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Hâlâ kafamı bulanıklaştırıyorlar.

"Seni izledim Kostya," diye tısladı Dimitri. "Işığı göreceğini umdum. Ama beni hayal kırıklığına uğratmaya devam ettin. Ve bu acıtıyor, Kostya." Ona gülümsemek için döner. "Şimdi de ben senin canını yakacağım. Gözlerini açık tut, kardeşim. Ve kulaklarını. Onun çığlığını duymanı istiyorum-"

"Fyodor'un 'intikamını' neden almadığımı biliyor musun Dimitri?" Kostya hırslıyor.

"Çünkü sen zayıfsın-"

"Çünkü o bir bok parçasıydı." Dimitri sertleşir.

"Çünkü kirli işlerini çocuklara yaptıran bir korkaktı, çünkü ellerini kirletmekten korkuyordu."

"Kapa çenenini Kostya," diye tısladı yaşlı adam.

"O bir ezikti. Başarısız biriydi. Günlerini iki çocuğa kahramanlıklarıyla övünerek geçiren bir ayyaş."

"Seni uyarıyorum, Kostya!"

"Ölümünün intikamını almadım Dimitri," diyor Kostya ince bir gülümsemeyle. "Çünkü o bunu hak etmişti."

Dimitri, Kostya'nın üzerinde dönerken kükrer. Üzerine atılıyor ve yumruğunu yüzüne defalarca indiriyor. Ben çığlık atıyorum ama o kendi göğsünü tekrar tutana kadar devam ediyor. İnliyor, daha da fazla hap atıyor.

Sonra silahını tekrar çıkardı. Kostya'ya doğru kaldırdı ve kalbim burkuldu.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

"Beni bir kez ölüme terk ettin Kostya," diyor ince bir sesle. "İyiliğinin karşılığını vermeme izin ver."

"HAYIR!"

Silah kulakları sağır eden bir gürültüyle geri tepiyor. Kostya homurdanıyor ve ben dehşet içinde onun sandalyeye geri çarpışını izliyorum. Tişörtünden hemen kan sızmaya başladı. Yere bakıyor, yüzü bembeyaz. Sonra bana bakıyor.

"Hayır!"

Dimitri kıkırdar. Silahı masanın üzerine bıraktı ve döndü. Kemerini gevşeterek bana doğru yürümeye başladı.

"Seninle biraz zaman geçireceğim, küçük fahişe," diye hırlıyor. "Bu senin için eğlenceli olmayacak-"

"İyi bir şey."

Sözler arkasından hırıltılı bir şekilde geliyor. Dimitri kaşlarını çatır ve hava emen, göğsünden kanlar akan Kostya'ya döner. Ama gözlerindeki vahşilikle Dimitri'ye bakıyor. Bakışları bana dönüyor ve yumuşuyor.

"İyi bir şey var," diye fısıldıyor.

Aniden, yukarı doğru hamle yapar. Sandalye gıcırdayıp bükülürken kükrüyor. Ve aniden, devasa kolları serbest kalırken sandalye milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Dimitri bembeyaz kesilir ve silaha doğru hamle yapar. Silahı kapar ama Kostya daha hızlıdır. Yaşlı adama öfkeli, yaralı bir ayı gibi saldırır. Kükrüyor, Dimitri'ye bir tren gibi çarparken kan izleri bırakıyor. Silah patlıyor ve Kostya'nın Dimitri'nin üzerine devrilmesini dehşet içinde izliyorum. Onu geriye doğru savuruyor ve pencerelerin duvarına çarptıkları anda yaşlı adamı ayaklarından düşürüyor.

Tüm duvar paramparça oluyor ve her iki adam da -Dimitri ve Kostya- dışarı fırlayıp havaya karışırken dehşet içinde çığlık atıyorum.

"HAYIR!"

Sandalyeden kalkıp hıçkırır hıçkırır ağlayarak yere düşüyorum. Bileklerimdeki bağları pençeliyorum, sonunda birini kazıyarak kurtarıyorum. Ayak bileklerimin ve diğer bileğimin etrafındaki ipin geri kalanını çekiyorum. Serbest kaldığımda, parçalanmış pencereye doğru koşarken içimi burkan bir çığlık atıyorum. Aşağı baktım ve kalbim durdu.

Kostya ve Dimitri, otuz metre aşağıdaki beton faktör zemininde bir yığın halinde yatıyorlar. Başım hâlâ dönüyor ve bulanık.

dayaktan. Dönüyorum, sendeliyorum ve neredeyse düşecek gibi oluyorum. Yere bakıyorum ve aniden üşüdüğümü hissediyorum.

Beni sersemleten ve başımı döndüren yumruklar değil. Yanımdan gömleğime sızan kan çiçekleri.

Yana doğru yere devrildim. İnliyorum, yerde debelenirken gözlerimden yaşlar dökülüyor. Yatağımın başucundaki masadan telefonumu alıyorum. Numarayı çevirip telefonu kulağıma götürdüğümde görüşüm karanlığa gömülüyor.

"Nina! Nerede-"

"Viktor," diye fısıldıyorum. "Viktor, ben-"

Telefon elimden düşüyor. Ben yana doğru yalpalarken oda dönüyor ve hiçbir şeyin içine düşüyorum.

NINA

Yavaşça, gözlerim açıldı. Her şeyim acıyor; her yerim. Başım zonkluyor, vücudum ağrıyor. Böğrümde bir sızı, sert bir his var. Görüşüm tekrar bulanıklaşmaya başladığında gözlerimi kırpıştırıyorum. Ama bulanık kalıyor.

"Alo?" Çatlak ve kuru bir boğazın içinden mırıldanıyorum. "Nina!"

Bu Fiona. Bana doğru koştuğunu, hıçkırarak kollarını bana doladığını hissediyorum. Ben irkiliyorum, o da geri çekiyor.

"Aman Tanrım, özür dilerim,

ben-" "Sorun yok... su..."

Mırıldanıyorum. "Al."

Dudaklarımda bir pipet hissediyorum. Acıyla irkilerek içiyorum. Ama su boğazımdaki yanmayı soğutuyor.

"Her şey bulanık."

Hıçkıra hıçkıra gülüyor. "Bunlara ihtiyacın olabilir."

Gözlüklerimi takıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, aniden tekrar görebiliyorum. Fiona yatağımın yanında duruyor. Ona baktığımda eli ağzına gidiyor ve ağlamaya başlıyor.

"Kahretsin, Nina," diye hıçkırarak kollarını bu kez nazikçe bana doluyor. "Düşündüm ki - düşündük ki - kahretsin, bekle." Geri çekiliyor ve odanın kapısına doğru koşuyor. "VIKTOR! VIKTOR! O uyandı!!"

Bağırışlardan irkiliyorum ama sorun değil. Etrafıma bakıyorum ve kardeşimin evinde, burada yaşadığım zamanlardan kalma eski odamda olduğumu fark ediyorum. Ayak sesleri duyuyorum. Sonra birden, o orada. Viktor boğuluyor, gözyaşlarını tutmaya çalışırken odanın öbür ucuna koşuyor ve beni kucaklıyor.

Acı içinde inliyorum. Ama küfredip geri çekilmek istediğinde onu kendime sımsıkı sarıyorum. Birden göğsüne doğru hıçkırarak ağlamaya başladığımda beni kucaklamak için geriye doğru eğiliyor.

"Viktor..."

"Seni yakaladım," diye fısıldıyor şiddetle. "Seni yakaladım, Nina." "Ne..."

Geri çekilir, yüzü asıktır. "Vurulmuşsun. Kötü değil, ama seni oldukça derinden sıyırmış ve bir kaburganı kırmış."

Her şey korkunç bir bulanıklık içinde geri geliyor. Dimitri'nin alaycı yüzünü hatırlıyorum. Kırılan sandalyeyi, patlayan silahı-

Kalbim ikiye bölündü ve aniden solgunlaştım.

"Kostya!!"

Viktor ve Fiona birbirlerine bakıyorlar. Paniğim artıyor. "Viktor, Kostya nerede!? Nerede o?!"

"Nina-"

"Nerede o?!"

"O burada," diye homurdanıyor

kardeşim sessizce. "İhtiyacım var-"

"Ameliyatta, Nina," diyor Fiona sessizce. "O..."

"Seni bulduğumuzda durumu kötüydü," diyor Viktor, ağzı bir karış açık. "Ama dürüst olacağım Nina. Onu yanımıza almamızın tek nedeni lanet olası cevaplar istiyor olmam."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Nina, seni kaçırdı."

"O beni kurtardı. Birçok kez."

Viktor kaşlarını çatar. "Bunu net bir gözle gördüğünü sanmıyorum. Nina, o seni aldı-"

"Beni kurtarmak için, evet!" Kendimi tutamıyorum.

"Viktor, görmem gerek-" "Stockholm Sendromu'nu duydun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu çok saçma-"

"Öyle mi?" Fiona yatağın yanına gelerek nazikçe söylüyor. Elini koluma koyuyor "Nina, çok şey yaşadın. Ve seni kaçıran kişiye bu kadar bağlı ve yakın olmak kafa karıştırıcı olabilir-"

"Bu senin için kafa karıştırıcı mı, Fiona?" Öfkeyle çıkıştım.
"Bu yüzden mi kardeşimle evlendin?"

Dudakları inceldi. "Nina, hadi ama, bu-"

"İşte bu tam olarak bu!" Kardeşime ters ters baktım. "Özür dilerim ama bunun ne farkı var? Onu sen aldın." Fiona'ya başımı salladım. "O küçük buluşmanızı unuttuysanız diye söylüyorum."

"Nina, çok fazla baskı altındasın-"

"Ben iyiyim," diye çıkıştım. "Ve bana ders verilmesine ya da çocukmuşum gibi davranılmasına ihtiyacım yok. Vik, Fiona'yı sen aldın. İkinizin harika ve ruh eşi olduğunuzu ve tüm o mutlu şeyleri anlıyorum. Ama her şey senin onu almanla başladı. Kostya bunu bile yapmadı, beni tehlikeden uzaklaştırdı. Beni kurtardı Viktor. Dimitri'den, muhtemelen depoda bulduğun diğer adamdan."

Viktor'un ağzı açık

kalır. "Dimitri..."

"Ölü," diye hırlıyor. "Çok, çok ölü."

"Güzel."

Uzaklara bakıyor, sonra tekrar bana. "Kostya'nın evinde senin fotoğrafların vardı Nina. İşe gidiş yolunun haritaları, binanın ön kapısının anahtar kodları. Ve sonra hepimiz hakkında bir sürü şey vardı - ben, Fiona, Lev, Zoey, Nikolai." Kaşları çatıldı. "Bizimle ilgili her şeyi biliyordu Nina. Yani içerisi tek kişilik bir FBI gözetleme odası gibiydi."

"O..." Denemeyi bırakıyorum. Kostya'nın aileme olan asıl ilgisini -gerçeği anlamadan önce onlara zarar vermek istemesini- geiştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştığımı biliyorum. Ama bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

"Anladığım kadarıyla diyagramlar vardı Nina. Onlar ölüm bölgesi haritalarıydı. Evlerimizin yakınında mükemmel keskin nişancı noktaları olan yerleri işaretlemişti. Tüfeği, dürbünü ve-" Viktor hırlıyor. "O çatı katındaki partideydi, değil mi?"

Başka tarafa bakıyorum. Fiona bir nefes çekti.

"Nina?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Onlara geri dönüyorum. "Öyleydi. Ama bu... bu biraz karışık."

"Karmaşıklaştırma Nina," diye homurdanıyor Viktor. "ünkü şu anda üzerinde çalışılan odaya gidip kafasına bir kurşun sıkmaya çok ama çok yakınım."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu yaparsan beni bir daha asla göremezsın."

Ağzı inceliyor ve birbirimize bakıyoruz. Sonunda nefes alıyor. "Lütfen Nina. Anlamamı sağla."

Yavaşça başımı salladım. "Vurulan o değildi. Araba kazası ya da hastane atışması da öyle. Kostya'nın yapamadığını bitirmeye alışan Dimitri'ydi."

"Hangisiydi?"

Dudağımı ısırdım. "Seni öldürmek. Aslında hepimizi."

Fiona'nın eli ağzına gitti. Kardeşim yüzünü buruşturuyor. "Bunu daha iyi hale getirmiyorsun Nina," diye tıslıyor sessizce.

"Açıklaması zor Viktor. Fyodor Kuznetsov onun için istismarcı bir baba gibiydi. Nikolai'nin öldürdüğü adam zamanının çoğunu Kostya'yı taciz ederek, gaz vererek ve kullanarak geçirmiş olsa da, Rusya'daki hapishaneden kaçması intikam içindi."

"Ve yine de kaçılması imkânsız bir hapishaneden kaçıp buraya gelmeye ve bunun için bizi öldürmeye mi karar verdi?!" Viktor tersledi.

"Stockholm Sendromu'ndan bahseden sensin Vik," diye karşılık veriyorum. "Böyle yaşayınca böyle oluyor işte. O adam Kostya'ya çok kötü davrandı. Onu olduğu ya da olacağı hale getirdi. Ama Fyodor yine de Kostya'nın bildiği tek aileydi."

Ellerime bakıyorum. "Vik, büyürken çok zorlandığını biliyorum. Ama ailenizden biri olması gereken birine sahipseniz..."

"Bogdan," diye sessizce homurdanıyor.

Başımı salladım. "Evet." Ona bakıyorum. "Bak, günün sonunda sen vardın. Her şeyden sonra bir aile bulmam gerekiyordu. Kostya bulamadı. Fyodor vardı, sonra da hapse girdi. Fyodor'un başına gelenleri duyunca..."

Viktor başını öne eğer ve sallar. "Nina, sadece... bu çok fazla. Ona karşı olan çok şey var."

"Viktor, o beni

kurtardı." "Nina-"

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Sadece son birkaç günü kastetmiyorum Viktor," diye fısıldıyorum. "Moskova'da, Bodgan..." Boğuluyorum. Fiona elimi tuttu ve sıktı. Viktor elini omzuma koydu.

"Nina, yapmak zorunda

değilsin-" "Arayan

Kostya'ydı."

Oda sessizliğe gömülür.

"Ne?" Viktor nefes alır.

"Adam - o günkü yabancı..." Kardeşime baktım. Bu hikâyeyi duymuştur elbette. Fiona da öyle. Ama onlar da benim gibi bulmacanın eksik parçasını bulmak üzereler.

"Oydu, Vik. O soygun için hapse gireceği gün. Kaçtı, apartmanımıza geldi ve beni birlikte yaşadığım canavardan kurtardı. Polis onu vurmak üzereyken sarıldığım adam buydu. Onun yerine hapse girdi, son on yıldır."

Viktor bana bakıyor. "Kostya-"

"O beni kurtardı Viktor. Beni tekrar tekrar kurtardı ve ben -I-"

Aşağı bakıyorum.

"Nina-"

"Onu seviyorum Vik," diye fısıldıyorum. Yukarı bakıyorum. Ağabeyimin yüzü asıktı.

"Bu Stockholm Sendromu falan değil. Çoğu insanın anlayamayacağı seviyelerde onu anlıyorum, o da beni anlıyor. Anlamayabilirsiniz, ama en azından bunun benim için daha önce hiç olmadığı kadar anlamlı olduğunu anlamanızı istiyorum."

Derin bir nefes alarak başka tarafa bakıyor.

"Onu seviyorum Viktor. Ve bazen, oraya nasıl gittiğini-"

"Nina, hadi ama, o-"

"Hey Viktor," Fiona onun elini kendi elinin içine alır. Kendisine bakması için onu kendine doğru çeker. "Bunun tanıdık gelmediğini söyle bana?"

Kaşlarını çatıyor. Ama ağzının kenarlarının yukarı kalktığını görüyorum. Bana bakıyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Biliyorum." Yutkunuyorum. "O..." Nefes alıyorum. "Yaşayacak mı?"

Kardeşim yere bakıyor. Elimini avucunun içine aldı.

"Bilmiyorum Nina. Ama sana söz veriyorum. Eğer yaparsa..."

"Onu öldürmeyecek misin?"

"Bunu yapmadan önce en azından onu dinleyeceğim," diye homurdanıyor.

Gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

"Sadece seni kurtardığı için."

Çarşafına gömülürken başımı sallıyorum. Kendimi güçsüz

ve yorgun hissediyorum.

"Dinlen, küçük kardeşim," diyor Viktor nazıkçe. "Şimdilik dinlen."

KOSTYA

Bir süre tek bildiğim karanlık ve acı. Sonra yavaş yavaş ışığı görüyorum. İlk başta bunun öldüğüm anlamına geldiğini düşünüyorum - bir sonraki yer her neresiyse oranın ışığına giriyorum.

Ama sonra yine acı hissediyorum. Hem de çok fazla. Bağırmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama hareketsiz, kaskatı. Bipleyen ve vınlayan makinelerin sesi kafamın içinden süzülüyor. Antiseptik kokusu, endişeli seslerin mırıltısı.

"Nerede..."

"Kıpırdamadan yatın lütfen," diyor bir kadın sesi nazikçe. Bip sesi devam ediyor. Endişeli sesler ve antiseptik kokusu sabittir.

"Nerede..."

"Güvendesiniz. Güvenli bir yerdesin. Bana izin

ver-" "Bana değil," diye inledim. "Nina

nerede?"

Cevap yok. Paniklemeye başladığımda bip sesinin giderek

daha hızlı yükseldiğini duyuyorum. Sesler daha endişeli hale geliyor ve

Daha yüksek sesle. Göğsümde bir sıkışma oluyor; kalbimi kesen bir bıçak gibi bir his. İnliyorum. Bip sesi acıyla birlikte yoğunlaşıyor.

Ve sonra aniden yavaşlar. Ve sonra biraz daha yavaşlar. Acı daha sıcak ve daha derin bir şekilde alevlenir. Ama sonra uyuşuyor. Bip sesi tekrar çalıyor, daha yavaş, daha uzun. Ve aniden ölümümü dinlediğimi fark ediyorum.

"Nina..."

"O iyi Kostya," diyor kadının sesi nazıkçe. "O iyi. Lütfen bizimle kal. Dövüş, Kostya. SAVAŞ."

Ama yapamam. Artık yapamam. Bir ömür geçtikten sonra olmaz. Nina iyi. Meleğim yaşıyor. Kelebeğim tekrar uçacak.

Bu benim için yeterli.

İyi bir şey.

Bip sesi uzun bir sese dönüşüyor. Sonra, hiçbir şey yok.

Bölüm 20

Kostya

Bir şekilde, tüm mantık ve olasılıkların ötesinde, tekrar uyanıyorum. Ama bu sefer ölmediğimi biliyorum. Ya da en azından henüz ölmediğimi.

Ama bana doğrultulmuş bir silah var. Ve diğer ucunda beni öldürmek için birçok nedeni olan bir adam var.

Birincisi, kısa bir süre önce ona bir silah doğrultmuştum ve tetiği çekmeye niyetliydim. İkincisi, ailesinin partisine ateş ettiğimi düşünüyor. Ama en önemlisi, sanırım kız kardeşini kaçırdığımı ve saklandığım yerde onunla vahşice ilişkiye girdiğimi düşünüyor.

Ben de öyle yaptım.

Viktor Komarov silahının namlusunun ucundan bana bakıyor. Onun yanında, Lev ve Nikolai de aynı şekilde öfkeli görünüyorlar ve ellerinde silahları var.

"Henüz ölmemiş olmanızın tek bir nedeni var," diye homurdanıyor Viktor.

"Ve bu?"

"Çünkü kız kardeşimin benimle tekrar konuşmasını istiyorum." Çenem gerildi. "Nerede o?"

"Onu sen aldın, Kostya."

"Nerede o?!" Kükrüyorum. Viktor bile bu öfke patlaması karşısında şaşırmış görünüyor. Ama silahını indirmiyor.

"Yaralanabilir ya da ölebilirdi."

"İşte tam da bu yüzden onu aldım," diye homurdandım. "Ve asla incitmeyecektim-"

"Lütfen," diye tısladı Viktor tehlikeli bir şekilde. "Bana patronluk taslama ve bana yalan söyleme. Bana ulaşmak için kız kardeşimi kaçırmaya çalıştın."

Ağzım açık kaldı. "Evet, yaptım."

Dudakları alaycı bir ifadeyle geri çekildi. "Öyleyse neden seni burada öldürmeyeyim?"

Ona ters ters baktım. "Sen ve karın nasıl tanıştınız Viktor?"

Hırlıyor. "Ben olsam çok dikkatli davranırdım Kostya."

"Senden korkmuyorum Viktor." "Bu bir hata."

Gülümsüyorum. "Ama sana saygı duyuyorum."

"Hislerimiz karşılıklı değil. Devam et."

Omuz silkiyorum. "Onu, yani karınız Fiona'yı aldınız. Öyle mi? Bir borcu kapatmak için mi?"

Çenesi gıcırıyor.

"Hakkınızdaki her şeyi biliyorum, hepinizi-"

"Bunun farkındayım," diye tersliyor.

"Bu da seni öldürmek için daha fazla neden demek," diye homurdanıyor Lev onun yanında.

Gözlerimi önce ona, sonra Nikolay'a çeviriyorum. "Fyodor senin babandı."

Lev hiçbir şey söylemiyor.

"Kelimenin en teknik anlamıyla," diye homurdanıyor Nikolai. Bana yaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Onu ben vurdum, biliyorsun."

Başımı salladım.

"Tam kafadan. Ve ne var biliyor musun?" Gülümsüyor. "Hoşuma gitti. Özgürleştiriciydi ve her seferinde tekrar yapardım."

Ağzım sulandı.

"Bu seni kızdırdı mı?" Nikolai gülümseyerek beni test ediyor.

Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Beni çoğunlukla Fyodor büyüttü. Bana senden daha çok babalık yaptı, belki sana da öyle," diye homurdanarak Lev'e dönüyorum.

Viktor'un eli sıkılır. "Bir sonraki sözlerimi çok ama çok dikkatli seçerdim-"

"Umarım bu sana katıldığımı söylememe biraz ağırlık kazandırır," diyorum sessizce. Bakışlarımı Nikolai'ye geri çeviriyorum. "Annene ne yaptığını biliyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun için üzgünüm. Ve kapanışı bulduğuna sevindim."

Nikolai gözlerini bana dikti. "Güvenini kazanmak için ona yalan söylediğimi anlıyorsun, böylece onu soğukkanlılıkla kafasından vurabilecektim."

"Eğer benden bir tepki almaya çalışıyorsan, alamayacaksın," diye homurdandım. "O ikinizin de kan bağınız olan babanızdı. Beni büyüten, döven, gazlayan ve korkaklığı için beni kalkan yapan adamdı." Gözlerim kısıldı. "Bir fikrin intikamını almak için o hapis haneden kaçtım. O zamandan beri sahip olduğum fikrin kusurlu ve çarpık olduğunu fark ettim." Omuz silkiyorum. "Vurduğun adam için ağlamıyorum Nikolai. Onunla ilgili hiçbir şeyin intikamını almak gibi bir arzum da yok."

Genç adamın çenesi sıkıştı. Ama yavaşça başını sallıyor. Bakışlarımı Lev'e çeviriyorum. O da yavaşça gevşiyor gibi görünüyor. Sadece Viktor hâlâ gergin görünüyor - hâlâ bana bakıyor, hâlâ bana silah doğrultuyor.

"Vik," diyor Lev sessizce. "Dimitri'nin izini, faaliyet gösterdiği daireye kadar takip ettik. Hepsi orada - çatı bahçemin şemaları, tripod silahlarının uzaktan kumandaları."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı Viktor.

Lev bir elini arkadaşının omzuna koyar. "Viktor..."

"Bana bir neden söyle Kostya," diye sessizce homurdanıyor Viktor. "İstediğin kadar pişman olabilirsiniz. Ama ailemin peşinden geldin. Bu tehlikeyi onların üzerine sen getirdin. Kız kardeşimi aldın," dudakları kıvrılır. "Bana karşı çok daha az suç işleyen adamlara çok daha kötülerini yaptım. O yüzden bana gözlerinin arasına bir kurşun sıkmamam için bir sebep söyle, hemen burada ve şimdi. Tek bir sebep Kostya."

Bunu düşünmek için hiç zamana ihtiyaım

yok. "nk onu seviyorum."

Viktor'un çenesi titriyor.

"Nina'yı seviyorum Viktor. Tüm varlığımla. Çünkü kız kardeşini seviyorum ve onu her zaman hayatım pahasına koruyacağım."

Gözleri kısıldı. "Bana Moskova'dan bahsetti." Yavaşça nefes alıyor. "vey babasını öldüren gerçekten sen miydin?"

Başımı salladım. "Evet. Ve o gün ölmememin sebebi de o."

Derin nefes alırken burun delikleri alevleniyor. "O gün bunu neden yaptın? Yani seni onların dairesine gidip onu öldürmeye iten neydi? Onunla bir alıp veremediğin mi vardı?"

"Bunu onun için yaptım." Viktor'un gözleri kısılr.

"Onu şimdi koruyacağım nedenlerle değil Viktor," diye hırlıyorum. "O bir çocuktur. Ona aşık değildim, eğer kafanda gittiğin karanlık yol buysa. O gün bunu yaptım çünkü muhtemelen sonsuza dek gideceğimi biliyordum. Ve o zamanlar içinde yaşadığım karanlık cehennemde, o tek iyilik zerresiydi. Gölgeleeri yok eden tek parlak ışıktı."

Yatakta daha dik otururken irkildim.

"Avlunun karşısındaki apartmanda oturuyordum. Hiç konuşmadık ya da görüşmedik. Ama bazen bana gülümserdi ve bir anlığına da olsa bu dünyada umut kaldığını hissederdim."

Viktor'un kaşları çatılır.

"O gün o adamı öldürdüm, çünkü istismarı çok uzun süre izlemiştim. Her gün üzerine basılmasının ne demek olduğunu biliyorum. Her lanet gün topuk altında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve o gün kendimi kaybettim. Dünyamdaki tek parlak iyilik noktasını örtbas etmeye çalıştığını çok kez görmüştüm. Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı ve eğer dışarı çıkacaksam

Bu dünyada tek bir iyi şey yaparak, ona bir daha dokunmadığından emin olarak dışarı çık."

Ellerime bakıyorum.

"Sonsuza dek gittiğimde arkamda bırakmak istediğim tek şey buydu. Tek bir iyi şey. Kötülüklerle dolu bir hayatta tek bir iyilik."

Üç adam sessizdir. Ama aniden kapı aralığından bir ses duyulur.

"Benim için yeterince iyi."

Başımı kaldırıyorum ve genişçe sırtıyorum. Gözlerim ona takıldığında yataktan kaymaya çalışıyorum ama acı neredeyse bastırıyor.

"Nina," diye inledim.

Diğer üç kişi dönüyor ve Viktor ona doğru koşarken küfrediyor. Kadın kapı aralığına yaslanmış, ama Viktor'a el sallıyor.

"Ben iyiyim."

"Yatakta olmalısın-"

"Burada olmalıydım," diyor usulca. "Kostya ile birlikte." Bakışlarını bana çeviriyor. Gülümsemesi hissettiğim tüm acıyı siliyor. Ve aniden dünya yeniden aydınlanıyor.

Viktor kaşlarını çattı. Önce bana, sonra da kız kardeşine bakıyor.

"Nina-"

"Seni seviyorum Viktor," diye fısıldar. "Benim için yaptığın, bana verdiğin ve benim için yapmaya devam ettiğin ve bana verdiğin her şey için seni seviyorum. Ama..." Ona zayıfça gülümsüyor. "Ben çocuk değilim Vik. Ve ne istediğimi biliyorum."

"O," diye homurdanıyor

kardeşi. Kız başını sallıyor.

"Evet."

Yavaşça nefes alarak parlıyor.

"Lev-"

"Gittik."

Lev, Nikolai'ye dirsek attı. İkisi bana bakıyor ve sonra sessizce odadan çıkıyorlar. Viktor bana baktı.

"Bu kolay bir yol olmayacak. Bunu anlamanızı istiyorum. Benim güvenim kolay verilmiyor. Kız kardeşimi seviyorum ve bunun için bu işten geri adım atıyorum. Ama eğer güvenimi istiyorsan

-Ve inan bana, bunu zaman içinde hak etmen gerekecek. Onu sana emanet ediyorum çünkü onu korumak için neler yapabileceğini kanıtladın."

Gözleri benim üzerimde.

"Benim güvenim ve bu organizasyonun geri kalanının güveni o kadar kolay olmayacak."

"Bunu yapmalarını beklemiyorum."

Oda tekrar sessizleşir. Nina boğazını temizler. "Vik, Fiona'yı pazarlık için çaldın-"

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor.

Ona sırtıyor. "Sadece söylüyorum."

Kaşlarını çatıyor ama sonra yavaşça gülümsüyor. Tekrar bana bakıyor. "Ne olursa olsun, sana minnettarım. Onu kurtardığın için. Hem de defalarca."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Şimdilik seni öldürmeyerek teşekkür edeceğim." Omuz silktim. "Bununla çalışabilirim."

Viktor gülümser ve başını sallar. Döner ve kız kardeşine nazikçe sarılır.

"Yatakta olmalısın."

"Oraya gitmeye çalışıyorum ama biri yolumu kapatıyor."

Viktor homurdanır ve gözlerini devirir. "Peki."

"Evet, iznini beklemiyordum Vik."

Kıkırdıyor. "Ne zaman akraba olduğumuza dair bir şüphem olsa..."

"Hatırlattığıma sevindim," diye gülümsüyor.

Bir kez daha bana bakıyor. "Kostya," diye homurdandı.

"Viktor."

Başını sallıyor ve sonra odadan çıkıyor. Nina kapı aralığından bana bakıyor ve sırtıyor.

"Merhaba."

Gözlerim kollarındaki, bacaklarındaki ve morarmış başının yanındaki bandajları tararken kaşlarım çatılıyor.

"Siktir, Nina..."

Yarı koşuyor, yarı yatağıma doğru düşüyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama göğsümdeki ağrı nefesimi kesiyor. Ama önemli değil, çünkü saniyeler içinde hıçkırarak bana doğru yığılıyor. Acıyı görmezden geliyorum. Ya da belki kollarımdaki hissi acıyı alıp götürüyor.

Ağız benimkini buluyor ve yüzünü kavrayıp onu derinden öperken inliyorum. Onu tüm benliğimle ve sahip olduğum her şeyle öpüyorum.

Çünkü o benim her şeyeime sahip.

"Yaşıyorsun," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Beni öldürmek zordur," diye sırtıtıyorum.

"Evet, görünüşe göre." Gözlerimin içine bakarak sırtıtıyor. "Kostya-"

"Seni seviyorum Nina," diye homurdanıyorum, onu sıkıca kavıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve hayatımda ilk kez bu sözleri gerçekten söylediğimi fark ediyorum.

Yüzü kızarıyor. Sırtıtmaya başladığında dişleri alt dudağında geziniyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. Bana doğru kayıyor. Dirseği dikişlerimden birini sıyırdığında bir kez tıslıyorum. Yüzünü buruşturuyor ve geri çekiliyor.

"Aman Tanrım, ben çok-"

"Nina," diye sırtıyorum. "Ben iyiyim. Daha kötülerini de yaşadım."

"Göğsünden vurulup otuz metreden betona düşmekten daha kötü şeyler yaşadın mı?"

Omuz silkiyorum. "Öyle ya da böyle."

Gözlerini deviriyor ve beni usulca öpüyor. "Bay sert adam burada. Ne istiyorsun?"

Nabzım güm güm atıyor. "Şefkatli, sevgi dolu bir hemşire mi?" Sırtıyor.

"Gerçekten mi?"

"Çok fazla," diye homurdanıyorum, ona olan arzumun arttığını hissediyorum.

"Göğsündeki kurşun yarası iyileşene kadar beklesek nasıl olur, en azından biraz?"

"Birazcık," diye homurdandım. "Benim limitim bu kadar."

Beni tekrar öperken kıkırdıyor. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca, gitsem bile muhtemelen beni bulursun, değil mi?"

"Yapardım."

"Güzel," diyor sesinde sıcaklıkla. Bana doğru eğiliyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ben de onu öperken inliyorum. Kollarım onu çevreleyerek yakınımda tutuyor - tam da olması gereken yerde.

Benim kelebeğim. Benim renk kıvılcımım.

Benim meleğim. Sonsuza dek benim tek iyi şeyim.

EPILOG

NINA

Altı Ay Sonra:

Su tenimin üzerinde akıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Kaslarımın gevşemesine izin veriyorum, uzun bir günün ve ardından gelen yorucu bir antrenmanın ardından rahatlıyorum. Ellerim vücudumu sabunlarken alnımı duvara yaslıyorum. Kaburgamdaki yara izinin üzerinden geçerken duraklıyorlar. Ama bu artık geçmişimin sadece bir parçası. Nişanlımın dudaklarını şefkatle üzerinde gezdirmeyi sevdiği bir yara izi daha.

O geceden bu yana altı ay geçti. Benim yaralarım iyileşti, Kostya'nınkiler de öyle. Dışarıdan bakım ve doktorlar tarafından iyileştirildi. İçeride ise birbirimiz tarafından iyileştirildik.

Geçmişimizin dehşeti hiçbir zaman gerçekten silinmeyecek ya da unutulmayacak. Ama sorun değil. Birbirimizle birlikte bir gelecek var ve ben şimdi oraya bakıyorum.

Viktor'un Kostya'ya yaptığı "güvenimi kazanmalısın" konuşması da artık uzak geçmişte kaldı. Anında olmadı ama Kostya'nın kendini kardeşime "kanıtlaması" uzun sürmedi. Beni birkaç kez kurtarmış olması

büyük bir kısmı. Ama Kostya Viktor'un imparatorluğunda doğru pozisyonu bulduğunda, bu onu sağlamlaştırdı.

Kashenko işinin yanı sıra Viktor ve Fiona, dünyanın dört bir yanındaki çocukları hedef alan insan tacirlerini durduran bir organizasyon yürütüyor. Çoğunluğu çok üst düzey - sosyal yardım ve destek için çok para harcıyor. Hükümetler ve polis teşkilatlarıyla çok sayıda politika çalışması yapılıyor.

Ama bir de işin karanlık kısmı var. Viktor ve Bratva'nın çocuklara zarar verenlere karşı verdiği gizli gölge savaşı. Görünüşe göre Kostya'nın çocukları avlayan insanları öldürme konusunda özel bir yeteneği var.

Çok yavaş, uzun süren, cezalandırıcı bir yetenek.

Yeni bir adam olabilir. Ama dünyadaki masumlara zarar vermek isteyenler için o hâlâ "Canavar". Viktor bunu gördü ve bu onu ve Kostya'yı şimdi hırsızlar kadar kalın yaptı.

Kostya da hâlâ başka bir yerde "Canavar": yatağımızda. O konuda hiç şikâyetim yok.

Su üzerimden akıyor, sabunu ve günü temizliyor. Ama aniden bir gıcırtı duyuyorum. Kaşlarımı çatıyorum, geriliyorum.

"Alo?"

Banyo buharla doldu. Buğulanmış cam kapıdan bakıyorum.

"Alo?"

Hiçbir şey duymuyorum. Yavaşça camdaki buğuyu sildim. Ve anında, camın diğer tarafında beliren devasa şekil karşısında nefesim kesiliyor.

Figür kapıyı çekip açınca geri sıçradım.

"Aman Tanrım!" Nefesim kesildi. Hamle yaptım ama dev adam daha hızlıydı. Ben onu geçemeden beni yakalıyor ve beni fayanslı duvara çarparak titretiyor. Beni döndürüp yanağımı sıcak fayanslara bastırırken inliyorum. Titriyorum, sert ellerini üzerimde hissettiğimde bedenim bana ihanet ediyor.

"Lütfen..."

"Benden kaçış yok," diye hırlıyor.

İnliyorum. Ve duştan çok daha fazlası yüzünden ıslağım. Saf şehvetin zonklamasını hissediyorum, bana vermek istediğini bildiğim şey için ağrıyorum, yapabileceği herhangi bir şekilde.

Geri itiyorum ama o çok daha güçlü. Beni duvara yapıştırıyor ve kaya gibi sert kaslarının bana karşı kabardığını hissediyorum. Ve sonra onu hissediyorum.

"Oh lanet olsun!" İnledim. "Bekle, lütfen!"

"Hiçbir şey için değil ufaklık," diye kulağıma fısıldıyor.

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve parmakları ıslak dudaklarıma vurup klitorisimi ovarken inliyorum.

"Benim için bu kadar hazırken olmaz. Açgözlü küçük amcığın benim için bu kadar açken olmaz," diye homurdanıyor. "İstediğin bu muydu, açgözlü kız?"

Aletinin şişmiş başını dudaklarıma doğru itiyor.
Titriyorum

"Ben-"

"Arzuladığın şey bu muydu? İtme hissetmek istediğin şey..."

Kafayı içeri soktu ve çenem düştü. "Siktir..."

"Duşta tek başınasın," diye homurdanıyor. "Yaramaz kız, ön kapını böyle açık bırakıyorsun. Bunu mu umuyordun? Buraya gelip senden istediğimi alacağımı mı?"

İnledim.

"Seni duymadım," diye inliyor.

"Evet!" Nefes nefese kaldım.

Dizleri aniden bacaklarımı kabaca açıyor. Aletinin içime doğru itildiğini hissettiğimde ayak parmaklarım karo zemine doğru kıvrılıyor.

"Aman Tanrım..."

O çok büyük. O kadar büyük ki neredeyse hiç sığmayacakmış gibi geliyor. Ama itiyor ve içime girerken saf bir zevkle gözlerim geri yuvarlanıyor.

"Oh Tanrım..." Nefesim kesildi.

"Siktir," diye hırlıyor sikini derinlere sokarken. Daha derine ve daha derine itiyor, bana onun her şişmiş inçini veriyor. Göğüslerim fayanslara bastırıyor. Bedenim zevke teslim oluyor.

Geri çekiliyor, ama sonra hemen içime giriyor ve bana tam olarak arzuladığım şeyi veriyor. İnliyorum, bunu yaparken yüzüm yanıyor. Büyük elleri beni kavıyor, istediğini alan bir vahşi gibi beni sert ve derin bir şekilde sikerken beni duvara sabitliyor.

Ve bunu seviyorum. Onun için inliyorum. Nefes nefese kalıyorum ve daha fazlası için yalvarıyorum, buharlı duşun içinde zevkimi miyavlıyorum.

"Bana dölünü ver, ufaklık," diye geveliyor. "Bana o orgazmı ver. Ver onu bana," diye hırlıyor.

İçime sertçe girerken klitorisimi okşuyor. Ben zevkle çığlık atarken karın kasları kıcımlı tokatlıyor. Ve sonra aniden boşalıyorum.

Yüksek sesle çığlık atıyorum, zevk dudaklarımdan dökülüyor. İnliyor, tekrar tekrar içime giriyor. Ta ki orgazm sersemliğimin içinden, kocaman aletinin içimde devasa bir şekilde şiştiğini hissedene kadar.

Homurdanıyor ve ben bunu hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye inledim.

Sıcak dölllerinin içime aktığını, beni ağzına kadar doldurduğunu ve sonra kalçalarımdan aşağı damladığını hissediyorum. İnliyor, beni yapışkan ve iffetsiz bir hale getirene kadar tekrar tekrar beceriyor.

Nefes nefese kalmışım, duvarı tırmalıyorum, ayak parmaklarım hala yere doğru kıvrılmış. Vücudum titriyor ve az önce beni iyice becerdiği için zonkluyor.

"Vay vay vay," diye homurdanıyor hâlâ içimde olan kocaman adam kulağıma. "Kötü bir kız gibi sikilirken böyle tatlı tatlı inlemene nişanlın ne derdi?"

Sırıtırım. Yavaşça kollarında d6n6y6rum. Parmak uğlarımnda duruy6rum ve onu derinden 6p6y6rum.

"Bilmiy6rum, ona soralım mı?"

Kostya sırtıtır. "'Merhaba tatlım, g6n6n nasıl geçti?' diy6rum." "Harika, ondan sonra," diye kıkırdıtır6rum.

"Başka ne d6ş6n6y6rum biliy6rum musun?" "Ne?"

"Seni sevdiğimi."

Sırıtırım. "6yle mi d6ş6n6yorsun?" "Anlambilim.

Seni seviy6rum meleğim."

Kolları beni sararken ona sokuluy6rum ve onu derinden 6p6y6rum. "Ben de seni seviy6rum."

"Başka ne d6ş6n6y6rum biliy6rum musun?" "Hmm?"

"Hen6z seninle işim bitmedi bile." "G6zel," diye fısıldıtır6rum. "ę6nk6 tamamen seninim."

"Biliy6rum."

Ben ona karşı erirken o beni 6p6yor. Kalın siki bana karşı kabarıyor. Bacaklarım onun etrafında d6nerken elleri beni yukarı ęekerken inliyorum.

Bir zamanlar sadece acı ve korkuyu bilirdim. şimdi, hayallerimin erkeği tek bildiğim şeyin zevk ve aşk olduğundan emin-

benim ona yaptığım gibi.

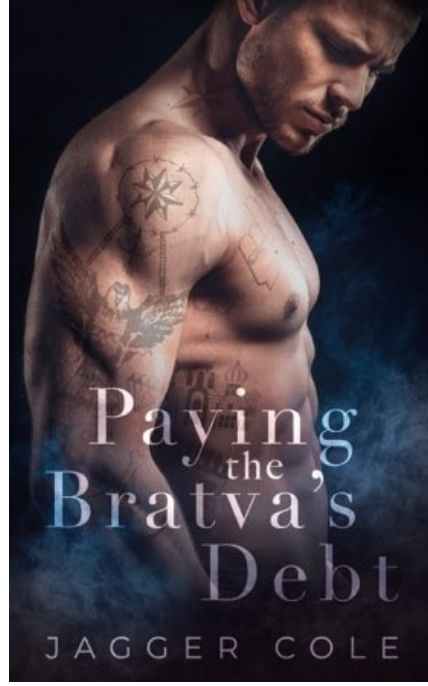
Eskiden bir kaçış hayal ederdim. Şimdi, ona sahibim. Ve onu asla bırakmayacağım.

Kostya ve Nina'dan daha fazlasını mı arıyorsunuz?
Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun!
Bu bir sonsöz ya da Huntet By The Bratva Beast'in devamı değildir.

Ama bu ekstra ateşli "devam" hikayesinin Kindle'ınızı
sislendireceği garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam
uzunlukta bir kitap kazanacaksınız!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK



Daha fazla Bratva kötü çocuğu için susadınız mı? Hunted By The Bratva Beast tek başına bir hikaye. Ancak arayı kapatmak isterseniz Viktor ve Fiona'nın hikayesi, [Paying The Bratva's Debt](#), sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta mevcut ve Amazon'un en çok satan 100 kitabı arasında yer alıyor.

Lev ve Zoey'nin hikayesi, Bratva'nın Çalınan Gelini de Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta mevcuttur ve aynı zamanda Amazon'un en çok satan 100 kitabı arasındadır.

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1

Fiona

Bu parti berbat.

Kalabalığa bakarak kendi kendime kıpırdanıyorum. Görmeye alışık olduğumdan çok daha fazla insan var, bu da sinirlerimi biraz etkiliyor. Burada sadece kırk kişi var ama yine de. Benim için, duvarlarla çevrili, fildişi kulede yaşadığım hayatım için mi?

Şey, çok fazla.

Daha da kötüsü parti benim partim. Ya da en azından babam tarafından benim için düzenleniyor. Ve Chicago Bölge Savcısı Thomas Murray atla dediğinde? Atlarsın. Ya da duruma göre kızının mezuniyet partisine gelirsin.

Ama gerekçe ve davetiyeler yanlış. Bu parti gerçekten benim için değil. Yani görünüşte öyle. Ama babam söz konusu olduğunda her şey gibi bu da onun kendi siyasi gündemine dayanıyor. Her şey her zaman öyledir. Okula gittiğim yer. Sahip olduğum arkadaşlar. Olmadığım erkek arkadaşlar

sahip olmasına izin verilen. Basın için gülümse, Fiona. Okuldaki münazara takımına girdiğinden emin ol, benim izimden gittiğini gördüklerinde basın bunu yiyip bitirecektir.

Bir yanım sırf ona inat olsun diye herhangi bir konuda başarısız olmak istiyordu. Onun entrikalarına ve planlarına çomak sokmayı hayal ettim. Ama bunu yapmaya kendimi asla ikna edemedim. Onun yerine, benden yapmamı istediği şeyi yaptım: başarılı oldum. Ve şimdi buradayım, yirmi iki yaşındayım, üniversiteden sonra hukuk fakültesinden de erken mezun oldum. Tüm doğru notlar. Tüm doğru okullardan, tüm doğru dereceler. Doğru arkadaşlar, erkek yok.

"Neden içmiyorsun lan?"

Sırıtiyorum ve dönüyorum. Bütün doğru arkadaşlar değil.

Zoey, babamın kimlerle görüştüğüm ya da takıldığım konusundaki katı kurallarının tek istisnası olacaktı. Evde eğitim almış olabilirim çünkü babam şehir dışındaki evimizden çıkmama bile nadiren izin verirdi. Üniversiteye ve hukuk fakültesine uzaktan derslere girmeme izin vermeleri için ciddi siyasi torpiller yapmış olabilir. Müfredat dışı faaliyetlerimi ve arkadaşlarımı onun siyasi kariyerinin en iyi şekilde görünmesini sağlamak için özenle seçmiş olabilirim. Ama bir şekilde Zoey Stone gözden kaçtı.

Tamamen kötü biri falan değil. Görünüşte, babamın tam da takılmamı isteyeceği biri - doğru aileden, parası var, doğru okullara gidiyor ve tüm bu saçmalıklar. Ama aynı zamanda benim sahip olmadığım özgürlüğe de sahip; kötü seçimler yapabiliyor, kendinden yaşça büyük göz alıcı erkeklerle çıkabiliyor ve

O istiyor. Neredeyse kesinlikle kötü bir etki. Ama bazen, biraz kötü etkiye ihtiyacın olur.

Babamın onunla aynı posta kodunda yaşamama bile izin vermesi hiç mantıklı değil. Ama Zoey'nin annesi ve benim annem çok iyi arkadaşlardı. Kanser ikisini de aynı zamanda, neredeyse on yıl önce aldı. Sanırım "imaj her şeydir" diyen Thomas Murray bile o günden sonra Zoey ile orada burada takılmamı engelleyecek kadar soğukkanlı değildi.

"Aman Tanrım, burada olmana çok sevindim."

Zoey sırtlıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ve bu fiyaskoyu özledin mi? Tabii ki buradayım."

"Ve tabii ki sevgili arkadaşın Fiona nefret ettiği bir oyunda piyon olarak kullanılırken ona destek olmak için mi?"

Zoey sırtlıyor. "O da var. Ee..." dönüp kalabalık konuk grubuna bir göz attı. "Bu insanlardan kaçını gerçekten tanıyorsun?"

"Dört kişi falan."

"Ben dahil değil

miyim?" "Üç."

Gülüyor ve yanından geçen bir tepsiden iki şampanya kadehi almak için dönüyor. "Buyurun. Şerefe ve tebrikler!" Kadehini benimkine tokuşturuyor. "Ve seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun."

Övgülerin tadını çıkarmak için sırtıyorum. Babamın bir ton parası ve siyasi nüfuzu olabilir. Ama ben bu övgüleri hak ettim. Üniversiteden erken mezun olmak, hukuk fakültesine girmek ve sonra onu da erken ve onur derecesiyle bitirmek için kıcımı yırttım.

"Teşekkürler," diye gülümsedim.

"Peki bu tanımadığınız insanlardan kaç tane tebriklerini sunmak için yanınıza geldi?"

"Oh, hepsi. Babam baktığı sürece." Zoey sırtıyor.

"Demek gerçekten yapıyor, ha?"

"Evet," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Dediğim gibi, bunların hiçbirisi benim için değil. Ben merkezdeyim, sanırım. Tüm bu insanları babamın konağına getirmek için bir bahaneyim. Ama buradaki asıl amaç para. Gayri resmi olarak, bu Thomas Murray'in Chicago Belediye Başkanlığı adaylığı için ilk bağış toplama galası. Ve benim burada olmam film senaryosu gibi bir şey.

Babamın kendi gündemi için kullanmayacağı ya da kullanmadığı tek bir şey yoktur. Annem öldükten sonra Thomas Murray çalışkan bekar babaların poster çocuğu oldu. Kendisini, kızını tek başına, yorulmadan büyüten bir Kennedy figürü gibi gösterdi.

Elbette hepsi saçmalıktı. Babam beni yetiştirmede, bir dadı ordusu, özel öğretmenler ve "son sınıf" eğitmenleri yüksek okul için yeterince hanımefendi olduğumdan emin olmak için

toplum yaptı. Özel aşçılardan, hizmetçilerden ve kişisel alışverişçilerden bahsetmiyorum bile çünkü Tanrı kendi kıyafetlerimi satın almak için dışarı çıkmamı yasaklıyor.

"Hey, bu arada çok seksi görünüyorsun." Yüzüm kızararak sııttım. "Teşekkürler."

"Şimdi bitir şunu," diye başıyla flütümü işaret ediyor. "Daha yeni aldım!"

"Ben de gidip biraz daha alacağım, o yüzden..." eliyle "hızlandır" işareti yapıyor. Şampanyayı geri devirip bardağı ona uzatırken gülüyorum. Ben hafifçe boğuluyorum, o ise sırtıyor.

"Sadece boğazını açmalısın, Fi."

"Evet, teşekkürler."

"Çenenizi gevşetin, bol bol dilinizi kullanın. Göz teması her zaman-" "Aman Tanrım..."

Yüzüm ateş gibi yanarken o gülüyor. "Yirmi iki yaşında hukuk fakültesi diploması, bir sürü iş fırsatı ve belediye başkanı olacak bir baba. Şimdi yapmamız gereken tek şey, sonunda seni yatağa atmak."

Yüzümün yandığını hissederek inliyorum. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Hayır, değilsin. Güven bana. Tamam, daha fazla içkiyle döneceğim."

Başımı sallıyorum ve arkadaşımın kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

"Susamış görünüyorsun."

Adamın sesine döndüm. Yakışıklı, kendini beğenmiş ve eski para kokuyor. Sarı saçları mükemmel bir şekilde arkaya ve yana taranmış, kare şeklindeki çenesi bir reality şov posterinden fırlamış gibi.

"Chet," diye gülümsüyor. Bana bir şampanya kadehi uzatıyor. "Oh, teşekkürler, ama arkadaşım-"

Beni görmezden geliyor ve bardağı elime tutuşturuyor. "Ve mezuniyetiniz için tebrikler."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ee, seni alan oldu mu?" "Hmm?"

Sırıttıyor. "Herhangi bir firma."

"Oh, hayır. Henüz değil. Henüz baro sınavına girmedim-"

"Girecekler."

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, minnettarım-" "Yani babanın Belediye Başkanı olması falan."

Kestirip atılmak çok sinir bozucu. Ama gülümsemeye zorladım. "Peki, göreceğiz."

"Acımayacak, değil

mi?" "Yani-"

"Ve zekisin, doğru okuldan mezun olmuşsun," diye göz kırpmıyor. "Güzel..."

Ezik bir cümle olduğunu bilsem de yüzüm kızardı.

"Teşekkürler."

"Sen Biliyorum, benim firma o Aslında Bakıyorum. Cooper ve Cooperman? Evet, orada kıdemli ortağım."

Tabii ki öyle. Adamın her yerinde "kendini beğenmiş, zengin, ayrıcalıklı dangalak" yazıyor.

"Vay canına, gerçekten mi?" Hiç ilgi duymadan soruyorum. Bu tam da babamın eninde sonunda birlikte olmamı istediği türden bir adam. Onu benimle konuşması için gönderen kişi o olsa bile bu beni şaşırtmazdı.

"Evet," diye kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor Chet. "Muhtemelen bazı torpiller yapabilirim. Ortaklarla konuşur, seni bir mülakata sokarım."

Şok içinde çenem düştü. "Aman Tanrım, ciddi misin?!"

Sırtıyor. "Tabii ki! Yarın akşam ne yapıyorsun?"

Kalbim küt küt atıyor. "Aman Tanrım, hiçbir şey! Hiç bir şey yok! Kesinlikle içeri girip konuşabilirim-"

"Ben daha çok dışarı çıkmayı düşünüyordum." "Oh! Tamam, evet, ben de-"

"Biliyorsun, babanın göreve gelmesiyle sen ve ben oldukça güçlü bir çift olabiliriz."

Plak kafamın içinde cızırdıyor. Evet, işte orada. Ve ben saf saf içine girdim. Ortaklar arasında torpil yok. Sadece beni dışarı çıkarmak istiyor. Bunu düşünürken bile Chet'in odaya dönüp baktığını görüyorum. Yeterince eminim, babam orada, izliyor.

"Bunu sana babam yaptırdı, değil mi?"

"Oh, hayır! Asla olmaz!" Chet hemen geri adım attı.

"Sadece kendimi tanıtmak istemiştim."

"Şirketiniz gerçekten eleman

alıyor mu?" "Evet? Yani, senin

için-"

İnledim. "Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi ama-"

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu,

Chet?"

Zoey aniden aramıza giriyor ve ona ters ters bakıyor. "Zoey Stone," diye homurdanıyor kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç git, pislik herif." "Neden

onun konuşmasına izin vermiyorsun-"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve bilinçsiz seven bir tip olmadığını zaten biliyorum, Chet," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Amcık," diye mırıldandı. Dönüp sıvışmadan önce Zoey'ye ters ters bakıyor.

"Ugh, sikeyim o adamı," diye inliyor. "Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden onun kardeşiyle çıkıyordu. Yırtıcı saçmalıklarını halının altına süpürmek için çok sayıda aile bağıışı yaptı."

Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?" "Evet."

İnledim. "Yani..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve babama ters ters bakıyorum. Ama o bakmıyor bile. "Siyasi amaçlar için görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye homurdanıyorum.

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani, ona bugün mü söyleyeceksin?"

"Planımız bu.

"Bana ihtiyacın olursa

buradayım." "Teşekkürler

Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kopmak anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Oh, muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ediyordur."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısırdım. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. Dönüp bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri

geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkürler."

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı açmaya gidiyorum ama birden içeriden tartışan sesler duyuyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sertçe. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç geçiriyor dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve
deniyorum-" "Sana bir iyilik
yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir borç var," diye hırılıyor ses sessizce. "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım."

"Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki."

"Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Kapıdan uzaklaş. Ama artık çok geç. Ofisin kapısı çekilerek açılıyor ve iki iri yarı, korkunç adam aniden beni yakalıyor. Ben çığlık atıyorum, babam da bağılıyor ama ikimizi de görmezden geliyorlar. Beni içeri çekiyorlar ve yere atıyorlar. İkisi bana doğru hışımla yaklaşırken aniden bir emir geldi.

"Ostanovka!"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürlüyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

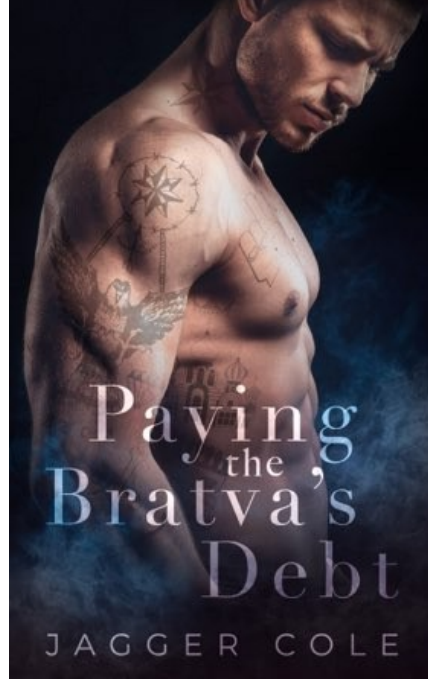
"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

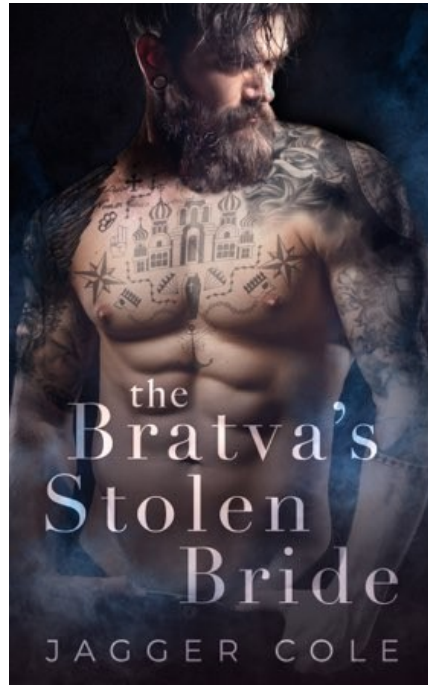
Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar.

"Thomas," diye homurdanıyor. "Borcumuz ödendi."

Okumaya devam edin!



Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!



Bratva'nın Çalınan Gelini - Sadece Amazon'da ve Kindle
Unlimited'ta!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Bağımsızlar:

Onun Kaba Tamircisi

Sevilen Büyülenmiş

Gelininin Peşine

Düşmek Benimki

Onun İçin Aç

Patron Deliğine

Sarılmış

Grumpaholic

Bizim Olun

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan

Scaliامي Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş Lordu

Wants & Needs Düeti:

Tek İsteddiği

İhtiyacı Olan Her Şey

Forever Always Duet:

Forever His

Always Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

YAZAR HAKKINDA



Her şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.